O Asla Geri Gelmeyecek

HANS KOPPEL

İngilizce'den Çeviren: Nuray Önoğlu

AYRINTI

HANS KOPPEL

Hans Koppel 1964'te doğmuş ve halen Stockholm'de yaşayan tanınmış bir İsveçli yazarın takma adıdır.

Ayrıntı: 710
Edebiyat Dizisi: 196

O Asla Geri Gelmeyecek
Hans Koppel

Kitabın Özgün Adı
Kommer Aldrig Mer Igen

İngilizce'den Çeviren
Nuray Önoğlu

Son Okuma
TayJun Koç

© 2011, Hans Koppel

Bu kitabın Türkçe yayım hakları
Ayrıntı Yayınları'na aittir.

Kapak Tasarımı
Arslan Kahraman

Kapak Fotoğrafı
Peter Viisinaa/Vetta/Getty Images Turkey

Kapak Düzeni
Gökçe Alper

Dizgi
Esin Tapan Yetiş

Baskı
Kayhan Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti
Davutpaşa Cad. Güven San. Sit. C Blok No: 244 Topkapı/İst.
Tel.: (0212) 612 31 85
Sertifika No.: 12156

Birinci Basım 2013, *İstanbul*
Baskı Adedi 2000

ISBN 978-975-539-745-0
Sertifika No: 10704

AYRINTI YAYINLARI
Basım Dağıtım Tic. San.ve Ltd. Şti.
Hobyar Mah. Cemal Nadir Sok. No: 3 Cağaloğlu – İstanbul
Tel.: (0212) 512 15 00 Fax: (0212) 512 15 11
www.ayrintiyayinlari.com.tr & info@ayrintiyayinlari.com.tr

Hans Koppel

O Asla Geri Gelmeyecek

EDEBİYAT DİZİSİ

HAYRANLIK/*Anja Meulenbelt* ▰ FERDYDURKE/*Witold Gombrowicz* ▰ MELEKLER ZAMANI/*Iris Murdoch* ▰ PAULINA 1880/*Pierre Jean Jouve* ▰ EŞEKARISI FABRIKASI/*Iain Banks* ▰ ROCK LANET!/*Iain Banks* ▰ KAYIP ZAMAN/*Anja Meulenbelt* ▰ SENİ İÇİME GÖMDÜM/*Andrew Jolly* ▰ BAŞTAN ÇIKARICININ GÜNLÜĞÜ *Søren Kierkegaard* ▰ KONFİDENZ/*Ariel Dorfman* ▰ ALTIN DAMLA/*Michel Tournier* ▰ BİR GARİP VAKA: MATMAZEL P./*Brian O'Doherty* ▰ NIETZSCHE AĞLADIĞINDA/*Irvin D. Yalom* ▰ KIZILAĞAÇLAR KRALI/*Michel Tournier* ▰ AİLEDE BİR ÖLÜM/*James Agee* ▰ KUTSAL BÖLGE/ *Carlos Fuentes* ▰ KALPSİZ AMANDA/*Jurek Becker* ▰ 62-MAKET SETİ/*Julio Cortázar* ▰ ÇARPIŞMA/*J.G. Ballard* ▰ ÜÇLEME-Molloy-Malone Ölüyor-Adlandırılamayan/*Samuel Beckett* ▰ DUR BİR MOLA VER/ *Tom Robbins* ▰ HIRSIZIN GÜNLÜĞÜ/*Jean Genet* ▰ KÜÇÜK DEĞİŞİMLER/*Marge Piercy* ▰ LİLA/ *Robert M. Pirsig* ▰ ERGİNLİK YAŞI/*Michel Leiris* ▰ AŞKSIZ İLİŞKİLER/*Samuel Beckett* ▰ ESİRGEYEN GÖKYÜZÜ/*Paul Bowles* ▰ YALANCI JAKOB/*Jurek Becker* ▰ DİVAN/*Irvin D. Yalom* ▰ PORNOGRAFİ/ *Witold Gombrowicz* ▰ MERCIER İLE CAMIER/*Samuel Beckett* ▰ BİR ERKEĞE NASIL TECAVÜZ EDİLİR?/ *Märta Tikkanen* ▰ BENDENİZ VE MARCO POLO/*Paul Griffiths* ▰ DOĞMAMIŞ KRİSTOF/*Carlos Fuentes* ▰ RÜYA SAKİNLERİ/*Iris Murdoch* ▰ HİÇ İÇİN METİNLER ve Uzun Öyküler/*Samuel Beckett* ▰ DUYGU YOLCULUĞU/*Laurence Sterne* ▰ BETTY BLUE/*Philippe Djian* ▰ AĞAÇKAKAN/*Tom Robbins* ▰ ANARŞİST/*Tristan Hawkins* ▰ BAKAKAİ/*Witold Gombrowicz* ▰ PORTNOY'UN FERYADI/ *Philip Roth* ▰ 10^{17} BÖLÜMDE DÜNYA TARİHİ/*Julian Barnes* ▰ SUNİ TENEFFÜS/*Ricardo Piglia* ▰ MANŞ ÖTESİ/*Julian Barnes* ▰ ADA/*Aldous Huxley* ▰ GÜLÜN MUCİZESİ/*Jean Genet* ▰ MÖSYÖ/ *Jean-Philippe Toussaint* ▰ ÇİÇEKLERİN MERYEM ANASI/*Jean Genet* ▰ BAŞUCU OĞLANI/*Alison Fell* ▰ YARATIK/*John Fowles* ▰ SENİ SEVMİYORUM/*Julian Barnes* ▰ ZENCİLER/*Jean Genet* ▰ TÜNEL/*Ernesto Sábato* ▰ KARA PRENS/*Iris Murdoch* ▰ KARNINDAN KONUŞANIN ÖYKÜSÜ/*Pauline Melville* ▰ TANRI'NIN AĞZINDAN EVRENİN HİKÂYESİ/*Franco Ferrucci* ▰ HAYATIN VE AŞKIN YASALARI/ *Connie Palmen* ▰ KAHRAMANLAR VE MEZARLAR/*Ernesto Sabato* ▰ KAYNAK VE ÇALI/*Michel Tournier* ▰ CENNETE BİR KOŞU/*J.G. Ballard* ▰ DİŞİ ADAM/*Joanna Russ* ▰ FLAUBERT'İN PAPAĞANI/*Julian Barnes* ▰ ALDATMA/*Philip Roth* ▰ KOKAİN GECELERİ/*J.G. Ballard* ▰ ACABA NASIL?/*Samuel Beckett* ▰ MANTISSA/*John Fowles* ▰ KOLEKSİYONCU/*John Fowles* ▰ BENJAMIN: DAR GEÇİTTEKİ AYDIN/ *Jay Parini* ▰ METEORLAR/*Michel Tournier* ▰ ARKADAŞLIK/*Connie Palmen* ▰ AŞK VESAİRE/*Julian Barnes* ▰ SİRİUS'TAN GELEN KURBAĞA/*Tom Robbins* ▰ BAYAN GULLIVER CÜCELER ÜLKESİNDE/ *Alison Fell* ▰ GELECEKTEN ANILAR/*William Morris* ▰ BENİMLE TANIŞMADAN ÖNCE/*Julian Barnes* ▰ İNGİLTERE İNGİLTERE'YE KARŞI/*Julian Barnes* ▰ İYİ İŞ/*David Lodge* ▰ YİTİK RUHLAR IRMAĞI/ *Connie Palmen* ▰ TERAPİ/*David Lodge* ▰ ÖLÜRKEN/*Jim Crace* ▰ GÜZELLİK HIRSIZLARI/*Pascal Bruckner* ▰ SÜPER KENT/*J.G. Ballard* ▰ SISKA BACAKLAR/*Tom Robbins* ▰ BETON ADA/*J.G. Ballard* ▰ İLK AŞK, SON TÖRENLER/*Ian McEwan* ▰ GILLES İLE JEANNE/*Michel Tournier* ▰ BİR KOMÜNİSTLE EVLENDİM/*Philip Roth* ▰ KIZILDERİLİNİN ŞARKISI/*James Welc* ▰ SİNEMA MÜDAVİMİ/*Walker Percy* ▰ KARANLIKLARIN EFENDİSİ/*Ernesto Sabato* ▰ METROLAND/*Julian Barnes* ▰ BİZİ NEDEN TERK ETTİN SAYIN BAŞKAN?/*François Vigouroux* ▰ DÜŞÜNCE BALONLARI/*David Lodge* ▰ MİLENYUM İNSANLARI/*J.G. Ballard* ▰ MÜNECCİM KRALLAR/*M. Tournier* ▰ BEYAZDAKİ KARA/*Maggie Gee* ▰ KAYBOLUŞ/*G. Perec* ▰ HINÇ AYLARI/*P. Bruckner* ▰ LİMON MASASI/*J. Barnes* ▰ BÜYÜCÜ/*J. Fowles* ▰ GÜNDOĞUMUNA YOLCULUK/*J. Barnes* ▰ OKLUKİRPİ/*J. Barnes* ▰ FISKADORO/*D. Johnson* ▰ HAYALETLERİN GÖÇÜ/*P. Melville* ▰ ÖLEN HAYVAN/*P. Roth* ▰ SICAK ÜLKELERDEN DÖNEN VAHŞİ SAKATLAR/*Tom Robbins* ▰ PASTORAL AMERİKA/*P. Roth* ▰ ABANOZ KULE/*J. Fowles* ▰ ARTHUR VE GEORGE/*J. Barnes* ▰ VAHŞET SERGİSİ/*J. G. Ballard* ▰ VİLLA MEÇHUL/*Tom Robbins* ▰ ASKER GRAMAFONU NASIL TAMİR EDER?/*Saša Stanišić* ▰ FARMAKON/*Dirk Wittenborn* ▰ NE KADAR İLERİ GİDEBİLİRSİN/*D. Lodge* ▰ GERİYE UÇAN YABAN ÖRDEKLERİ/*T. Robbins* ▰ BİR SAHTEKÂR OLARAK HAYATIM/*P. Carey* ▰ İNTERNET'TE BALIK AVLAMAK/*Nasreen AKHTAR* ▰ LANCELOT/*Walker Percy* ▰ ÖLÜ BİR DİLDE AŞK/*Lee Siegel* ▰ VAHŞİ İNSANLAR/*Dirk Wittenborn* ▰ GÜNEŞİ DURDURACAĞIZ/*F. Bouillot* ▰ SHYLOCK OPERASYONU/*Philip Roth* ▰ KAYBEDENLERİN BELLEĞİ/*Michel Ragon* ▰ SAVAŞ ARTIĞI/*Ha Jin* ▰ YAZAR, YAZAR/*D. Lodge* ▰ B, BİRA/*Tom Robbins* ▰ EVE YÜZMEK/*Rolf Lappert* ▰ HAFİZ DİVANI/*Hafız-ı Şirazi* ▰ KUZEYE GÖÇ MEVSİMİ/*Tayeb Salih* ▰ OEGSTGEEST'E DÖNÜŞ/ *Jan Wolkers* ▰ TURİNGİN HEZEYANI/*Edmunda Paz Soldán* ▰ KOVBOY KIZLAR DA HÜZÜNLENİR/*Tom Robbins* ▰ NABIZ/*Julian Barnes* ▰ DANIEL MARTIN/*John Fowles* ▰ HARABELERDE AŞK/*Walker Percy* ▰ BAY BLANC/*Roman Graf* ▰ HAVAALANI BALIKLARI/*Angelika Overath* ▰ DAYICAN NAPOLYON/*Iyrec-i Pezeşkzâd* ▰ HARMATTAN/*Gavin Weston* ▰ BİR SON DUYGUSU/*Julian Barnes* ▰ HEZEYAN/*Laura Restrepo*

Hans Koppel

O Asla Geri Gelmeyecek

Ormanda yürüyüş yapmaktan ve keyifli akşamlardan hoşlandığını ve gözleri ışıltılı bir adam aradığını yazmıştı. Sanki şakaydı, dünyadaki en kişiliksiz insanın parodisi gibiydi. Yazdıklarına, gülen yüz ikonları serpiştirmişti. O sarı suratların olmadığı tek bir satır yoktu.

Önceki gece telefonda konuşmuşlar ve Gondolen'de buluşmaya karar vermişlerdi.

Anders, sesinden otuz üçten daha büyük olduğunu düşünmüştü. Bu konuda ona takılmış, belki de birkaç yıl önce, birkaç kilo daha hafifken çekilmiş bir fotoğrafını koyduğunu söylemişti. İşte o zaman en yeni fotoğrafını göndermişti, yatağa girmeden hemen önce, cep telefonunu bir kol boyu uzakta tutarken çekilmiş olanı.

Anders fotoğrafa bakmış, isterse yüz yaşında ve sırılsıklam aptal olsun diye düşünmüştü, umurunda olmazdı.

Bir içki içmek en iyisiydi. Harcanan çabaya değip değmeyeceğini anlamak genellikle yarım dakika alırdı. Akşam yemeği yemek kendi mezarınızı kazmak anlamına gelirdi. Yüzünüze yapışık bir gülümsemeyle saatlerce acı çekmek. Hayır, birazcık deneyimi olan herkes bir içki içmek üzere sözleşirdi. Eğer bir umut vaat ediyorsa devam ederdiniz.

Saat tam altı buçuktu ve Anders dışarı, karanlıkta görünen Skeppsholmen ve Djurgarden'in ışıklarına baktı.

Kusuru neydi acaba diye merak ediyordu. Aptalı oynaması yetmezdi. O vücutla değil. Belki iliklerinize kadar işleyen tiz bir kahkaha. Yaşlı bir köpeğinki gibi kokan bir nefes. Yoksa frijit miydi?

Hayır hayır, sakin ol, dedi kendi kendini ikna etmeye çalışarak.

Cep telefonu titreşmeye başladı. Cevapladı.

"Merhaba" dedi kadın. "Benim. Daha önce aramadığım için özür dilerim. Bütün öğleden sonrayı acil serviste oturarak geçirdim."

"Acil serviste mi? İyi misin peki?"

Anders Egerbladh sesine verdiği endişelenmiş adam havasını taktir etti. İşini bilmek diye buna derdi. Tabii asıl derdi, kadının başına gelen şeyin külotunu indirme şansını ne kadar etkilediğiydi.

"Merdivenlerden düşüp ayağımı burktum. Kırıldı diye korkmuştum, üzerine zar zor basabiliyordum."

"Ah, yazık sana..."

Anders birasından yavaşça bir yudum aldı ve sessizce yuttu, ilgisiz gibi görünmek istemiyordu.

"O kadar da kötü değil, gerçekten" dedi kadın. "Koltuk değnekleri verdiler ve destek bandajı yaptılar. Ama seke seke Gondolen'e gelmem biraz zor olabilir, o yüzden düşündüm ki belki de orada buluşmak yerine sen benim evime gelirsin? Buzdolabında bir şişe beyaz şarabım var."

"Harika fikir" dedi Anders. "Memnuniyetle gelirim. Eğer senin için fazla sorun olmayacaksa yani... Eğer buluşma havanda değilsen, başka bir zaman da buluşabiliriz."

Tanrım, tam bir dahiydi.

"Hiç de sorun olmaz" diye temin etti kadın. "Acil serviste beş saat geçirdikten sonra biraz neşelenmek bana da iyi gelir."

"Bir şeyler yedin mi peki?" diye sordu Anders. "Gelirken yol üstünde bir şeyler alabilirim."

Albert Einstein mısın oğlum.

"Çok düşüncelisin ama gerek yok. Buzdolabım tıka basa dolu."

Kadın, Anders'e adresi verdi ve çabucak yolu tarif etti. Anders söylenenleri ezberledi ve bir demet çiçek almaya karar verdi. Sebebini bilmiyordu ama çiçekler daima işe yarardı. Çiçekler ve baloncuklar.

Gerisi bir dahaki sefere kadar bekleyebilirdi.

Çiçekçiden canlı renkli ve uzun saplı bir demet çiçek ve gazete bayiinden de çocuklar için olan cinsten cicili bicili flasterlerden aldı. Biraz eğlenirlerdi. Bunun çok akıllıca bir numara olduğunu düşündü.

Hafif adımlarla Katarinavägen'e doğru yola koyuldu, kadının söylediği gibi Fjällgatan'a döndü, sokağın sağından Sista Styvens Trapp'a varıncaya kadar yürüdü, Fjällgatan'ı yukarıdaki Stigbergsgatan'a ahşap bir merdiven bağlıyordu.

Muhtemelen evdeki dişsiz karısına ve onun eteklerini çekiştiren on dört çocuğuna gitmeden önce bütün haftalığını içkiye yatırmış sarhoş bir dok işçisinin adı verilmiştir sokağa, diye düşündü Anders. Kaldırıma park edilmiş arabaya pek dikkat etmedi. Direksiyonun arkasındakinin daha demin telefonda konuştuğu aynı kadın olduğunu ve şimdi de kocasına telefon ederek zamanın geldiğini haber verdiğini nereden bilecekti.

Anders derin bir saygıyla onarılmış eski binaların arasındaki merdivenleri çıkmaya başladı. Başını sempatiyle yana yatıracak, kadının şişmiş ayağını duyarlı ellerinin arasına alıp yoklayacak, gergin omuzlarına masaj yapacak, söylediklerini onaylayıp şikâyetlerini paylaşacaktı: Böyle hayal ediyordu kendini. Gerçekten de beş saat beklemiş olabilir miydi? İsveç'in sağlık sistemi hakikaten ürkütücüydü.

Anders gördüğü fotoğrafların internetten alındığını ve aslında blog yazarı Hollandalı bekâr bir anneye ait olduğunu

bilmiyordu. Merdivenlerde karşılaştığı adamın pardösüsünün kolunda bir çekiç saklamış olduğunu da.

Farklı yönlerden gelerek üzerinde bankın olduğu merdiven sahanlığına aynı anda ayak bastılar. Adam durdu.

"Anders?" dedi.

Anders adama baktı.

"Beni tanımadın mı?" diye sordu adam. "Annika'nın babasıyım. Annika'yı hatırlıyorsun değil mi?"

Birden Anders'in boğazı kupkuru oldu. Gevşemiş, beklenti dolu yüz ifadesi silindi yerini gergin, endişeli bir ifade aldı.

"Ne de olsa hayli zaman geçti aradan" diye devam etti adam sakince.

Anders boş eliyle merdivenlerden yukarıyı işaret etti.

"Biraz acelem var da."

Adam anlamış gibi gülümsedi ve çiçekleri işaret etti.

"Biriyle mi buluşacaksın?"

Anders başıyla onayladı.

"Ve geç kalıyorum" dedi, sesinin doğal çıkmasına çalışarak. "Yoksa sohbet etmeyi çok isterdim."

"Anlıyorum" dedi adam.

Gülümsedi ama olduğu yerde durmaya devam etti. Anders döndü, kuşkulu, ayağını bir sonraki basamağa koydu.

"Morgan'la konuştum" dedi adam, çekici eldivenin içine kaydırırken.

Anders arkası adama dönük, durdu merdivende. Hareket etmedi.

"Daha doğrusu o benimle konuştu" dedi adam. "Anlatacak çok şeyi vardı, son anda da olsa anlatıp kalbini ferahlatmak istiyordu. Gördüğümde bir deri bir kemik kalmıştı. Ayrıntılara onca takılıp kalmasına morfin sebep olmuş olsa gerek. Herif bir türlü susmuyordu."

Anders yavaşça döndü. Görüş alanının çeperinden bir şeyin hızla kendisine doğru geldiğini gördü ama savuşturması veya kendisini savunmak için kolunu kaldırması için çok geçti artık.

Çekiç şakağının biraz üstünden kırdı kafatasını. Daha yere düşmeden bilincini yitirmişti.

Adam, Anders'in üzerinde durdu ve çekici yeniden kaldırdı. Onu öldüren muhtemelen ikinci yahut üçüncü darbe oldu ama adam emin olmak için vurmaya devam etti. Sanki Anders'in beyninde saklanan bütün izlenimleri ve deneyimleri silmek, bütün varlığını dümdüz etmek istiyordu. Çekiç kafatasının kemiğine sıkışıncaya kadar durmadı adam.

Çekici öylece sıkıştığı yerde bıraktı, çabucak etrafını kolaçan etti ve merdivenlerden inip bekleyen arabaya bindi. Kadın kaldırımdan ayrıldı.

"Zor oldu mu?" diye sordu.

"Hiç de değil" dedi adam.

Merhaba, benim adım Gösta Lundin. Psikiyatri profesörü ve *Kurban ve Suçlu* kitabının yazarıyım. Sanırım aranızda bu kitabı okuyanlar vardır.

El kaldırmanıza gerek yok. Ama teşekkür ederim, teşekkür ederim. Memnun oldum.

Başlamadan önce, kaçınız polissiniz? Şimdi ellerinizi kaldırabilirsiniz.

Pekâlâ, ya sosyal hizmet uzmanları?

Yaklaşık yarı yarıya. Güzel, sadece bu konuda bir fikrim olsun istiyorum. Soru aslında mevzu dışı çünkü konuşmalarımın içeriğini hitap ettiğim meslek grubuna göre düzenlemiyorum. Sırf merak ettiğimden sordum. Belki de karşımda kollarını kavuşturmuş şüpheci polisler varken yere biraz daha sağlam basardım. Mümkündür, bilemiyorum.

Bir önemi yok. Bugünün konusu: Nasıl oluyor da olabiliyor?

Bu kendimize sık sorduğumuz bir sorudur. Nasıl oluyor da olabiliyor? Neden tepki göstermiyorlar? Neden kaçmıyorlar.

Çocukların Yahudi Soykırımı'nı ilk duyduklarında sordukları soruya çok benziyor. Nasıl olur da olmuş olabilir? Neden kimse bir şey yapmamış? Neden kaçmamışlar?

Gelin oradan başlayalım o halde. Adolf Hitler'le.

Bildiğiniz gibi bu bıyıklı Avusturyalı tarihi bir kişilikten mitolojik bir figüre dönüştü artık. Günümüzde Hitler artık bir mihenk taşıdır, saf kötülüğün gerçek simgesi haline gelmiştir.

Sadece emirleri yerine getiriyordum, basmakalıp bir cümledir; bize otoriteyi sürekli olarak sorgulamamız ve doğru bildiklerimize uygun şekilde davranmamız gerektiğini hatırlatır.

Adolf Hitler'in tam zıt kutbunun bu ülkedeki adı Astrid Lindgren'dir.

Astrid Lindgren hayattaki bütün iyi şeyleri simgeler. İnsandaki iyiye inanan ve onu besleyen bilge ve ılımlı hümanist.

Astrid Lindberg'e atfedilen insanın olumlu yanlarını geliştirmesine yönelik pek çok hikâye ve cümle vardır. Bunların en ünlülerinden biri, tehlikeli bile olsalar kimi zaman bazı şeyleri yapmamız gerektiğidir. Çünkü aksi halde insan değil sadece birer pislik oluruz.

Adolf ve Astrid, siyah ve beyaz, kötü ve iyi.

Doğru ve yanlışa ilişkin bu naif yaklaşım çekicidir ve cazip gelir. Bizler de iyi insanlardan biri olmak, doğru olanı yapmak isteriz.

Uzun yılları hem kurbanlar hem de suçlularla (ki onların da kurban oldukları sıkça unutmayı yeğlediğimiz bir şeydir) görüşmeler yaparak geçirmiş biri olarak, ben dahil bu odada bulunanların çoğunun, öyle ya da böyle davranmaya ikna edilebileceğini biliyorum.

Hepimizin içinde birer Adolf ve Astrid var. Başka türlüsünü iddia etmek ahmakça olurdu.

Fakat bu kadar felsefe yeter. Burada bulunmamın sebebi bunun uygulamada nasıl işlediğini göstermek. Suçluların kurbanlarına boyun eğdirmek için kullandıkları yöntemler bütün dünyada aynıdır ve dağlar kadar eskidir. Saldırganlar da patronlar da diktatörlerle aynı teknikleri kullanırlar çünkü egemen olmanın yalnızca iki yolu vardır: havuç veya sopa. Birinden daha fazla, diğerinden daha az kullanmak mümkündür ama bütün yöntemler bu ikisinin değişik biçimleridir.

Maalesef, burada dikilmek ve zor mevzuları basit bir dille anlatmak için para almıyorum. Ne de olsa bir akademisyenim ve görüşümü savunmak, kendimi zeki ve derin göstermek konusunda hayli tecrübe sahibiyim.

PowerPoint sunumları da işte tam bu sebeple icat edilmiştir.

Yer değiştirme, sosyal tecrit
Şiddet kullanarak boyun eğdirme
Açlık
Şiddet / şiddet tehdidi
Değerden düşürme.
Borçlandırma
Dostane tutum, ayrıcalıklar
Benliğin inkârı
Geleceğe yönelik umutsuzluk

Herkes görebiliyor mu? Güzel. Öyleyse gelin birinci maddeden başlayalım...

3

Jörgen Petersson tezgâhtar Homer Simpson posterini kasadan geçirirken bekledi; doğum günü yaklaşan en küçük oğlu için bir hediyeydi bu. Jörgen dükkânda etrafına bakındı ve Lase Åberg'in bir resmi çarptı gözüne. Bu kez olsun tema Micky Mouse değildi. Resim eski bir okul fotoğrafını gösteriyordu, içindekilerden yarısının yüzleri bulanıklaşmaya ve silinmeye başlamıştı. Yalnızca birkaç yüz olduğu gibi duruyordu. Belki biraz fazla nettiler ama resmin sadeliği Jörgen'i cezbetti. Bukowskilerin müzayede salonunda değeri abartılmış bir ABC sanatçısının makul uygun eserlerini arayarak günlerini heba etmeyi düşünmemişti.

Zengin insanların sanata duydukları bu büyük merakı hakikaten anlamıyordu. Kendilerine sanat dünyasında bir mevki satın almaktan başka neydi? Ne parası ne de fırsatı olanlarla aralarına mesafe koymanın bir yolu.

Jörgen evinin duvarlarını kolaylıkla üç ustanın eserleriyle doldurabilirdi. Anders Zorn tahammül edilebilirdi ama Bruno Liljefor'un yaban hayatı resimleri ve Carl Larsson'un mutlu evlerine gelince, olmasalar daha iyi olurdu, çok teşekkürler.

Zaten bir tane Zorn'u vardı. Mora'daki müzeden alınmış bir poster, kulübesinin bahçesindeki tuvaleti süslüyordu. Jörgen sıçarken ona bakıyordu. Pragmatizm ve zevk hoş bir uyum içinde. Ne karısı ne de çocukları bunun cazibesini anlıyordu;

içeride, zeminden ısıtmalı tuvalette oturmak varken, dışarıdaki helayı kullanmayı asla hayal etmezlerdi. Jörgen'in karısı bahçedeki eski tuvaleti yıkmayı bile önermişti.

Jörgen o zaman parlamıştı, oysa olağan olarak evle ilgili kararlara müdahale etmezdi. Ama her şeyin bir sınırı vardı. 12 dönümlük, dört yüz metre sahili olan araziye sahip olacaktı ama kendi tuvaletinde huzur içinde bağırsaklarını boşaltamayacaktı, öyle mi? Solmuş, eski bir dergideki yarı çözülmüş bir bulmacanın hoşgörülü refakatinde.

Ayak diremesi Jörgen açısından iyi bir hamle olmuştu. Bunun sonucunda karısı ona daha çok saygı göstermiş; yaptıkları, eksantrik ve dikbaşlı biri olduğu imajını perçinlemişti, zengin bir adam için fena nitelikler değillerdi doğrusu.

Åberg'in resmini inceledi bir süre ve sonra acaba kendi okul fotoğrafı nasıl görünürdü diye meraka kapıldı.

Kimleri unutmuştu? Kimleri hatırlayabilirdi?

Ve kimler onu hatırlıyordu acaba?

Muhtemelen hakkında çıkan haberleri okumuşlardı. Ekonomi basınında hakkında bayağı yazılıp çizilmiş, parası ve kaydettiği ilerleme hakkında hayli konuşulmuştu muhakkak; ama metroya bindiğinde insanların dikkatini çekecek kadar değil.

Jörgen'in hayatı biraz başarılı bir Monopoly oyununa benziyordu. Birden bütün o otellere ve mülklere sahip olmuştu ve para hiç uğraşmadan akmaya devam ediyordu. Kasaları dolup taşıyordu.

İlk milyonunu bir internet şirketinden elde etmişti ki geleceğe ve fırsatlara dair bütün o büyük lafların gerisinde, aslında sıradan bir web tasarımı işiydi. Fakat o zamanlar bilgi teknolojisi kavramlarını yalnızca işin içindekiler anlıyordu ve şirket hâlâ en basit yazılım programlarını öğrensinler diye çalışanlarını kurslara gönderiyordu.

Jörgen'in spot ışıklarından kaçınabilmiş olmasının yegâne sebebi, şirketi birlikte kurduğu iki ortağının, objektif seven oğlanlar olmalarıydı.

Şirket hiçbir zaman kâr etmedi ama buna rağmen hisselerinin satışa sunulmasını izleyerek borsadaki değeri iki milyonun üzerine tırmandı. Jörgen bu çılgınlık karşısında başını salladı ve bu tutumu, başarının başlarını döndürmesine izin veren hırslı ortaklarının hiç hoşuna gitmedi. Ekonomi sayfalarında ortaklarının sözlerine sıkça yer veriliyordu ve kendileri de belli ki bütün kalpleriyle gelecek tasavvurlarına inanıyorlardı. Sonunda Jörgen'e hisselerinin değerinin yarısı karşılığında şirketteki payını kendilerine satmasını önerdiler ve Jörgen bu öneriyi kabul ettiğinde uzun uzun güldüler, yüz milyon kron cebindeydi, çok teşekkürler.

Gazetedeki haberin başlığı şöyleydi: Yılın En Aptalca Pazarlığı? Makalenin büyük kısmı Jörgen'in ortaklarının, gönderilmesini kurnazca temin ettikleri basın açıklamasıyla aynıydı.

Bir yıl sonra Jörgen'in eski ortakları borç içindeydiler, şirket yeniden yapılandırılmıştı ve pratik olarak beş para etmezdi.

Sonra bir anda bütün gazetelerin konuşmak istediği kişi Jörgen oldu. Bütün taleplere kesin ama dostane bir hayır yanıtı verdi ve ne zaman sarhoş olsa, göz önünde yaşamak konusundaki sözlerini tekrarlayan en yakın arkadaşı, haftalık dergilerde yazan serbest bir gazeteci olan Calle Collin'e sessiz teşekkürlerini yolladı.

"Görünür olmanın hiçbir olumlu yanı yok, kesinlikle yok. Her ne yaparsanız yapın, asla yüzünüzü göstermeyin. Eğer Simon Spies değilseniz, ortalarda görünmeyin."*

Calle Collin, Jörgen'in hayali sınıf fotoğrafından yüzü silinmemiş az sayıdaki kişiden biriydi. Başka kimi hatırlardı? Liginin dışında kalan birkaç güzel kızı. Jörgen acaba o kızlar şimdi nerelerdedirler diye merak etti. Yanlış, nerede oldukları umurunda bile değildi, nasıl göründüklerini merak ediyordu asıl. Google'da aramıştı ama hiç fotoğraflarını bulamamıştı, hatta Facebook'ta bile. Bu bir tesadüf olamazdı.

* Simon Spies, Speis Rejser adlı charter havayolu şirketinin sahibi, çok zengin Danimarkalı işadamı. (ç.n.)

Yüzlerinin ucuz şaraptan harap olduğunu düşledi, kendisini vücutlarının bozulmakta olduğu düşüncesiyle teselli etti. Bir zamanlar yerçekimine karşı koyan ve otuzbir çekerken kurduğu fantezilerini süsleyen memeleri şimdi sarkmış ve takviyeli, balenli sutyenlerden taşıyorlardı.

Vay, kötücül laflar etmeye başlamıştı. Jörgen bundan daha iyi bir insandı.

Yoksa değil miydi?

4

Yer değiştirme, sosyal tecrit

Kadın pek çok sebeple alışık olduğu çevreden alınıp yeni ve bilmediği bir ortama götürülür. Kadın, ailesi ve arkadaşlarıyla temasını yitirir, kafası karışır, coğrafik olarak yönünü karıştırır ve tanıdığı tek insana, saldırgana bağımlı hale gelir. Zaman ve yer konusundaki bu kafa karışıklığı, kadının uzun sürekli kilit altında tutulmasıyla iyice artar. Eğer tecrit hali yeterince uzatılırsa, kurban en sonunda her türlü insani temasa, bu temas saldırganca bile olsa, müteşekkir duruma düşecektir.

"Emin misin? Sadece bir tane. Merak etme eve döndüğünde hâlâ televizyonda çerçöp seyredecek vaktin olacak."

"Evet, devat et, uzun kalman gerekmez."

Ylva, ısrar etmelerine müteşekkir, güldü.

"Hayır" dedi. "Uslu duracağım."

"Sen mi?" diyerek dudak büktü Nur. "Neden şimdi başlıyorsun?"

"Niye olmasın? Değişiklik hayatın tadı tuzudur, öyle değil mi?"

"Bir kadeh?"

"Hayır."

"Emin misin?"

Ylva başını salladı.

"Eminim" dedi.

"Tamam, tamam, hiç senlik haller değil ya, yine de tamam."

"Pazartesi görüşürüz."

"Oldu. Evdekilere selam söyle."

Ylva durdu ve geri döndü.

"Sanki yaptığım kötü bir şeymiş gibi davranıyorsun" dedi ve sahte bir masumiyetle elini kalbine götürdü.

Nur başını salladı.

"Hayır, sadece seni kıskanıyoruz."

Ylva iPod'unu aldı ve tepeden aşağı yola koyuldu. Kablolar karışmıştı, bu yüzden kulaklıkları takıp çalacak şarkıları seçmeden önce durup kabloları çözmek zorunda kaldı. Kulaklarında müzik, gözler tam karşıya dikilmiş; hava durumunu konuşmaktan kaçınmanın yegâne yolu. Dikkat çekmek ve dedikodu etmek için canını verecek bir boşboğaz her zaman denk gelirdi. Küçük kasaba hayatının açmazları.

Üstelik Ylva yabancıydı. Mike burada büyümüştü ve günün olaylarının dökümünü yapmadan adım atamazdı.

Ylva ıssız, kartpostallardakine benzeyen yolu ve arka camı renkli, park etmiş bir arabanın yanından geçti. Sürücüye dikkat etmedi. Kulaklarındaki müziğin sesi öyle yüksekti ki arabanın çalıştırıldığını da duymadı.

Yalnızca arabanın yanına geldiğini ve kendisini geçmediğini fark etti. Pencerenin camı aşağı indirildi.

Ylva birinin yol soracağını düşündü. iPod'unu kapatmakla kulaklıkları çıkarmak arasında gidip geldi. İkincisinde karar kıldı ve arabaya doğru bir adım attı, eğildi ve içeriye baktı. Yolcu koltuğunda bir karton kutu ve bir çanta vardı. Direksiyondaki kadın Ylva'ya gülümsedi.

"Ylva?" dedi.

Kısacık bir an geçti, sonra karnında o berbat hissi duydu.

"Sen olduğunu biliyordum" dedi sürücü, neşeyle.

Ylva kadının gülümsemesini karşılıksız bırakmadı.

"Ne de olsa hayli zaman geçti aradan."

Sürücü arka koltukta oturan adama doğru döndü.

"Kime rastladık, gördün mü?"

Adam öne eğildi.

"Merhaba, Ylva."

Ylva pencereden uzanıp her ikisinin elini sıktı.

"Burada ne yapıyorsunuz?"

"Burada ne mi yapıyoruz? Daha yeni taşındık buraya. Ya sen?"

Ylva anlamadı.

"Ben burada yaşıyorum" dedi. "Neredeyse altı yıldır buradayım."

Sürücü buna inanmakta zorlanıyormuş gibi dudağını ısırdı.

"Ne tarafta?" diye sordu.

Ylva kadına baktı.

"Hittarp" dedi.

Sürücü şaşırmış bir halde arka koltuktaki adama döndü, sonra yeniden Ylva'ya.

"Ciddi olamazsın? Bana ciddi olmadığını söyle. Biz de yakında oradan bir ev satın aldık. Sundsliden'i biliyor musun, dereye inen sırtı?"

Ylva başını salladı. "Evim oraya çok yakın."

"Evin oraya çok yakın ha?" diye papağan gibi tekrarladı kadın. "Gerçekten mi? Duydun mu sevgilim. Evi oraya çok yakınmış."

"Duydum" dedi adam.

"Dünya ne kadar küçük" dedi kadın. "Eh, bu demektir ki yine komşu olduk. Ne tesadüf. Eve mi gidiyorsun?"

"Eee, evet."

"Atla, götürelim seni."

"Fakat ben..."

"Atla. Arkaya. Burada bir sürü çerçöp var."

Ylva duraksadı ama bir mazereti yoktu. Diğer kulaklığı çıkardı, kabloyu iPod'un etrafına doladı, arabanın kapısını açtı ve içeri girdi.

Kadın kaldırımdan ayrıldı.

"Şaşılacak şey" dedi adam, "senin de burada yaşıyor olman. Burayı seviyor musun?"

"Evet, burada mutluyum" dedi Ylva. "Kasaba daha küçük tabii ama su ve kumsallar harika. Sonra gökyüzü öylesine açık ki. İnsana her şey mümkünmüş gibi geliyor. Ama çok rüzgârlı. Bir de kışları o kadar iyi değil."

"Öyle mi? Ne açıdan?"

"Nemli ve insanın içine işleyen bir soğuğu var. Habire ya karla karışık yağmur ya sulu kar yağar, ortalık asla bembeyaz olmaz."

"Duydun mu söylediğini?" dedi adam kadına. "Gerçek kış olmuyormuş. Sadece sulu kar."

"Duydum" dedi kadın ve dikiz aynasından Ylva'ya baktı. "Ama yine de şu sıralar çok güzel. Yılın bu zamanının şikâyet edecek bir yanı yok."

Ylva hemfikirmişçesine gülümseyerek başını salladı.

"Şimdi güzel."

Sesinin olumlu çıkmasına ve doğal görünmeye çalıştı ama zihni deli gibi çalışıyordu. Buraya taşınmış oldukları gerçeği onun açısından ne anlama gelirdi? Bu onun hayatını nasıl etkilerdi? Ne kadarını biliyorlardı?

Huzursuzluk duymaktan kendini alamıyordu.

"Harika görünüyor değil mi sevgilim" dedi arka koltuktaki adam. "Harika."

"Kesinlikle öyle" dedi direksiyondaki kadın.

Ylva onlara baktı. Cevapları tekrarlamalı ve prova edilmişti. Söyledikleri kulağa sahte geliyordu. Sadece kazara bir rastlaşma olabilirdi bu rahatsız edici durum. Duyduğu korkunun, kendi kafasının icadı olduğuna, kendisini ikna etti.

"Sana rastlamak ne hoş, onca yıldan sonra" dedi adam.

"Evet" diye cevapladı Ylva.

Adam, Ylva'ya baktı ve sırıtmasını saklamaya bile ihtiyaç duymadan onu bir güzel süzdü. Ylva gözlerini kaçırmak zorunda kaldı.

"Aldığınız ev hangisi?" diye sordu ve sağ elinin gergin bir jestle yüzüne dokunduğunun farkına vardı. "Tepenin üzerindeki ev mi, beyaz olan?"

"Evet, ta kendisi" dedi adam ve başını çevirip ileri baktı.

Yeterince normal görünüyordu. Ylva sinirlerinin yatışmasına izin verdi.

"Biz de kim taşınacak diye merak ediyorduk. Kocamla daha dün bunu konuştuk. Çocuklu bir aile taşınır diye düşünmüştük..."

Ylva kendine engel olup sustu.

"Buraya genellikle çocuklu aileler taşınıyor da" diye açıklama yaptı. "İşçiler vardı evde. Evi baştan sona yenilediniz galiba?"

"Sadece bodrumu" dedi adam.

"Kocanla ha" diyerek, yeniden Ylva'ya baktı dikiz aynasından kadın. "Demek evlendin?"

Sanki sorusunun cevabını zaten biliyormuş gibi çıkmıştı sesi.

"Evet."

"Çocuk?"

"Bir kızımız var. Yedi yaşında. Aslında neredeyse sekiz."

"Bir kız" diye tekrarladı kadın. "Adı ne?"

Ylva duraksadı.

"Sanna."

"Sanna. Çok güzel bir isim" dedi kadın.

"Teşekkür ederim" diye cevapladı Ylva.

Adama baktı, sessizce oturuyordu. Kadına baktı. Hiç kimse bir şey söylemedi. Durum suskunluklara elvermiyor, Ylva sessizliği sözcüklerle doldurmak zorunda hissediyordu kendisini.

"Eee, buraya taşınmaya nasıl karar verdiniz?"

Sorusunun doğal görünmesini istiyordu. Besbelli bir soruydu ama boğazı kurumuştu ve vurguları kulağa yanlış geliyordu.

"Evet, biz buraya neden taşındık" dedi adam. "Sevgilim, biz buraya neden taşındık hatırlıyor musun?"

"Çünkü hastanede bir işe girdin" diye hatırlattı kadın.

"Ya, öyle oldu" dedi adam. "Hastanede bir işe girdim."

"Yeni bir başlangıç yapmak iyi olur diye düşündük" diye açıkladı kadın ve Tågagatan üzerindeki kırmızı ışıkta durmak için frene bastı.

Otuz metre ötede, otobüs durağında insanlar bekliyordu.

"Bakın" diye başladı Ylva konuşmaya. "Beni götürmek istemeniz büyük incelik fakat sanırım yine de otobüsle gideceğim."

Kemerini çözdü ve başarısız bir şekilde kapıyı açma girişiminde bulundu.

"Çocuk kilidi" dedi adam.

Ylva koltukların arasından uzanıp elini kadının omzuna koydu.

"Kapıyı açabilir misin lütfen? İnmek istiyorum. Kendimi pek iyi hissetmiyorum."

Adam elini ceketinin cebine soktu ve dikdörtgen şekilli bir şey çıkardı, elinden hafif büyükçeydi.

"Bunun ne olduğunu biliyor musun?

Ylva elini kadının omzundan çekti ve baktı.

"Eh, hadi bakalım" dedi adam, "neye benziyor?"

"Elektrikli tıraş makinesi?" diye tahminde bulundu Ylva.

"Evet, benziyor" diye cevap verdi adam. "Elektrikli tıraş makinesine benziyor, ama elektrikli tıraş makinesi değil."

Ylva kapıyı açmayı tekrar denedi.

"Kapıyı açın, inmek..."

Şokun etkisiyle Ylva'nın vücudu yay gibi gerildi. Acı, felç ediciydi ve bağıramamıştı bile. Hemen ardından vücudu gevşedi ve iki büklüm oldu, başı adamın bacağına düştü. Hâlâ nefes alabildiği için şaşkındı çünkü başkaca hiçbir yeri çalışmıyor gibiydi.

Adam, Ylva'nın çantasına uzandı, açtı ve karıştırıp cep telefonunu buldu. Pilini çıkarttı ve iç cebine koydu.

Ylva arabanın otobüs durağını geçip hızlandığını algıladı. Adam, şok tabancasını hazır tutuyordu.

"Felç geçici" diye açıkladı. "Yakında tekrar eskisi gibi hareket edip konuşabileceksin."

Teselli etmek istercesine hafifçe pat pat vurdu Ylva'ya.

"Her şey yoluna girecek, göreceksin. Her şey yoluna girecek."

5

Çeyrek milyar dolarlık adamın bu hali neydi böyle? İç çamaşırlarıyla bodrumunda şimdiye kadar açılmamış kutuları karıştırarak eski okul yıllıklarını arıyordu. Zaman geçirmenin bir yolu.

Jörgen Petersson aradığı şeyi buluncaya kadar kutuların yarısını açıp gözden geçirmeyi başardı. Hazinelerin olağan olarak en son çekmecede saklandığı dikkate alınırsa, kendisini şanslı saymalıydı.

Yıllığın sayfalarını çevirerek fotoğraflara bakıp isimleri aradı. Elbette, tabii. O oğlan. Ve öteki. Şu kız, şeyin kız kardeşi değil miydi? Öğretmenin, fotoğrafta yer yarılsa da içine girsem der gibi duran kızı. Oyun alanını ateşe veren çocuk. İntihar eden kız. Ve şu kardeşlerine bakmak zorunda olan ve derslerde sürekli uyuklayan zavallı herif.

Madeleine keki üstüne Madeleine keki.

En sonunda, bütün sınıfın fotoğrafı. Jörgen şaşkındı. Basbayağı çocuktular saç modelleri ve giysileri geçen zamana tanıklık ediyordu. Yine de o siyah beyaz fotoğraf onu rahatsız ediyordu.

Fotoğrafa baktı, sıra sıra gözden geçirdi.

Sınıf arkadaşları da ona bakıyorlardı. Jörgen neredeyse koridorlardaki yaygarayı duyacaktı: yorumları, bağırışları, itiş ka-

kışı ve gülüşmeleri. Güç savaşları, bütün mevzu buydu. Hiyerarşideki konumunuzu korumak. Kızlar öz denetimliydiler, oğlanlar güçlü.

En gürültücü dörtlü arkadaydı. Kollarını kavuşturmuş, kendilerinden emin, doğruca objektife bakmışlardı. Kendini beğenmiş yüzlerine bakılırsa, kendilerininki dışında bir gerçekliği hayal etmeleri mümkün görünmüyordu. Aralarından biri, Morgan, bir yıl önce kanserden ölmüştü. Jörgen, acaba onu özleyen kimse var mıdır, diye merak etti. O kesinlikle özlemiyordu.

İsim listesinden devam etti. Bazılarını unutmuştu ve zihninin arşivinden herhangi bir bilgi çekip çıkarmak için fotoğrafa bakmak zorunda kaldı. Elbette, tamam.

Ama sınıf arkadaşlarından iki yahut üç tanesini her şeye rağmen tanıyamamıştı. Yüzler ve isimler yeterli değildi. Beyninden silinmişlerdi, tıpkı Lasse Åberg'in resmindeki silinmiş yüzler gibi.

Jörgen kendine baktı: ön sıraya sıkışmış, zar zor görülen ve yüzünde oradan bir an önce kurtulmak için yalvaran bir ifade.

Calle Collin mutlu görünüyordu. Biraz mesafeli, aykırı olmayı umursamıyormuş gibi ve kendi içinde yeterince güçlü.

Öğretmen, vay be, fotoğraftaki yaşlı kurt, Jörgen'in şimdiki halinden gençti.

Bütün saklama kutularını yerlerine koydu ve yıllığı yanına alıp eve geçti. Onlardan duyduğu korkuyu yeninceye kadar bakacaktı fotoğraflara.

Jörgen mutfağa girdi ve arkadaşına telefon etti.

"Bir bira içmeye çıkalım mı, ne dersin?"

"Sadece bir tane mi?" diye sordu Calle Collin.

"İki, üç. İstediğin kadar" dedi Jörgen. "Bazı eski yıllıklarımızı arayıp buldum, onları da getireceğim."

"Ne halt etmeye?"

6

Mike Zetterberg saat dört buçukta kızını serbest zaman evinden aldı. Odanın arka tarafındaki masada oturmuş, eski bir sihir kutusuna dalmıştı. Sanna babasıyla göz göze geldiği an, kreşe başladığı ilk gün onu almaya geldiğinden bu yana hiç olmadığı şekilde, aydınlandı yüzü.

"Babacığım, gel."

Sanna önünde bir yumurta kabıyla oturuyordu. Plastik kapaklı, üç parçalı bir yumurta kabıydı. Mike kızının kendisini görünce gösterdiği memnuniyetin, zoraki seyirci bulmakla bir ilgisi olduğunu anladı.

"Merhaba tatlım."

Alnından öptü kızını.

"Bak" dedi kız ve yumurta kabının kapağını kaldırdı. "İçinde bir yumurta var."

"Evet, görüyorum" dedi Mike.

"Şimdi sihirle onu yok edeceğim."

"Eminim bunu yapamazsın?" diye bağırdı Mike.

"Yapabilirim, izle."

Sanna kapağı yerine koydu ve ellerini daireler çizerek yumurta kabının üzerinde gezdirdi.

"Abrakadabra."

Kapağı kaldırdı ve yumurta ortadan kaybolmuştu.

"Ne? Bunu nasıl yaptın?"

"Babacığım! Biliyorsun."

"Hayır, bilmiyorum" dedi Mike.

"Evet, biliyorsun. Sana göstermiştim."

"Öyle mi?"

"Gerçek bir yumurta değil o."

Sanna içi boş olan ve yumurta kabının kapağının içine gizlenmiş olan orta bölümü gösterdi.

"Bunu biliyordun" dedi.

Mike başını iki yana salladı.

"Eğer biliyorduysam bile, demek ki unutmuşum" diyerek kızının şüphelerini gidermeye çalıştı.

"Hayır, unutmadın."

"Gerçekten, doğru söylüyorum. Sen bu işte çok başarılı olduğun için olsa gerek."

Sanna çoktan her şeyi kutunun içindeki plastik tepsinin üzerine koymaya başlamıştı bile.

"Sihirden hoşlanıyor musun?" diye sordu Mike.

Sanna omuz silkti. "Bazen."

Sık kullanılmaktan bir köşesi aşınmış renkli kapağı kutunun üstüne geri kapattı.

"Belki doğum günü hediyesi olarak bir sihir kutusu istersin?"

"Ne kadar kaldı?"

Mike saatine baktı.

"Saat kaç demedim" dedi Sanna.

"On beş gün" diye cevap verdi Mike. "Saat, tarihi de gösteriyor."

"Öyle mi?"

Mike kızına saati gösterdi.

"Şu küçük dikdörtgenin içindeki sayılar hangi günde olduğumuzu gösteriyor. Bugün mayısın beşi ve senin doğum günün de yirmisinde. On beş gün kaldı."

Sanna bütün bu bilgileri rahatça, etkilenmeden alıp kabul etti. Saatler eskiden olduğu gibi statü sembolü değiller artık, diye düşündü Mike, kendi kendine.

Anne babasıyla birlikte İsveç'e geri taşındıklarında kızından fazla büyük değildi. Eve dönüyoruz, diyorlardı, oysa Mike'ın bildiği yegâne ev, Orta Kaliforniya'da, Coast Range ile Sierra Nevada arasına sıkışmış dehşet sıcak bir kasaba olan Fresno'daydı. Yılın büyük kısmında sıcaklık otuz ila kırk beş derece arasında kalırdı. Yaşamak için fazlasıyla sıcaktı ve çoğu insan klimalı evlerden çıkıp klimalı arabalara binerek klimalı okullara ve işyerlerine giderdi.

Anne babasının taktığı adla, Büyük Sauna'da hemen hemen hiç kimse bronz tenli değildi ve Mike 1976 yazında Helsingborg'a geldiğinde, hava yirmi beş derecenin zar zor üzerinde ve dondurucu olduğu halde, sahil boyunca sular sıçratan bütün o kahverengi tenli insanları görünce şok geçirmişti.

Mike'ın ebeveynleri küçüklüğünden itibaren onunla İsveççe konuşmuşlardı, bu yüzden dille ilgili olarak, insanların sık sık Amerikalı gibi konuştuğunu söylediğini saymazsak, sorunu olmadı. Konuşmasının sevimli olduğunu söylüyorlardı. Mike ilkin İsveç'e geri taşındıkları, sonra da insanlar sürekli konuşma biçimini düzelttikleri için dehşete kapılmıştı.

İlk akşam plajda karşılaştığı yaşıtı çocukların bu konudaki görüşü değişikti. Columbo ve McCloud gibi konuştuğunu düşünüyorlardı ve Mike derhal bunun kötü bir şey olmadığını anladı.

Tuhaf bir şekilde kat kat giyinmiş bir çocuğun etrafta dolaştığını fark edince, diğer çocuklar sonunda ona yaklaşmış ve futbol oynamak isteyip istemediğini sormuşlardı. Yarım saat sonra oyundan terleyince ve kalın süveterini çıkarınca, arkadaşları saatini keşfetmişlerdi, bu saatin akrebi ve yelkovanı yoktu, onların yerine köşeli rakamlarla zamanı gösteriyordu.

Hayranlıkları sınırsızdı. Saatin en inanılmaz tarafı tek bir düğmenin pek çok işlevi olmasıydı. Bir kere basarsanız, bir şey yapıyordu; eğer iki kere basarsanız, başka bir şey yapıyordu. Aynı düğme olmasına rağmen. Hiç kimse nasıl çalıştığını anlamamıştı.

"Ne düşünüyorsun?" dedi kızına, otuz yıl sonra. "Hazır mısın?"

Sanna başını salladı.

Ylva Zetterberg'in bilinci yerindeydi.

Arka koltukta yatıyordu ve dünyanın tanıdık ağaç tepeleri ve çatılar biçiminde geçtiğini görüyordu. Arabanın manevralarından coğrafyayı çıkarıyordu, bütün o süre zarfında nerede olduklarını biliyordu.

Araba bir başka arabanın geçmesine izin vermek için yavaşladığında, neredeyse evine varmak üzereydi ama ardından araba bir dönüş yapıp yeni onarılan evin çakıl kaplı yoluna girdi. Kadın uzaktan kumandayla garaj kapısını açtı, sonra arabayı garaja sürdü. Arabadan inip arka kapıyı açmadan önce garaj kapısı kapanıncaya kadar bekledi. Kocasıyla birlikte, Ylva'yı tek bir söz etmeden bodruma yönlendirdi.

Adamla kadın Ylva'yı bir yatağa yatırdılar ve yatağın başlığına kelepçelediler.

Adam daha sonra bir uzaktan kumanda çıkardı ve tavanın hemen altına monte edilmiş televizyona doğrulttu.

"Seyretmeyi seversin" dedi ve televizyonu açtı.

"Süpermarkete gidip biraz alışveriş yapmamız lazım" dedi Mike.

"Önde oturabilir miyim?"

Sanna tepeden tırnağa umutla, babasına bakıyordu.

"Elbette" dedi Mike.

"Hangi yoldan gidelim sence?" diye sordu kızına, emniyet kemerini takması için ona yardımcı olduktan sonra.

"Kıyıdan" diye karar verdi Sanna.

"Kıyıdan" diye tekrarladı Mike ve bunun akıllıca bir seçim olduğunu vurgulamak istermiş gibi onaylarcasına başını salladı. Sundsliden'den aşağı sürdü arabayı, en dik kısımda frene basıp ikinci vitese aldı. Deniz karşılarında utanmasızca serilmiş, adeta gösteriş yapıyordu. Buraları Mike'ın çocukluğundakine kıyasla daha çok ev bulunmasına rağmen, hayli açılmıştı. Emlak fiyatları tırmandıkça, manzara, başlı başına bir değer haline gelmiş ve ağaçlar kesilmişti. Rüzgârdan korunmak için konforlu evler yapılmış ve havanın yerini, zenginliği sergilemek amacıyla tasarlanmış akvaryumlar almıştı.

"Yakında tekrar yüzmeye gidebiliriz" dedi Mike.

"Ne kadar sıcak ki?"

"Su mu? Bilemiyorum, belki on beş yahut on altı derece."

"Sen yüzebilirsin o halde, değil mi?"

"Kesinlikle" dedi Mike, "ama birazcık serin olabilir."

Çocukken Taksi-Johansson'un evi adını taktığı evin yanından sola döndü. Kasabanın yegâne taksisinin kaportasının altında hayli yıl geçirmiş siyah Mercedes'in sahibi, o evde yaşar ve her yıl okul çocuklarını Kattarp'taki dişçiye götürürdü. Evde artık başka biri yaşıyordu ve garajın üzerinde hâlâ eski bir TAKSİ levhası bulunmasına rağmen, Taksi-Johansson'u hatırlayan pek fazla kimse kalmamıştı.

Mike, Amerika'dan yurda döneli çok şey değişmişti. Kadınlar artık üstüz güneşlenmiyorlardı ve reklamcılığın finanse ettiği çok çeşitli TV kanalları vardı. Gereksizce büyük arabalar arz-ı endam etmişti ve Levi's 501'den başka kot giymenin artık utandırıcı bir yanı yoktu.

Amerika'dan dönmelerinin üzerinden fazla zaman geçmeden, annesi Kullagatan'da bir giysi dükkânı açmıştı. Mike'ın sınıfındaki hemen herkes giysilerini oradan alırdı. Sınıf arkadaşlarına indirim yapılırdı.

İş iyi gidiyordu ve babasının da işi vardı.

Bir erişkin olarak Mike, işlerin hangi noktada kötüye gitmeye başladığını hatırlamakta güçlük çekiyordu. Kimi zaman cevabı bildiği duygusuna kapılırdı fakat odaklanıp hatırlamaya çalıştığı anda, eşit oranda belirleyici olabilecek bambaşka bir şey beliriverirdi hafızasında.

Babasının ölümü elbette ki asıl sebepti. Mike on üç yaşındayken Malmö'de bir köprüden uçmuştu. Annesi her zaman olay sanki bir kazaymış gibi konuşmuştu: talihsiz ve yersiz bir kaza. Mike bunun muhtemelen planlanmış bir intihar olduğunu idrak ettiğinde, on yedi yaşındaydı. Orada burada kulağına çalınıyordu. Annesine sorduğu zaman, verdiği muğlak cevaptan, dört yıl boyunca durumu kendisinden gizlediğini anlamıştı.

Hissettiği yabancılaşmayı ve boşluğu hâlâ hatırlıyordu. Mutlak yalnızlık. Kimsesizlik duygusu. Midesinde bir boşluk ve ağzında metalik bir tat duyuyordu.

"Kesin olarak bilmez zor" demişti annesi. "Arkasında bir mektup filan da bırakmadı. Sonra, öyle mutlu görünüyordu ki."

Uzmanlara göre bu o kadar da alışılmamış bir şey değildi. Bir anda, sanki bir şimşek çakıyor ve hayatına son vermeye karar veren kişiye kısa bir an huzur veriyordu.

Mike, annesinin ihanetini kabulleneli çok olmuştu; fakat esasen yalnız olduğu ve kimseye güvenemeyeceği bilgisi sonsuza kadar kalbine kazınmıştı.

Bu kulağa biraz aptalca geliyordu, hakikaten. Ona bir şey olmamıştı. Peki, şimdi işler nasıldı? Karısı, çocuğu ve iyi maaş ödeyen işiyle?

Dürüst olmak gerekirse, babasının ölümünden çok önceleri hissetmişti değişimi Mike. Yanlış, aslında değişimden ziyade, iyiden kötüye doğru bir kaymaydı hissettiği.

İsveç'e geri dönmelerinden birkaç yıl sonra babası işini kaybetmişti. Daha evvel annesi için kazançlı bir hobi olan spor giysi dükkânı ailenin asıl gelir kaynağı haline gelmişti. Müşteriler giysilerini kasabadan almak yerine Väla'daki alışveriş merkezinden almayı tercih etmeye başladıkları zaman, işler tepetaklak gitmeye başlamıştı.

Kasabanın havalı mahallelerinden birinde yaşıyorlardı, akrebi ve yelkonvanı olmayan bir saat artık etkileyici değildi ve komşulara ayak uydurmak giderek zorlaşıyordu.

"Konuşabiliyor musun?"

Adam, Ylva'yı tokatladı.

"Su" dedi dili dolaşarak.

"İnsanı susatıyor" dedi adam.

Yanında bir bardak su getirecek kadar öngörülüydü. Bardağı Ylva'nın dudaklarına götürdü ve tatmasına izin verdi. Birazı ağzının köşesinden süzüldü ve Ylva içgüdüsel olarak silmek için kelepçeli elini kaldırmaya çalıştı.

"Kendin içebilirsin" dedi adam.

Bir anahtar çıkardı ve Ylva'nın sağ elini tutan kelepçeyi açtı. Ylva yatağın kenarına dayanarak, oturur duruma gelinceye dek kendisini çekti. Bardağı aldı ve bir dikişte içti.

"Biraz daha?" dedi adam.

Ylva başını salladı ve bardağı adama uzattı. Adam musluğa gidip yeniden doldurdu bardağı. Kulübelerde, şantiyelerde ve tek göz öğrenci evlerinde rastlanan türden bir mutfak vardı. İki gözlü bir gömme elektrikli ocak, bir evye, damlalık ve tezgâhın altında derin donduruculu bir buzdolabı. Ylva bunlara belki de mutfakçık deniyordur, diye düşündü. Emin değildi. İçinde bulunduğu durumda neden bütün bunları düşündüğünden de emin değildi.

Adam geri geldi, bardağı ona uzattı ve televizyona doğru gitti.

"Neden buradayım?" diye sordu Ylva.

"Sanırım biliyorsun."

Ylva döndü ve sol elini kelepçeden çıkarmaya çalıştı.

"Görüntüyü nasıl buluyorsun?"

Adam televizyon ekranını işaret ediyordu.

"Anlamıyorum" dedi Ylva.

"Birazcık aydınlık ama maksimum zumda böyle oluyor. Şimdi bunun kıymetini bilmeyebilirsin ama birkaç gün bekle hele, bir hafta geçsin. O zaman farklı düşüneceksin. Bahse girerim saatini bile ona göre ayarlayacaksın. Burada, hiçbir şey yapamadan öylece oturacaksın. Fakat bu senin için sorun olmaz değil mi? Öylece durmak ve hiçbir şey yapmamak demek istiyorum."

Ylva kıpırdamadan adama bakıyordu.

"Neden söz ediyorsunuz siz?"

Adam elinin tersiyle bir tokat patlattı Ylva'ya. Öylesine ani ve beklenmedikti ki. Ylva'nın yanağı yanıyordu ama nefesinin kesilmesine gerçek acıdan ziyade şiddet karşısında kapıldığı şaşkınlık sebep olmuştu.

"Aptalı oynama" dedi adam. "Neler olduğunu harfiyen biliyoruz. Morgan bize anlattı. Ölüm döşeğinde itiraf etti. Bütün ayrıntılarıyla. O güne kadar hep kendimizi suçlamıştık. Oysa sizin takım yüzündenmiş."

Ylva titriyordu. Gözleri yanıyor ve deli gibi gözlerini kırpıştırıyordu. Altdudağı titriyordu.

"Ben kurtulabildim mi sanıyorsunuz?" dedi zayıf bir sesle. "Olanları düşünmeden geçirdiğim tek bir gün bile..."

"Sen de kurtulamadın öyle mi?"

Kadın kapıdan içeri girdi.

"Kurtulamadın... *Sen?*" sözlerini tekrarlayarak yatağa doğru yaklaştı ve Ylva'ya tepeden baktı; Ylva elinde olmadan kapandı.

Sonunda kadına bakabildiğinde, gözlerinde yalvaran bakışlar vardı.

"Eğer hayatımda tek bir şeyi değiştirebilecek olsaydım" diye konuşmayı denedi, "yalnızca tek bir şeyi..."

"Morgan'ın sadece birkaç günü kalmıştı" dedi adam. "Bu beni çok öfkelendirdi. O kadar kolay kurtuldu ki. Sanırım Anders'le ilgili haberi okumuşsundur?"

Ylva anlamadı.

"Fjällgatan'daki çekiç cinayeti" dedi adam. "Duymadın mı? İnsan bir şeyin parçasıysa eğer, kendi önemini abartıyor tabii. Ama kendi çapında bir yer edindi. Gazeteleri bir süre Çekiç Cinayeti süsledi doğrusu."

Mike ve Ylva işyerinde karşılaştılar. Doğal olarak. İnsanlar genellikle öyle karşılaşırlar, ayık ve yerine getirecekleri bir görevleri varken. Mike, Stockholm'deki ilaç şirketinde henüz çalışmaya başlamıştı. Ylva pazarlama bölümünde çalışıyordu ve Mike'la şirket dergisi için röportaj yapması istenmişti.

İkisinin de ilk görüşte aklı başından gitmedi ama birbirlerini çekici buldular, birlikte iyi zaman geçiriyorlardı. Mike'ın çocukluğu Ylva'nınkine kıyasla mutlu geçmişti. Mike'ın aksine Ylva biyolojik babasıyla hiç tanışmamıştı, annesi ise ağır bir uyuşturucu bağımlısıydı. Ylva altı yaşındayken koruyucu bir ailenin yanma yerleştirilmiş ve ergenlik dönemindeki birkaç fırtınalı yılın ardından, evden ayrılmaya karar vermişti. O zamandan beri de koruyucu ailesiyle teması olmamıştı.

Mike, babasının onca coşkuyla bahsettiği Stockholm takımadalarını keşfetmek istiyordu, o yüzden altı metrelik bir yelkenli tekne aldı ve izleyen üç yazı teknede geçirdiler. Mike seyir haritalarını okuyor, Ylva dümeni tutuyordu. Furusund ve Nynäshamn arasındaki her doğal limanda seviştiler.

Ylva hamile kaldığında, birbirlerine, her ne olursa olsun, her şeyin eskisi gibi kalacağı konusunda söz verdiler. Hiçbir şey, hele kolayca yanlarına alabilecekleri bir çocuk, kesinlikle onları durdurmayacaktı.

Sanna altı aylıkken, tekne satıldı ve parası bir daireye yatırıldı.

Bir yıl sonra Mike memleketinde daha iyi bir iş teklifi aldı ve annesini mutlu eden bir kararla ailesini alıp Skåne'ye döndü.

Küçük bir çocuk sahibi olmak, değişim, hayatın yeni bir fazına ciddi bir geçiş demekti. Toplu taşımadan özel arabaya, dışarıda geçirilen gecelerden arkadaşlarla akşam yemeğine, yer döşeğinden içinde yatmaya zaman bulunamayan çift kişilik bir yatağa. O kadar zevk aldıkları porno filmler, Ylva bir defasında yarı uyur yarı uyanık Sanna'ya yardım ederken DVD oynatıcıya çizgi film Ayıcık Gummi yerine bir porno DVD'si koyduktan ve kendilerini bir oral seks sahnesinin ortasında bulduktan sonra, ortadan kaldırılmıştı.

Ylva hemen atılıp televizyonu kapatmıştı.

"Neydi bu?" diye sormuştu kızına utançla.

"Dondurma!" demişti Sanna, anlaşılır bir çağrışımla.

Başka bir hayattı, yelkenli teknedeki hayattan bambaşka. Ama güzel bir hayattı.

8

"Hayır, hayır, hayır, ölen Morgan" dedi Jörgen Petersson.

"Hatırlıyorum çünkü ilanı okuduğumda çok mutlu olduğum için utanmıştım. Pankreas kanseri, birkaç ay içinde ölmüş."

Calle Collin başını salladı.

"Büyük olasılıkla," dedi, "ama şimdi Anders de öldü."

"Nasıl öldü?"

"Öldürüldü."

"Harika."

"Hayır, ben ciddiyim. Fjällgatan'daki çekiç cinayeti. Gazeteler günlerce yazdı. Anders'ti öldürülen."

"Çekiç cinayeti ha?" diye tekrarladı Jörgen, hatırlamak için boş yere hafızasını zorlarken.

Calle başını salladı.

"Hiç duymadım" dedi Jörgen. "Ne zaman oldu bu?"

"Altı ay kadar önce."

"Öldürüldü öyle mi? Yani kasten?"

"Evet."

"Kim tarafından?"

Calle omuz silkti. "Çözüldüğünü sanmıyorum."

"Neden bana bir şey söylemedin?"

"Birkaç gün öncesine kadar o olduğunu bilmiyordum ki."

"Kavga filan mı çıkmış, öyle bir olay mı?"

"Hiçbir fikrim yok."

Jörgen bir süre sustu.

"Lanet olsun be!"

"Yaa."

"Yas tutuyorum diyemem."

Calle arkadaşından yüzünü çevirip elini uzattı.

"Bu kadarı da fazla ama."

Jörgen bir yudum bira aldı ve bardağı masaya geri bıraktı.

"Belki" dedi. "Ama kabul et, bunu o piçten daha çok hak etmiş biri de yoktur herhalde."

"Bunu bilemezsin" dedi Calle, "insanlar değişir."

"Öyle mi?"

Calle cevap vermedi. Jörgen sınıf fotoğrafına baktı, kendi kendine başını salladı.

"Morgan ve Anders öldüler" dedi. "Geriye yalnızca Johan ve Ylva kaldı. Dörtlü Çete'den geriye enerjik ikili kaldı."

"Dörtlü çete mi?"diye homurdandı Calle ve "Johan Afrika'da yaşıyor" diye devam etti.

"Afrika mı?" dedi hayretle Jörgen. "Ne yapıyor orada?"

"Ben nereden bileyim? Batılılar Üçüncü Dünya'da ne yapar? Hiç şüphe yok tuhaf kılıklar içinde ve çoğu zaman yarı sarhoş dolanıp duruyordur."

"Takımadalardakinden farkı yok" dedi Jörgen. "Ne iş yapıyor?"

"Ne bileyim? Adamı yirmi yıldır görmedim. Senin bu saplantın nedir? Gerçekten hâlâ onları düşünmeye devam mı ediyorsun? Eski işkencecilerini."

Jörgen pek mutlu görünmüyordu.

"Yıllığı açtığım zaman sanki zamanda geriye gittim" dedi.

"Burunlarının dibinde banka defterini sallamak filan mı istiyorsun?"

"En azından bankamatikten aldığım hesap dökümünü. Mesela kuyrukta tam önlerine denk düşebilir ve makbuzu makinede unutabilirim. Ne dersin?"

Calle başını sallayıp gülümsedi.

"Hastalığının boyutlarının farkında mısın?"

"Sınıf partilerine ve toplantılarına herkes, her zaman çağrıldı, biz hariç" dedi Jörgen.

"Bu yüzden kendilerine nasıl minnettarım bilsen" dedi Calle sertçe. "Üstelik sen de öyle olmalısın. Şu filmi gördün mü, *The Reunion*'u? Aynı bok, tekrar tekrar, herkes eski rollerine geri dönüyor. İster hapis yatmış ol ister ilk milyonunu kazanmış, fark etmiyor."

"Ben çağrıların bir veritabanına göre otomatik olarak yapıldığını sanırdım" dedi uzak bir sesle.

"Ne?" diye sordu Calle gerçekten ilgilenmeksizin.

"Davetleri diyorum" diye cevap verdi Jörgen, "sınıf toplantılarına."

Calle yüksek sesle göğüs geçirdi, birasını bitirdi ve Jörgen'in yarı dolu bardağını işaret etti. Jörgen başıyla onayladı. Calle kalktı ve bara doğru gitti. Jörgen yıllığı çekti ve sınıf fotoğrafını yeniden inceledi. Resimde ne kadar da gençtiler. Ama yine de onlardan hesap sormak istiyordu, her birinden, ona yaptıkları bütün o boktan şeyler için. Jörgen'in gözünde zamanaşımı diye bir şey yoktu. Pek çok sınıf arkadaşına daha kötüsünü yapmış olmalarına rağmen.

Calle masaya iki bira koydu ve oturdu.

"Tamamen saplantı haline getirmişsin" dedi. "Neden?"

"Bilmiyorum."

"Düşünmen gereken daha önemli şeyler yok mu?"

"Mesele o değil, ben sadece..."

"Sadece ne?"

"Bilmiyorum. Hepsine neler olduğunu bilmek hoş olurdu."

"Şimdi önemli biri oldun diye mi?"

"Hayır, hiç de değil."

Jörgen hakarete uğramış gibi yaptı. Calle ona alaylı bir bakış fırlattı.

En sonunda, "Tamam, belki" dedi Jörgen. "İyi de bu çok mu tuhaf? Bana bir bak. Resimde varlığım bile belli değil."

Calle arkadaşını uzun uzun süzdü. Gülümsemedi.

"Ne?" diye sordu Jörgen.

"İyi bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Neyin?"

"Yaptığın şeyin" dedi Calle. "Benim halime bak: Evlenmemiş, çocuksuz, haftalık dergi muhabiri. Başarısız televizyon yıldızları ve köy eksantrikleriyle sade suya tirit röportajlar yapıyor, gençliğinin zirvesinde, yirmi yedi yaşında kadınlar hakkında kısa öyküler yazıyorum. Yetmiş iki yaşında kadınların okuduğu öyküler. Aynı sayılar, sadece yerleri değişik. Tutkularım yok, beklentilerim de. Hayattaki tek lüksüm yazın dondurma yemek, barda bir bira içmek ve aklıma eserse hafta içinde sinemaya gitmek."

"Ve şikâyet mi ediyorsun?" dedi Jörgen.

9

Şiddete alışmak.

Fahişeliğe zorlanan kadınların hemen hepsi pezevenklerinden şiddet görmeye ve onların tecavüzüne uğramaya alıştıklarını gösteren kanıtlar sunmaktadır. Şiddet açık bir iktidar yapısı kurmak için kullanılmakta ve fail, kurbanın başlangıçtaki direncini etkili bir şekilde kırmaktadır. Şiddete ya da şiddet tehdidine maruz kalmış herkes bunların uzun vadeli psikolojik etkilerini bilir. Şiddet gücün en açık ifadesidir.

Kadın, Ylva'nın sol elini yatağın başlığına bağlayan kelepçeyi açtı. Ylva bileğini ovuşturdu ve dizlerini topladı.

Adam ve kadın yatağın iki yanında duruyorlardı. Ylva kime bakacağını bilemiyordu.

"Dinleyin" diyerek konuşmaya çalıştı, "bizim..."

Kadın sahte bir ilgiyle öne eğildi.

"Bizim ne?"

"Konuşmamız gerek" dedi Ylva ve yalvaran gözlerle adama döndü.

Adamın eli pantolonunun içindeydi. Ne yapıyordu öyle?

Ylva kendisine gülümseyen kadına baktı.

"Evet, konuşmalıyız, kesinlikle. Sen konuşursun, biz de dinleriz. Burada oturur senin söyleyeceklerini dinler, seni anlamaya çalışırız. Yapabileceklerimizden biri de tabii ki bu."

Adam penisiyle oynamış, sertleşmişti.

"Ellerini bana ver" dedi kadın Ylva'ya.

Adam pantolonunun düğmesini açıp çıkardı, külotunu indirdi. Ereksiyonu gömleğinin altından görülüyordu.

"Ellerin" diye yineledi kadın.

Ylva kendisini yataktan kilitli kapının olduğu yöne doğru attı. Adam hızla yetişti ona. Kolundan tuttu, savurup çevirdi ve suratına yeniden bir tokat patlattı. Kolunu büküp sırtına çevirdi ve önüne katıp iterek yatağa getirdi.

Ylva'nın tekmeleyip bağırmaları, adamla kadını daha da kararlı hale getirir gibiydi. Kadın, Ylva'nın kotunu dizlerine indirdi. Adam, Ylva'yı yatağın üzerinde öteye itti. Kadın yatağın diğer yanma geçti,Ylva'yı saçlarından tutup çekti.

"Ben hiçbir şey yapmadım" diye ağladı Ylva.

"Hayır" dedi kadın. "Yapmadın."

Tam o sırada Ylva adamın zorla içine girdiğini hissetti.

Gözleri acıyla doldu ve görüşü bulandı. Fakat kadının kendisine gülümsediğini hâlâ görebiliyordu.

"Annem ne zaman eve gelecek?"

"Bilmiyorum tatlım. İşten arkadaşlarıyla dışarı çıkabileceğini söylemişti."

"Yine mi?"

"Kesin değildi."

"Her zaman dışarıda."

"Hayır canım, her zaman dışarıda değil."

"Hem de hep, her zaman" dedi Sanna ve öfkeyle çıkıp oturma odasına, televizyon izlemeye gitti.

Kapı aralığında durdu ve geri döndü.

"Akşama ne yiyeceğiz?"

"Kıymalı makarna?"

"Kırmızı mı?"

"Kırmızı."

Her nedense kızları, hazır domates soslu kolay tarifi, Ylva'nın çok daha leziz tarifine tercih ediyordu.

Daha sonra servis edildiğinde, Sanna makarnasını yiyebilmek için hayatını tehdit eden her bir soğan ve kırmızı biber zerresini, cerrahi bir titizlikle ayıklayacaktı. Bundan başka masaya konulan her şeye bolca ilgi gösterdi. Eğer şikâyet edilecek bir şey varsa, o da yemeğini bitirmesi için gereken süreydi. Tibetli bir keşiş bile zaman konusunda daha az kaygı duyamazdı.

Mike sokağa bir baktı ve acaba her şeye rağmen Ylva'yı kısaca arasa mı diye düşündü. Akşam yemeği için eve gelip gelmeyeceğini öğrenmek için. Aramamaya karar verdi. Taktik sebeplerle. Yoksa gururu elvermediğinden değil.

Bir yıl önce Ylva müşterilerinden biriyle bir ilişki yaşamıştı. Ylva'nın asla doyamazmış gibi göründüğü sahtekâr sırıtışı dışında, kayda değer bir özelliği olmayan bir restoran sahibi.

Mike büyük bir kavga çıkarmıştı. Başından sonuna pembe dizi gibiydi yahut en azından öyle bir dizinin bir bölümüne benziyordu. Mike karısına tamamen bağımlıydı ve ondan ayrılmak zorunda kalmak yerine hayatı boyunca aldatılmaya razı olurdu.

Buna rağmen, nefret zayıf anlarında yoldaşıydı, onu ele geçiriyor, yanı sıra yürüyordu, çok yakınında, sürekli omzuna dokunarak, ilgi ve enerji talep ederek.

Ses ısrarcıydı, bir şey yap diyordu. Bir şey yap.

O anlarda dünya büzüşüyordu. Gök yere yaklaşıp bir bodrum tavanı gibi Mike'ın tepesinde asılı duruyordu.

Bir yerlerde, sadakatsiz insanların kendilerini çok sık kötü hissettiklerini okumuştu. Bunun, davranışın onaylanmasını arzulamak ve yansıtılmış kendinden nefretle ilgili olduğu iddia ediliyordu. Bütün bu psikoloji bokuna inanmak için insanın en az psikolog kadar sahtekâr olması gerekti.

Mike kurbanı oynamayı seviyordu, belli bir yere kadar. Herkesin boynuzlandığını bilmesini isteyecek kadar değil elbette; ama evin mahremiyetinde bol bol kendine acıma ve suçlayıcı bakış olmuştu.

En sonunda çok ileri gitmiş ve Ylva ültimatomu çekmişti.

"Olan oldu. Ya bunu arkamızda bırakır devam ederiz..."

Bunu söylediğinde evyenin başında patates soyuyordu. Susmuş ve bir elinde patates soyacağı, ötekinde yarı soyulmuş bir patatesle ona dönmüştü.

"Yoksa başka bir çözüm bulmamız gerekecek."

Mike bir daha asla Ylva'nın sevgilisinin adını anmamıştı.

Kadın, Ylva'nın saçını kuvvetle çekerek yüzünü yukarı çevirmeye zorladı.

Kocasına, "Nasıl?" diye sordu.

Ylva'nın bağırıp ağlamasına ve olanlara dair bölük pörçük şeyler söylemesine rağmen, kadın sesini bile yükseltmemişti.

Kadın, Ylva'nın yaşadığı aşağılanmanın, onca zamandır beklediği intikamın bir anını bile kaçırmak istemiyordu.

"Sikini bir kova ılık suya sokmaya mı benziyor? Geniş olmalı, çok giren olmuştur."

Kadın, Ylva'nın saçını çekti.

"Söylesene, öyle mi? Geniş misin?"

Ylva ağlıyordu, burnundan sümükler akıyordu. Adam abandıkça başı zıplıyordu. Yüzü acıyla çarpılmıştı.

"Sanırım hoşuna gidiyor" dedi kadın. "Hoşlanmışa benziyor. Yeniden yapman gerekecek sevgilim."

Ylva yalvarıyordu.

"Lütfen."

Kadın ona doğru eğildi.

"Kılımı bile kıpırdatmayacağım" diye fısıldadı. "Sadece seyredeceğim."

Hareketler hızlandı ve sonunda durdu. Adam nefes nefese doğruldu, külotunu çekti ve pantolonunu giydi.

Kadın, Ylva'nın saçlarını bıraktı ve o da doğruldu. Kocasının önünden yürüyüp kapıyı açtı. Kocasına yol verdi ve ardından kendisi de çıktı.

"Sadece bir kere olduğu için şükredebilirsin" dedi ve kapıyı kapattı.

10

Mike makarnayı pişirdi ve domatesli kıyma sosunu hazırladı. Ayrıntılı tarif, kıymayı kavurmayı ve Barilla domates sosu ekleyip karıştırmayı gerektiriyordu. Yemek ketçap ve parmesan peyniriyle servis edilmişti. Günlerden cuma olduğu için Sanna kola içiyordu ve Mike'da canı çektiğinden bir bardak kırmızı şarap koymuştu kendisine.

"Okul nasıldı bugün?"

"İyi."

"Neler yaptınız."

"Bilmem, bir sürü şey."

Sanna ağzına biraz yemek koydu.

"Ama okulu seviyorsun değil mi?"

Sanna çiğnerken ağzını kapalı tutmaya özen göstererek başını salladı.

"Çok iyi" dedi Mike. "Mutlu olmasan bunu bize söylerdin, öyle değil mi?"

Bunu der demez pişman oldu. Aptalca, yönlendirici bir soruydu. Ebeveynlerin, kendi kendisini gerçekleştiren bir kehanete dönüşebilecek aşırı endişeleri. Neyse ki Sanna'nın aklı başka yerdeydi. Bu defalık hızla yiyordu ve sandalyesinde kıpır kıpırdı.

"Bitirdim" diye ilan etti ve ayaklandı.

Tabağını evyeye bırakıp filmine geri döndü.

Mike mutfağı temizlerdi ve televizyon ailelerinin çektiği türden bir vicdan azabına kapıldı. Oturma odasına gidip kızının yanına oturdu. Beraber satın aldıkları bir çizgi film DVD'siydi seyrettiği. Sanna filmi daha önce yüz kere izlemişti ve ezbere bilirdi. Nedendir bilinmez, daha önceden seyretmiş olduğu filmleri seyretmeyi seviyordu. Sanki neler olacağını bilmekten büyük keyif alır gibiydi.

"Burası çok güzel" dedi ve yaklaşıp Mike'e yaslandı.

Sonra birazdan olacağını bildiği komik bir şeye güldü. Mike kızının yanında oturmanın ve aksi halde umurunda olmayacak aptal bir filmi seyretmenin verdiği zevkle gülümsedi.

"Bir oyun oynayalım mı?" diye sordu Sanna jenerik akarken.

"Tabii ki."

Sanna gidip çeşitli gözde oyuncaklardan alınmış bir yığın parça getirdi. Kurallarının anlaşılması zor, eğlence değeri sıfırdı.

"Bunun yerine kule yapsak olur mu?"

"Sen de hep kule yapmak istiyorsun."

"Seviyorum kuleleri."

"İyi, tamam."

Sanna iç geçirerek oyuncak kutularının yanına gitti ve çeşitli boyutlarda ve şekillerde yapı bloklarıyla dolu bir tepsiyle geri geldi.

Asıl mesele mümkün olduğu kadar yüksek bir kule yapmaktı. Her biri sırayla birer blok koyuyordu ve kulenin yıkılmasına neden olan bloğu koyan kişi oyunu kaybediyordu. Mike inandırıcı bir şekilde yenilmeye özen gösteriyordu. Çocuklarıyla rekabet eden ebeveynleri hiç anlamıyordu.

Bunu bazı iş arkadaşlarıyla konuşmuştu. Bir tanesi çocuklarının kazanmasına izin vermiyordu. Ve yapılması gereken de buydu adamın dediğine göre; çünkü oğullarından biri ulusal genç hentbol takımına seçilmişti.

Mike adamın mantık silsilesini anlamamıştı. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, genç ulusal hentbol takımında oynamanın önemini anlayamıyordu.

Mike ve Sanna uyuma vakti gelene kadar bloklarla kule yaptılar.

"Annem ne zaman gelecek?" diye sordu Sanna, kuştüyü yorganını sırtına çekip yatağına yerleşirken.

"Yakında gelecektir" dedi Mike.

"Ne kadar yakında?"

"Çok yakında."

"O gelene kadar uyanık durmak istiyorum."

"Korkarım bu olmaz."

"Neden?"

"Çünkü eve tam olarak ne zaman geleceğini bilmiyorum. Ama sabah uyandığın zaman, ilk iş onu yatağında bulacaksın, söz veriyorum. Ve birazcık sessiz olman gerekecek çünkü annecik yorgun olacak."

Ylva hâlâ yatakta yatıyordu. Kalkamıyordu. Yalnızca birkaç saat önce çalışma arkadaşlarına iyi bir hafta sonu dilemiş ve otobüse yetişip eve gitmek üzere tepeden aşağı inmişti. Adamla kadın onu bekliyorlardı, onu eve bırakmayı önermişlerdi. Ylva hayır diyememişti. Mahallenize yeni taşınmış komşularınız sizi evinize bırakmayı önerdiğinde onlara hayır diyemezdiniz, öyle değil mi, diyebilir miydiniz?

Her şey planlanmıştı, tecavüz dahil. Bodrumdaki oda özel olarak onun için yapılmıştı.

Ylva, kocasının ve kızının kendisini bekledikleri evinden yalnızca yüz metre uzaktaydı.

Belki de beklemiyorlardı onu. Ylva iş çıkışı arkadaşlarıyla bir kadeh şarap içmeye gidebileceğini söylemişti. Mike aramaya cesaret edebilir miydi? Muhtemelen edemezdi. Zayıf görünmek istemezdi. Bir şeylerin ters gittiğini ne zaman fark ederdi?

Ylva güçlükle bir yanının üstüne döndü. Vücudu ağrıyor, hareket etmek acı veriyordu. Sırf denemek için bile bütün gücünü kullanmak zorunda kalmıştı. Nefes almaya çalışarak uzandı.

Televizyon açıktı.

Dışarısı karanlıktı, sokak lambaları, resmin kalan kısmını koyu ve gri gösteren bir tür haleyle ışıldıyordu. Evinin siluetini görmesi zordu. Ama Ylva, Sanna'nın odasının ışığının hâlâ yandığını gördü.

Mike'ın polisi araması ne kadar sürerdi?

Daha önce gitmesine izin verirler miydi? Onu burada tutamazlardı.

Yoksa tutabilirler miydi?

Bunu düşünmesi bile korkunçtu. Tabii ki şikâyet edecekti adamı. İkisini de şikâyet edecekti. Yirmi yıl önce neler olduğunu önemi yoktu.

Olanların ona da azap çektirdiğini anlayamıyorlar mıydı? Aynı şekilde değildi, elbette değildi. Ama bu daha kolay olduğu anlamına gelmiyordu. Bir bakıma daha bile zordu. Onlar suçluluk duymuyor, neler yapmış olabileceklerini düşünmek zorunda kalmıyorlardı asla.

Ylva'nın kendisini suçlamadan geçirdiği tek bir gün olmamıştı. İnkâr ve kendisinden tiksinmenin bütün aşamalarından geçmiş, asla huzur bulamamıştı. Ylva'nın olanlarla yaşamaktan başka çaresi yoktu.

Yataktan güç bela kalktı, titreyen bacaklarla, sendeleyerek kapıya gitti, kolu çevirip çekti. Kilitliydi. Kapıda bir gözetleme deliği vardı. Ylva delikten bakmaya çalıştı ama aksi yöne göre takılmış olduğunu fark etti. Böylece içeriyi gözleyebileceklerdi. Kapıyı tekmeledi ama tek yaptığı ayağını incitmek oldu, bunun üzerine öte yandan işitilebilecek bir ses çıkarmak umuduyla iki elinin ayasıyla kapıya vurmaya başladı. Ayak sesleri duymak için durduğunda duyduğu tek şey, kendi hıçkırıkları oldu. Sonunda delirmiş gibi kapıya vurmaya ve avazı çıktığı kadar bağırmaya başladı.

Ylva bunu ne kadar zaman yaptığını bilmiyordu ama en nihayet sırtını kapıya dönüp yere çöktüğünde ellerini hissetmiyordu.

Ağladı, ağladı ama sonunda gözlerini kaldırdı ve içinde bulunduğu bodrum odasının bir stüdyo daire gibi yapılmış olduğunun farkına vardı.

Ellerini dümdüz yere dayadı ve büyük bir güçlükle ayağa kalktı. Mutfak tarafına gidip buzdolabını açtı. Yarısı kullanılmış bir krem peynir tüpünün dışında boştu.

Mutfağın karşısındaki duvarda bir kapı vardı. Ylva kapıyı açtı. Tuvaleti olan bir banyo, duş ve lavabo. Pencere yoktu, yalnızca fan vardı, duvarın yukarı kısmında.

Ylva kapıyı kapattı ve etrafına bakındı. Duvarlar cüruf briketinden yapılmış ve alçıyla sıvanmıştı. Oda en fazla yirmi metrekareydi, bodrumun yalnızca küçük bir köşesi.

Ylva evin dışında gördükleri, yeni sahiplerini bekleyen bütün o yapı malzemelerini hatırladı. Çok az İsveççe konuşan Polonyalı işçiler, meraklı komşuların sorularını yanıtlamaya çalışmışlardı.

Bodrum. Bodrumda bir şeyler yapacaklardı. Belki bir müzik stüdyosu diye düşünmüşlerdi.

Hikâyeyi okumayı bitirdikten sonra Sanna, genellikle yaptığı gibi, yattığı yerden parmağıyla duvar kağıdındaki desenlerin sınırlarını izlemeye başladı. Bir kez daha anneciğinin ne zaman eve geleceğini sordu ve Mike kendisini adeta suçlu hissetti.

"Ben sana yetmiyor muyum?"

Bunu şaka olsun diye söylemişti ama sözlerin altında bir incinmişlik vardı.

"Annecik yakında gelecek. Sadece arkadaşlarıyla dışarı çıktı biraz. Büyüklerin de bazen arkadaşlarıyla oyun oynamalarına izin vermek gerekir."

Mike, bunu söylerken sesinin samimi çıkmadığını düşündü; ama Sanna fark etmiş gibi görünmüyordu.

On beş dakika sonra uyandı ve Sanna'nın uyumuş olduğunu gördü. Kendisinden önce uyumuş olmasını diledi ama bundan

şüphe duyuyordu. Dikkatle bir dirseğine dayanarak doğruldu. Yatağın yayları ağırlığının altında çatırdayıp gıcırdadı ama Sanna uyumaya devam etti.

Mike yatak odasının kapısını açık bıraktı. Çocukken karanlıkta uyanıp nerede olduğunu bilemediği zamanlarda yaşadığı dehşeti hatırladı. Sanna'nın da aynı şeyleri yaşamak zorunda kalmasını istemiyordu.

Mutfağa gitti, buzdolabını açtı ve cazip bir şey bulamadan içindekileri gözden geçirdi. Dolaplara baktı ve tahıl gevreği kutusunun arkasında yarı dolu bir fıstık torbası bulunca sevindi. Cesur ve halihazırda bekâr bir ebeveyn olarak, fıstıkları hak ettiğine karar verdi ve yanında içmek için viski koydu.

Mike fıstıkları ve viskiyi alıp oturma odasına gitti, televizyonu açtı ve zaten görmüş olduğu bir filmin sonunu seyretti. Film hatırladığından daha iyiydi ve kızının niye hep aynı filmi seyretmek istediğine dair bir ipucu verdi ona.

Film bittiğinde, kanallar arasında izlenecek ilginç bir şey bulamadan dolaştı. Televizyonu kapattı. Oturma odasında perde yoktu ve gecenin bu vaktinde mavi televizyon ışığı yanlış anlaşılabilirdi.

Gidip cep telefonunu aldı. Ne cevapsız arama vardı ne de özür dileyen bir mesaj.

Aramaması adil değildi. Ne de olsa akşam dışarı çıkıp çıkmayacağı kesinleşmemişti. Akşam yemeğine eve gelip gelmeyeceğini söylemek için telefon etmiş olmalıydı.

Sonunda Ylva'yı aramaya karar verdi. Güya her şeyin yolunda olup olmadığını soracak ve eve taksiyle dönmesi için ısrar edecekti. Sadece onun için endişelenmişti, kendisini böyle ikna etti, başka bir sebebi yoktu. Başka birine göz süzdüğünden yahut o kışkırtıcı tavrıyla dudağını ısırdığından herhangi bir şekilde endişe ettiği için aramıyordu.

Mike telefonu eline almadan önce tamı tamına ne söyleyeceğini kendi kendine yineledi:

Sadece biraz endişelendim. Akşam yemeğine gelip gelmeyeceğini haber vermek için ararsın sanmıştım. Hayır, hayır, çoktan uyudu. Güzel bir akşam geçirdik, birlikte kule yaptık. Hiçbir sorun yok. Ben de şimdi yatacağım. Geldiğinde lütfen biraz sessiz olmaya çalışabilir misin, sabah erkenden kalkıp dükkâna kadar taze çörek almaya gideceğim. İyi eğlenceler. Ha, eve dönerken bir taksiye bin, olur mu?

Beklediğinin aksine ne telefon uzun uzun çaldı ne de en sonunda fonda yüksek bir müzik, kahkahalar ve mutlu bağrış çağrış sesleri eşliğinde karısının sesi geldi; telefon doğrudan sesli mesaja yönlendi. Otomatik bir ses aradığı numarayı söyledi ve Mike kendini topladı.

"Merhaba, benim" dedi, "kocan. Bir arayıp nasıl olduğunu sorayım dedim. Sanırım işten arkadaşlarınla birliktesin. Neyse, ben şimdi yatıyorum. Eve gelirken bir taksiye bin, lütfen. Ben bir kadeh bir şey içtim, araba kullanamam. Sanna yatağında. Kocaman kucaklıyorum."

Telefonu kapattı ve kapatır kapatmaz da mesaj bıraktığına pişman oldu. Sesi doğal çıkmamıştı ve "kocan" demesi kendisini güvensiz göstermişti; sanki gerginmiş ve karısını deniyormuş, sakın aptalca bir şey yapma demek istiyormuş gibi.

Öylece oturdu ve cep telefonunun ekranına baktı. Ekranda, üzerlerinden sular süzülürken objektife bakıp mutlulukla gülümseyen Sanna ve Ylva'nın Hamnplan'daki rıhtımda çekilmiş, arka planında Danimarka kıyı çizgisinin görüldüğü bir fotoğrafları vardı.

Merhaba, benim. Kocan...

11

Ylva'nın göğsü inip kalkıyor, nefes almaya ve doğru düşünmeye çalışıyordu. Garaja arabayla girmişler, onu sağa doğru doksan derece, batıya, suya doğru dönen bir merdivenden aşağı taşımışlardı. İki üç metrelik uzun bir koridoru yürümüşler ve şimdi içinde bulunduğu odanın çifte kapılarını açmışlardı.

Bunu evin zihnindeki planıyla karşılaştırdı. Evin içine daha önce hiç girmemiş, sadece dışarıdan görmüştü ama bodrumun esas olarak kare şeklinde olduğunu biliyordu.

Ylva, içinde bulunduğu odayı, bodrumun dış duvarlarından mümkün olduğu kadar uzakta, bodrumun tam merkezinde inşa etmiş olduklarını anladı. Onu bodrumun kalanından ayıran cüruf briketlerinin kalınlığı yüz santimden fazlaydı. Briketlerin arkasında duvarları ilaveten yalıtmış olabilirlerdi.

Bir müzik stüdyosu, içinde kimsecikler duymadan istediğiniz kadar gürültü yapabileceğiniz ses geçirmez bir oda inşa etmişlerdi. Bu da ne kadar bağırırsa bağırsın, kimse onu duymayacak demekti.

Ama oda büsbütün kapalı olamazdı. Bir açıklık, bir tür havalandırma olması gerekirdi. Oksijen elbette kapılardaki ve duvarlardaki çatlak ve eklemlerden girebilirdi ama bir aspiratör daha büyük olmalıydı.

Hızla odayı geçti, dolap kapaklarını açtı, duvarları ve tavanı inceledi, dizlerinin üzerine çöküp yatağın altına baktı.

Banyoda ve odanın köşelerinden birinde birer havalandırma deliği vardı. Ylva yatağın yanındaki sandalyeyi aldı ve uygun konuma getirdi. Sandalyeye çıktı, ağzını deliğe dayadı ve bağırarak yardım istedi. Bu şekilde tuhaf bir açıyla uzanmak ensesine kramp girmesine neden oldu ve dengesini korumakta zorluk çekmeye başladı. Birkaç kere sandalyeden düşecek gibi oldu ama dizlerini bükerek dik durmayı başardı. Umutsuz ve korkmuş, bağırarak yardım istedi. En sonunda gözyaşları içinde pes edip sandalyeden indiğinde ve yatağa serildiğinde aradan ne kadar zaman geçtiğine dair hiçbir fikri yoktu. Televizyon ekranına baktı. Sokak lambalarının çevresindeki haleler daha büyümüştü ve kendi evinin ışıkları sönüktü. Gece olmuştu.

Ylva, acaba Mike kendisini aramış mıdır diye merak etti. Emin olamıyordu. Belki aramak istemişti ama cesaret edememişti. Mike onu sinirlendirmekten, gözünün üstünde olduğunu, kanatlarını kırptığını düşünmesinden korkardı. Onun kendisini izlediğini hissettiği zaman kaç kere zıvanadan çıkmasına ramak kalmıştı. Sokulgan ve yardım etmekten mutlu ama aynı zamanda endişeli ve tetikte.

Ve hiçbir zaman yüksek sesle söylememiş olsa da havada asılı cümle ayan beyan ortadaydı.

Beni kilit altında tutamazsın Mike. İşe yaramaz.

Mike hızla uykuya geçti ama yalnızca iki saat sonra yine uyandı. Ylva'nın henüz eve gelmediğini gördü, tuvalete gitti ve yatağa geri döndü. Yeniden uyuyabilme ihtimalini güçlendirecek her şeyi denedi: banyonun ışığını bile açmadan klozete oturup çişini yaptı ama yine de yorganın altına girdiği anda, bütünüyle uyanıktı. Kırmızı şarabın genellikle böyle bir etkisi oluyordu. İlkin onu sersemleştirip uykusunu getiriyordu ama ardından kalbi gümbür gümbür uyanıyordu. Beyni

derhal devreye girdi, onu dolambaçlı ve tüyler ürperten derinliklere çekti. Aklına gelenler kaçınılmaz olarak olumsuz ve karanlıktı.

Hangi cehennemdeydi Ylva şimdi. Gözünde canlandırabiliyordu: bir yerlerde nasıl sırtüstü yatağa yıkıldığını, onu izleyen tutkulu âşığının dudaklarını nasıl bir arzuyla öptüğünü, boynuna indiğini, neredeyse parodik bir filmdeki gibi, bluzunu nasıl bir abartıyla çekip çıkarttığını.

Aşığının arzulu ellerinin amına doğru inişini ve adam içine girerken Ylva'nın soluk soluğa kalışını ve yarı bastırılmış çığlığını.

Mike zihnindeki görüntülerden kurtulmak ve yerine gözlerinin görebileceklerini koymak için gözlerini açtı: pencere, saatli radyo, sandalyenin üstündeki giysileri, gardrop ve ayna. Hepsi gerçekti ve gerçek dünyada mevcuttu.

Komodinin üstündeki ışığı yaktı, gözleri ışığa alıştı. Saat 02.31'di. O kadar da geç değil. Pek sayılmaz.

Ylva çalışma arkadaşlarıyla dışarı çıkmıştı. İçki içiyorlar, bağıra çağıra işyerinden, nedense kendilerinden üst mevkide olan ve bu yüzden gururlu erkek çalışma arkadaşlarından, terfilerden ve haklarının yenilmesinden söz ediyorlardı. Yahut belki de kocalarını çekiştiriyorlardı. Kocalarının iyi ve kötü yanlarından söz ediyorlardı. Sıkıntısı olanlara teselli ve öğüt veriyor, enine boyuna çözümlemeler yaptıktan sonra kadeh kaldırıp lüzumsuzca kendinden emin laflar ediyorlardı.

Kesinlikle eminim ki...

Böyle bir başlangıçtan sonra artık her şey söylenebilirdi.

Hayır, kesinlikle emin olanlar erkeklerdi. Susan erkekler. Kadim erkek barlarında, önlerinde ucuz bira dolu bardaklar. Bunun kadınlardaki eşdeğeri muhtemelendi: *Tamam ama ben yine de sanıyorum ki...*

Ylva ve kadın çalışma arkadaşları çok geçmeden içleri rahatlamış, akşam boyunca dertleşip yüklerini hafifletmiş olarak kendi hayatlarına döneceklerdi.

Mike yönetici olarak kendi konumu da acaba hiç tartışma konusu oluyor mudur diye merak etti. Eğer öyleyse, elemanları gerçekten ne diyorlardı acaba? Zayıf olduğunu mu? Muhtemelen hayır, işte değil. Kararsız? Hayır. Ne tür olumsuz düşünceleri vardı acaba? Mike soğuk bulunduğuna, robot gibi olduğunun düşünüldüğüne hükmetti. Belki de ona psikopat diyor, kesinlikle empati kurmadığını söylüyorlardı. Mike, bunun da yanlış olduğunu düşündü; çünkü psikopatlar aslında çevrelerindeki işaretlere karşı duyarlı ve onlardan yararlanmakta becerikli tiplerdi. Her ne kadar son hesapta onları umursamayacak ve istediklerini gerçekleştirmek için gereken her şeyi yapacak bile olsalar.

Elemanlarının kendisiyle ilgili fikirlerini hayal eden Mike'ı ateş bastı, bu hayallerden uzaklaştı hemen.

Kendisinin Ylva'dan neredeyse dört kat fazla kazandığını ve kendi geliri olmasa yaşam tarzlarını sürdürmenin mümkün olmadığını bilmenin verdiği güvenle, yeniden uykuya daldı.

12

Dörtlü Çete diye düşündü Calle Collin kendi kendine ve yüksek sesle içini çekti.

Jörgen Petersson'un çok fazla parası vardı; bu ortadaydı. Çok fazla para, çok fazla zaman ve yapacak pek az şey. Ylva, Mao'nun yaşlı dulunun eşdeğeri miydi Jörgen'in gözünde, böyle mi düşünüyordu?

Calle sinirlenmiş gibiydi. Bütün çatlaklar niye onu buluyordu? Adeta geri zekâlıları çeken bir mıknatıstı. Başının üzerinde "hoşgörülü" yazan ışıklı bir tabela filan mı vardı? Fazla mı iyiydi? Eşcinsel olduğu ve öteki olmanın acısını bildiği için herkesi kollarını açıp hoşnutlukla karşılayacağını mı düşünüyorlardı?

Muhtemelen ikincisiydi. Pozitif önyargıyla uğraşmak da en azından negatif olanıyla uğraşmak kadar güç olabiliyordu. Jörgen, Calle'ye iyi kalpli şorolo, demişti. Calle de bu durumun onu cadaloz bir ibne yapıp yapmadığını sormuştu Jörgen'e.

Dörtlü Çete. Ne kadar aptalcaydı bu.

Jörgen ne düşünüyordu sahi?

Calle hâlâ yataktaydı. Başı ağrıyordu ve mastürbasyon yapamayacak kadar yorgundu. Ama vücudunu terk etmekte olan alkolün yarattığı huzursuzluğu hissedebiliyordu. Yine de otuzbir çekecekti. İçki mahmurluğunu bastırmak ve aklından geçenleri değiştirmek için. Karnına boşaldı ve yere akmasın diye

eli spermlerin üzerinde, yataktan kalktı. Aceleyle banyoya girdi, karnını sildi, çişini yaptı ve yatağa geri döndü.

Dörtlü Çete. Sanki keşiş külahı giyen, kendi bildikleri dilden konuşan ve kan kardeşi olan aykırı tiplermiş gibi.

O kadar da kötü değildiler. Ve ayrıca grup dokuzuncu sınıfın ortasında bir nevi dağılmış ve hepsi yeni arkadaşlıklar ve takımlar kurmuşlardı.

Tam Jörgen'e göre bir işti, bu adı vermek: Dörtlü Çete.

Çocukken de her şeyi aşırı dramatize ederdi. Ama belki de başarısının arkasındaki giz de buydu, ayrıntıların gözünü kör etmemesi, ağaçlara rağmen ormanı görebilmesi.

Mutlu bir şekilde uykuya dalmadan önce Calle'nin aklından geçen son düşünce bu oldu.

13

"Annem nerede?"

Mike gözlerini açtı ve öfkeyle kırpıştırdı. Sanna yatağının yanında pijamalarıyla dikiliyordu. Döndü ve yatağın Ylva tarafının boş ve bozulmamış olduğunu gördü. O tarafta kimse yatmamıştı.

"Bilmiyorum tatlım. Saat kaç?"

Uzanıp saatini aldı.

"Sekiz sıfır yedi" diye okudu Sanna saatli radyodan ve yatağa zıpladı. "Annem eve gelmedi mi?"

"Bilmiyorum, görünüşe bakılırsa öyle. Belki arkadaşlarından birinde kalmıştır. Belki geç olmuştur ve taksi bulamamıştır."

"Telefon etmeyecek misin?"

"Henüz değil. Eğer dün gece geç döndüyseler, hâlâ uyuyor olabilir."

"Peki ya uyumuyorsa?"

Bu tam da Mike'ın düşünmemeye çalıştığı şeydi ama beyninin ona aldırdığı yoktu ve gözünün önünden görüntüler geçiyordu: Ylva dünkü parti giysileri içinde otobüs durağından eve yürüyor, muhtemelen yalın ayak, topukluları elinde. Ön kapıda duruyor ve *"Mike, konuşmamız gerek"* diyecek cesareti toplamadan önce, sanki utanmış gibi bir an bakışlarını aşağı indiriyor.

Ylva topuklu ayakkabı yahut seksi bir elbise giymemiş olmasına rağmen, gözünde işte böyle canlandırıyordu.

Mike doğrulup oturdu.

"Uyuyordur. Aç mısın?"

Sanna yataktan aşağı atlarken, kocaman abartılı hareketlerle başını salladı.

"Şekerli buğday gevreği!"

"Tamam, şekerli buğday gevreği. Ama biraz ekmek de yemelisin."

Mike karısının kendisini terk ettiği düşüncesiyle dehşete kapılmış olmayan bir erkek tarafından yapılması beklenen her şeyi yaparak, kahveyi koydu ve gazeteyi almak için dışarı çıktı. Ylva'yı defalarca aradı. Telefonu kapalıydı ve doğrudan sesli mesaja yönlendiriliyordu. Mike bir mesaj bıraktı.

"Neredesin? Endişelenmeye başlıyorum. Sanna da öyle. Lütfen bizi ara."

İkinci kez: "Telefonun ne halt etmeye kapalı? Ne boktan bir şey bu yaptığın. Sanki ne cehennemde olduğun umurumda."

Kahvaltı, gazete okumak, internetten akşam haberlerine bakmak, hiçbiri zamanı hızlandırıp Mike'ın çaresiz izlenimi yaratmadan birini arayabileceği saat olan dokuzun çabucak olmasını sağlamadı. Tam saat dokuzda aramak bile belki şansını zorlamak olacaktı, bu yüzden ilk girişiminde okumayı başaramadığı bir makaleyi bitirmeye karar verdi.

Sanna bulamadığı bir filmi bulmasına yardım etmesini istediğinde makaleyi bitirmek üzereydi. Dokuzu on bir geçe filmi bulup koydular ve Mike mutfağa gidip Nur'u aradı.

Nur, Ylva'nın işyerindeki en yakın arkadaşıydı. Mike onunla sadece bir kez karşılaşmış ama ondan hemen hoşlanmıştı. Gözleri ışıl ışıldı ve gülümsemesi sahte değildi.

"Eve gelmedi mi?" diye sordu Nur.

"Sizinle dışarı çıkacağını söylemişti" dedi Mike.

Nur bir an, sanki ne söylemesi gerektiğini düşünürmüşçesine duraksadı ve sonra yalan söyleyemeyeceğini anladı.

"Bize eve gideceğini söyledi" dedi en sonunda. "Cep telefonundan aradınız mı?"

"Kapalı."

Nur, Mike'ın sesindeki şüpheyi algılayabiliyordu. "Hiç bilemiyorum" dedi ve farklı bir yöne girdi. "Umarım kötü bir şey olmamıştır. Hastaneyi aradınız mı?"

"Öyle bir şey olsa, onlar beni aramazlar mıydı?"

Nur kabul etmek zorunda kaldı.

"Demek, eve gidiyorum dedi öyle mi?" diye tekrarladı Mike.

Söylediği anda ağzından çıkanlardan pişmanlık duydu, soğuk ve suçlayıcı olmuştu.

"Evet."

"Eve neyle gideceğini söyledi mi?"

"Otobüsle sanırım. Dışarıda, sokaktaydık ve bizden ayrılıp tepeden aşağı yürüyerek indi."

"Yalnız mı?"

"Evet. Bizimle gelsin diye ikna etmeye çalıştık ama eve gitmek istediğini söyledi."

"Peki öyleyse. Teşekkürler."

"Geldiğinde beni aramasını söyleyin" dedi Nur.

"Elbette" diye cevapladı Mike. "Haberleşiriz. Şimdilik hoşça kalın."

Ylva, Mike'ın gazeteyi alışını izledi televizyon ekranında. Kocasının sabahlığıyla dışarı çıkışını ve hiçbir şey olmamış gibi posta kutusundan gazeteyi alışını izledi.

Ne düşünüyordu acaba? Biriyle düzüştüğünü mü yoksa bir arkadaşının kanepesinde sızıp kaldığını mı?

Telefon edip anlamaya çalışmış olsa gerekti.

Oturma odasının penceresinin ardında bir hareket fark etti. Mike ön kapıdan henüz girmişti, o yüzden Sanna olmalıydı. Ylva'nın kızı o kadar yakındaydı ama yine de yanma gidemiyordu.

Ylva yatağın üstünde kıvrıldı. Vücudu ağrıyor ve kötü kokuyordu. Adam tecavüz ettikten sonra Ylva yatağa işemişti, öylece

yatmış ve çişini yapmıştı. Duş almamıştı, duş almayı reddetmişti, alıkonulduğu bu hapishanenin herhangi bir şeyini kullandığını düşünmek zorunda kalsın istememişti. Bunu kabul etmek, teslim olmak anlamına gelirdi. Ayrıca tecavüzün ispatlanabilmesi için bir doktor tarafından muayene edilmesi gerekecekti zaten.

Kapıya gitti, ellerini yumruk yaptı, bağırarak kapıyı dövdü.

Yaratmayı başarabildiği gürültü, sanki kapı dışarıdan yalıtılmış gibi boğuluyordu. Ama yine de öte yandan işitilebilir diye düşündü.

Bir silah. Kendisini savunması gerekiyordu.

Ylva mutfak bölümündeki dolapları aradı. Plastik çatal kaşık, bir tereyağı bıçağı, peynir kesici, doğrama tahtası, bir rulo plastik torba. Hiç bıçak, metal çatal kaşık hatta bir konserve açacağı bile yoktu. Evyenin üstündeki dolap bir paket peksimet ve bir sürü beyaz plastik bardak dışında boştu.

Banyoyu aradı ve el havluları, sabun, şampuan, çamaşır deterjanı, bir saç fırçası, kayganlaştırıcı yağ ve bir tırnak törpüsü buldu. Silah olarak kullanılabilecek hiçbir şey yoktu. Odaya geri döndü ve etrafına bakındı.

Sandalye.

Eğer kırmayı başarabilirse, ayaklarından birini silah niyetine kullanabilirdi. İçeri girdiklerinde üstlerine savurabilirdi.

Sandalyenin arkalığını sıkıca tuttu ve hızla duvara çarptı. Bacaklardan biri yerinden çıkana kadar çarpmaya devam etti ve sonra tekmeleyip ayağı yerinden çıkardı.

Elinde sandalyenin bacağı, yatağa oturdu ve baktı. Sandalye bacağının kırık ucu keskin ve sivriydi.

Bir silah.

Mike annesini aramak istiyordu. Annesini aramak ve annesi durumu açıklasın, böylece anlayabilsin istiyordu. İyi bir koca olmaya çalışmıştı, günbegün uğraşmış, başka hiçbir şey düşünmemişti neredeyse. Belki de asıl sorun buydu. Memnun etmek için duyduğu aşırı istek?

Mike dengeyi tutturmayı başardığını sanıyordu.

Rahatsız edici miydi? Belki de öyleydi, aslına bakılırsa öyle olduğundan emindi. Ama buna rağmen birlikte eğleniyorlardı, yapacak şeyler buluyorlardı.

Bunu neden yapıyordu Ylva? Ona neden böyle davranıyordu? İyi ama ya bir şey olduysa? Hastaneyi arayabilirdi, belki sırf sormak için. Emin olmak için. Bir şey yapmış olmak için.

Oturma odasına gidip kızına baktı. Sanna ekranda olup bitene iyice kaptırmıştı kendisini. Hareketli, abartılı ve hızlı, nefes nefese sesler.

Mutfağa geri gitti, kapıyı arkasından yavaşça kapattı. Operatörü aradı ve hastaneye bağlamasını istedi. Hastane santralindeki kadın acil servise bağladı; Mike, hayli süklüm püklüm, neden aradığını açıkladı ve kendisine Ylva Zetterberg adında kimsenin hastaneye yatırılmadığı, aslına bakılırsa onun yaşında hiçbir kadının yatırılmadığı söylendi.

Konuştuğu kadın, Mike'ın endişeli olduğunu anlamıştı.

"Eminim çok geçmeden gelecektir" diyerek cesaret vermeye çalıştı ona. "Gayet makul bir açıklaması vardır eminim. Tahmin ediyorum bir arkadaşında kalmıştır."

"Muhtemelen."

"Eh, kaza geçirmediği kesin" diye tekrarladı hemşire, "çünkü öyle olsa, haberimiz olurdu."

"Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim zaman ayırdığınız için."

Yeniden Nur'un numarasını aradı. Anlaşılan, Mike'ın ilk aramasının ardından uyumakta güçlük çekmemişti.

"Yine benim. Rahatsız ettiğim için kusura bakmayın."

"Sorun değil" dedi Nur, yarı uykulu. "Eve döndü mü?"

"Hastaneyi aradım. Orada değilmiş."

"Güzel."

"Evet, ama artık endişelenmeye başlıyorum. Başka birileriyle dışarı çıkmış olabilir mi, biliyor musunuz?"

Sessizlik saniyenin onda biri kadar fazla uzadı.

"Eve gideceğim demişti."

"Nur, eğer fazlaca dolaysız konuşuyorsam özür dilerim ama bir yıl kadar önce bazı sorunlar yaşadığımızı biliyorsunuzdur."

"Eve gideceğini söyledi" diye tekrarladı Nur.

"Ama eve gelmedi, belli ki öyle yapmamış."

"Evet."

"Evet, ne?"

"Yani, eve gitmiş olamaz" dedi Nur.

"Nerede olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu Mike. "Bana bir şey söylemeniz gerekmiyor, sizden bütün istediğim onu aramanız ve beni aramasını söylemeniz. Sadece bana iyi olduğunu bildirmesi gerek."

"Bakın, eve gideceğini söyledi."

"Tamam, tamam."

"Yemin ederim bildiğim bir şey yok" diye bağırdı Nur. "Saat kaç?"

"Ona geliyor."

"Daha erken. Eve gelecektir. Belki eve gelirken arkadaşlarıyla karşılaştı ve onlarla geç saate kadar dışarıda kaldı, sonra da birinin kanepesinde sızdı, bu işler nasıldır bilirsiniz. Eminim iyi bir sebebi vardır."

"Evet" diye mırıldandı Mike.

"Yani kötü bir şey olmamış, bu belli."

"Evet."

"Çünkü öyle olsa hastanede olurdu" diye onu rahatlatmaya çalıştı Nur.

"Haklısınız."

"Bir saate kalmaz gelir. Eminim."

Mike hiçbir şey söylemedi. Nur acaba ağlıyor mu diye düşündü.

"Şey, Mike..." dedi elinden geldiğince yumuşak bir sesle.

"Buna katlanamıyorum" diye haykırdı Mike. "Katlanamıyorum."

"Mike, dinle beni. En kötüsünü düşünme, bunun için bir sebep yok. Eminim geç saate kadar dışarıda kaldı, o yüzden de seni arayıp uyandırmak istemedi, ondan sonra da sızdı bir yerde ve hâlâ uyuyor... Mesaj da mı atmamış?"

"Hayır."

Sesi öylesine alçak çıkıyordu ki Nur güç bela işitebildi.

"Telefonu kapalı" diye hıçkırdı Mike.

"Belki şarjı bitmiştir" diye onu rahatlatmaya çalıştı Nur. "Eminim bin tane sebebi vardır. Sağı solu arayıp neler öğrenebilirim bakayım ister misin?"

"Lütfen."

"Tamam, öyle yapacağım. Sebebi her ne olursa olsun, sana haber vermesi gerekirdi. Ve kendini aptal gibi hissetmene gerek yok. Beni duyuyor musun? Her şeyi berbat eden o, sen değilsin. Tamam mı?"

14

Aç Bırakma

Özellikle itaat etmeyen kadınlar genellikle aç bırakılırlar. Yiyecek yoksunluğu direnme yeteneklerini dramatik şekilde azaltır. En sonunda kadının, kendisine ne yapılırsa yapılsın, karşı koyacak gücü kalmaz.

Ylva yatağın üzerinde oturup ekrana baktı. Özenle bakılmış Volvo'suyla Holst geçti. Arabasını yirmi yılda bir yenilemenin ve hurdası çıkıncaya kadar kullanmanın yarattığı belli bir hava vardı. Bu istikrar, sonradan görme olmanın ve şatafata değer vermenin göstergesiydi.

Sanna'dan birkaç yaş büyük iki okul çocuğu bisikletlerini yolun ortasından sürerek geçtiler. Pedallara basarak bir an ayağa kalktılar, bir süre öyle durdular, sonra pedal çevirmeye devam ettiler.

Gunnarson yanında tasmasından tuttuğu beyaz köpeği, hafif adımlarla yürüyerek geçti.

Küçük, saygıdeğer mahalle canlanıyordu. Her şey normal gibiydi. Ylva'nın evinin içinde yahut dışında göze çarpan bir faaliyet yoktu.

Ekrana bakıyordu büyülenmiş gibi, onu dış dünyaya bağlayan biricik pencereye.

Kamera evin ikinci katına kurulmuştu, Ylva ile Mike'ın evine yukarıdan bakıyordu. Ekrandaki resimde sokak, Grönte vägen

ve Sundsliden arasındaki, çocukların yeterince sık futbol ve çelik çomak oynamadığı çimenlik alan ve Bäckavägen'in girişi görünüyordu.

Uzun süre boyunca hiçbir şey olmadı. Ağaçların dalları rüzgârda sallandı, hepsi o. Arada bir, bir araba yahut jogging yapan biri geçebiliyordu. Fakat çoğunlukla, muhtemelen mükemmel bir hafta sonu kahvaltısı için gereken alışverişi yapmak üzere dışarı çıkanların kullandığı arabalar geçiyordu. Taze çörekler, Tropicana meyve suyu, peynir.

Ylva'nın başı dönüyordu. Dün öğlen yemeğinden beri bir şey yememişti ve boğazından bir damla içecek zar zor geçmişti. Sandalye bacağı hâlâ elinde mutfak tarafına gitti ve ağzını dayayıp musluktan su içti. Yudumlar arasında durup nefes almak ihtiyacı duyuyordu. Peksimetleri ve krem peyniri aldı, ekmeğe bolca peynir sürdü ve yerken evyenin yanında dikildi.

Yiyecek bütün vücuduna yayılan bir enerji verdi. Görüşündeki bulanıklık geçti ve açık seçik düşünebilmenin önemli olduğuna kendisini inandırmaya çalıştı. Hissetmenin değil fakat düşünmenin.

Adamla kadının ne istediklerini yahut planladıklarını bilmiyordu. Onu burada tutmayı mı düşünüyorlardı? Bodrumda hapis mi tutulacaktı?

Düşünce zihninde büyüdü ve korkudan başının dönmesine neden oldu. Onlarla konuşması, anlaması, onları mantıklı davranmaya ikna etmesi gerekiyordu. Ona tecavüz ederek istediklerini başarmamışlar mıydı? Göze göze, dişe diş. Neden hâlâ bu odadaydı?

Bu bodrumda... Bu evi satın almışlar ve bodrumu ses geçirmez hale getirmişlerdi. Mutfağı, banyoyu yerleştirmişler, oda içinde bir oda yapmışlardı.

Bu ani bir dürtüyle yapılmış bir iş değildi, pahalı ve iyi uygulanmış bir plandı.

Onu burada kilitli tutmaya niyetliydiler.

Nur kendi kendine yüksek sesle iç geçirdi. Olanların kendisiyle ne ilgisi vardı ki? Kesinlikle hiçbir ilgisi yoktu.

Ylva'nın kendi suçuydu. Öylesine ilgiye muhtaçtı ki, zaten bu yüzden öyle aptalca davranıyordu ve utanması gerekirdi.

Hele şu hiçbir şey elde edemeyen sulugöz kocası. Gülünç duruma düştüğünün farkında değil miydi?

Ne akla hizmet sağı solu aramayı önermişti ki? Kimi arayacaktı? Hem, ne anlamı vardı?

Merhaba, ben Nur. Ylva orada mı?

Hayır. Neden burada olsun ki?

Mike aradı. Anlaşılan dün gece eve gitmemiş.

Haydaaa.

Demek haberin yok?

Yok.

Bütün o işgüzarlar, bir güzel bağlantıları kuracaklar ve çok geçmeden dedikodu yayılacaktı.

Anlaşılan Ylva dün gece eve gitmemiş. Gerçekten mi? Acaba nerede geçirdi geceyi çok merak ettim. Hehe.

Nur tuzağa düşmüştü. Yapabileceği hiçbir şey yoktu. Meseleye ne yanından bakarsa baksın, sonuç aşağılanmayı ve incinmeyi artıracaktı ve kaybeden Mike'tı.

Üstelik her ne olursa olsun, Ylva çok geçmeden utanç içinde ve af dileyerek eve dönecekti.

Bir daha asla. Söz veriyorum.

Nur yatağın üzerine oturdu, kendini geriye attı ve gözünü tavana dikti.

"Ylva, Ylva, Ylva, Ylva..." diye mırıldandı kendi kendine.

Çoğu güzel kadın ilgi çekmeye çalışmazdı, hele de sosyal, cinsel yahut mali olarak daha aşağı sınıftan olanların ilgisini. Ylva ise, öte yandan, ilgiye doymazdı. Ortada bir erkek olmayagörsün, Ylva hemen gözünü dikerdi. Bu durumun, kadınların onunla arkadaşlık kurmasını imkânsız hale getirmesini ise zerrece umursamazdı.

Flört durumlarında, genellikle olduğu üzere, aradaki çekim gerçek değil, bir oyundu. Ve çoğu zaman flört ve hafif elleşmelerin ötesine gitmezdi. Ylva'nın yattığından emin olduğu tek erkek Bill Åkerman'dı.

Nur, aptalca projelerine zengin annesinin yatırdığı bütün paraları çarçur ettiği dışında, fazla bir şey bilmiyordu adam hakkında. Bill ancak annesi öldükten sonra, şaşılası bir şekilde, lüks bir restoranı ayağa kaldırıp çalıştırmayı başarmıştı.

Nur, Ylva'nın onunla olduğundan hemen hemen emindi.

15

Mike kahvaltı sofrasını toplayıp kaldırdı ve duşa girdi. Gözlerini kapattı, ılık su yüzünden süzülürken. Duşun sesi dünyanın geri kalanını zihninden uzaklaştırdı ve Mike, böyle yaşamaya devam edemeyeceğini anladı.

Boşanmayı düşündü, velayette sorun çıkmaması için alabildiğine cömertlik gösterdiğini kurdu. Kuzey kıyısında, kendisine balkonlu, deniz manzaralı, üç odalı bir daire alırdı. İki haftada bir görüşme anlaşması yapardı. Bunun da avantajları vardı.

Yeni ve daha sağlıklı bir yaşam tarzı hayal etti. Öylece oturup başını sallayarak gülümsemek yerine, sosyalleşirdi.

İnternetten sevgili bulmak? Ona göre kız mı yoktu.

Banyonun dışından gelen bir ses duyar duymaz suyu kapattı. Duştan çıkıp banyo kapısını açtı.

"Kim o?" diye bağırdı.

Cevap veren olmadı.

"Ylva?"

Sadece Sanna'nın seyrettiği çizgi filmden gelen uzak sesler.

"Sanna!"

"Efendim?"

"Biri mi geldi?"

"Ne?"

"Annen mi geldi?" diye bağırdı Mike avazı çıktığı kadar.

"Hayır."

"Sanki birinin geldiğini duydum da."

"Hayır."

"Tamam."

Mike kurulandı, giyindi ve oturma odasına, Sanna'nın yanına indi. Gözlerini gönülsüzce ekrandan ayırarak sorgularcasına kendisine çeviren kızına baktı.

"Hani Väla'ya gidecektik?" dedi, çabucak.

Aslında alışveriş merkezinden nefret ederdi, hele de cumartesi günleri ama kraliçenin yuvaya dönüşünü bekleyerek evde oyalanamayacak kadar huzursuzdu.

"Şimdi mi?"

"Evet, çok kalabalık olmadan önce."

"Annem dönünceye kadar bekleyemez miyiz?"

"Hayır, hadi gidelim."

Uzaktan kumanda masanın üstündeydi. Kumandayı aldı.

"Git ve üstünü giyin."

"Ama filmi durdur. Döndüğümüz zaman kalanını izlemek istiyorum."

Sanna kanepeden aşağı atladı ve odasına koştu. Mike teletekste geçti ve çeşitli listelere ve başlıklara üstünkörü göz gezdirdi. İlginç bir şey olmadığına karar verdi ve televizyonu kapattı.

Mutfağa gitti, Sanna'nın oyun kutusundan bir parça kâğıt aldı ve üzerine "ARA BENİ" yazdı. Kâğıt parçasını masanın ortasına, görülebilecek şekilde koydu.

Mike ve Sanna evden çıktılar.

Ylva yatakta oturmuş ekrana bakıyordu. Kocasıyla kızının arabaya binerek uzaklaşmalarını izledi.

Her şeyi ayrıntılı olarak göremiyordu ama ikisinin davranışları öyle tanıdıktı ki gözlerinin göremediğini zihninin ta-

mamlaması hiç zor olmuyordu. Daha önce bin kere gördüğü olağan davranışlar, dramatik hiçbir şey yok. Ön kapı açıldı. Sanna koşarak arabaya gitti. Ön taraftaki yolcu kapısının yanında durdu, belli ki Mike'ın yanında oturabileceği sözü verilmişti önceden. Mike ön kapıyı kilitledi, uzaktan arabanın alarmını susturdu. Bindiler. Mike kızının emniyet kemerini takmasına yardım etti. Arabanın kapısını kapattı. Kırmızı arka ışıklar yandı. Araba geri geri çıktı ve öne doğru hızlanmadan bir an durdu. Sola Bäckavägen'e döndü, sonra yine sola, yukarı Sundsliden'e doğru gitti.

Arabanın geçtiğini gören Ylva, bir işe yaramayacağını bilse de avazı çıktığı kadar bağırdı.

Dışarı çıkmışlardı. Bu ne anlama geliyordu? Mark kiminle haberleşmişti? Ne düşünmüştü?

Ne düşündüğünü hayal etmek çok kolaydı. Belki de beklemeye tahammül edememişti. Yahut belki de ihtiyatlı davranarak Sanna'yı annesine götürüyordu. Böylece eli kulağında kavga koptuğunda Sanna orada olmayacaktı.

Neden polisi aramıyordu? Yoksa aramıştı da beklemesini mi söylemişlerdi?

Eve dönecektir, bekleyin de görün.

Konuştuğu nöbetçi polis bunları söyledikten sonra ahizeyi yerine koymuş, arkadaşına gözlerini devirerek baktıktan sonra kendisine bir kahve daha koymuştur.

Sanna her zamanki gibi hoplaya zıplaya arabaya doğru gitmişti. Hiçbir şeyden haberi yoktu.

Mike'ın ne düşündüğünü kestirmek daha güçtü. Özünde sulugözün biri olmasına rağmen, kontrolünü kaybetmek korkusu, en ayırt edici özelliğiydi. Mike, Ylva'nın asla olmadığı kadar kendi cinsiyetinin kurbanıydı.

En azından hastaneye telefon etmiş olmalıydı. Kendisi olsa öyle yapardı. Başka hiçbir sebebi olmasa bile taktik sebeplerle, serzenişte bulunmak için bir sebep yaratmak amacıyla.

Hastaneyi bile aradım.

Katmerli mağdur. İnce düşünceli ve ihanete uğramış.

"Neden gözün hep cep telefonunda?"

Sanna babasına suçlayıcı bir bakış attı.

"Hayır değil" diyerek mahcupça gülümsedi Mike.

"Evet öyle. Gözün hep telefonda."

"Sadece annen aradı mı diye kontrol ediyorum."

"Nerede ki?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Nerede olduğunu bilmiyor musun?"

Sanna bu durumu anlamakta zorlanıyordu ve Mike neredeyse ağlayacaktı.

"Bütün bildiğim arkadaşlarıyla dışarı çıktığı. Yani demek istediğim çıkmıştı. Dün hep birlikte dışarı çıktılar. Büyük ihtimalle geç saate kadar dışarıda kaldılar, bu yüzden de onlardan biriyle kaldı."

"Ama telefon etmedi mi?"

"Baksana!" dedi Mike, sağ tarafı işaret ederek.

Sanna döndü ve Mike çabucak gözlerini sildi.

"Ne?" dedi Sanna.

"Kuş, şuradaki kocaman kuşu diyorum."

"Nerede?"

"Aaa, uçup gitti."

"Ben kuş görmedim."

"Görmedin mi? Kocaman bir kuştu, belki bir kartal. Sen hiç kartal gördün mü Sanna? Uçan bir kapıya benzer. Annecik yakında eve dönmüş olacak. Eminim Väla'dan döndüğümüzde bizi bekliyor olacak."

"Ben hâlâ bizi araması gerekirdi diye düşünüyorum" dedi Sanna.

16

Üzgün olduğumu söyleyemem.

Jörgen'in sözleri Calle Collin'in zihnine kazınmıştı adeta. En fenası da bu sözlerin hazırlıksız söylenmiş olmasıydı. Jörgen bu sözleri kötülük olsun diye söylememişti, sadece Anders Egerbladh'ın öldürüldüğü haberi karşısında gösterdiği içgüdüsel bir tepkiydi.

Calle internetten çekiç cinayeti haberlerine baktı. Yarım saat interneti taradıktan sonra, temel gerçekleri öğrenmişti. Bütün haberlerde otuz altı yaşında olduğu belirtilen Anders Egerbladh, Sista Syvens Trapp'ın, Fjällgatan'dan yukarıdaki Stigbergsgatan'a çıkan ahşap merdivenlerin üzerinde, kafasına vurularak öldürülmüştü. Cinayet silahı, bir çekiç, cinayet mahalline bırakılmıştı ama üzerinde herhangi bir parmak izi bulunamamıştı.

Cinayet, barbarca, diye nitelendiriliyordu. Şiddetin düzeyi kurbana yönelik yoğun bir nefreti gösteriyordu ve polis, kurbanla katilin birbirlerini tanıdıkları varsayımı üzerinde çalışıyordu. Cinayet mahallinde bir demet çiçek bulunmuş ve bunun, otuz yaşındaki adamın bir kadını ziyarete gitmekte olduğunu gösterdiği varsayılmıştı. Ve satır araları okunacak olursa, evli bir kadını.

En iyi haberler, Calle Collin'in de bir zamanlar profesyonel hayatının altı ayını heba ettiği bir akşam gazetesinden bir adli

muhabir tarafından yazılmıştı. Calle muhabirin okurlarıyla paylaştığından fazlasını bildiği duygusuna kapıldı. Adamı şahsen tanımıyordu ama editörlerden birini tanıyordu. Eğer kadın aracı olursa, muhabirle konuşabilirdi.

Calle gazetenin kadın sayfasında geçici eleman olarak çalışmıştı; sayfanın bütün makaleleri, McCarthy feminizminin ilk emrine bağlı kalınarak yazılırdı: Erkeklerin doğuştan kötü, kadınların doğuştan iyi olması istisnası dışında, kadınlar ve erkekler arasında bir fark yoktu.

Manşetler ve bakış açısı önceden belliydi ve editörlük işi bu iddiayı destekleyen kanıtları bir araya getirmek ve ona karşı çıkan her türlü kanıtı elemekten ibaretti. Sayfada çalışan gazeteciler, dava adına, dönen dolapları sorgulamaya cüret eden herkesin ağzının payını veriyorlardı. Peşine düşülenlerin, hayatları ve eylemleri hor görülenlerin çoğunun aslında eşitlik açısından iyi rol modelleri olduğunun konuyla ilgisi kurulmaz, bir yan cümlecikle olsun, farklı bir görüşleri olacağı ima edilmezdi.

Sonuç olarak, bu durum temelde önemli soruların çoğu zaman alay konusu edildiği anlamına geliyordu ve o ekte çalışarak geçirdiği altı ay Calle Collin'de toplumsal tartışmalara karşı kalıcı bir güvensizlik oluşturdu. O döneme ilişkin yegâne olumlu şey, editörlerden birini, iyi kalpli bilge bir kadını tanımış olmasıydı. Altı ayın sonunda Calle'nin canına tak edince, bu editör isterse aşağıda, haber masasında çalışabileceğini söylemişti.

"Eğer haberlerle ilgilenseydim, gider bir gazetede çalışırdım" demişti Calle cevaben.

Calle'nin sözleri uzun bir süre editöryal ekip içinde tekrarlanmıştı. Çoğu insan gülmüş, hatta ona katılmıştı ama sanat editörü çileden çıkmış ve gücü yettiği sürece Calle'nin gazeteye bir daha adım atmaması için elinden geleni ardına koymayacağını söylemişti.

Calle ahizeyi aldı ve iyi kalpli bilge kadını aradı.

17

Bir yer ne kadar çirkinse, insanlar o kadar akın akın doluşuyordu oraya. Ulusal parklarda in cin top oynuyordu ama ülkedeki bütün tiksinç alışveriş merkezleri zevksiz, gözleri boş boş bakan, cüzdanı şişkin insanlarla dolup taşıyordu.

Ayıca hiçbir şey Väla'daki alışveriş merkezinden daha berbat yahut daha mide bulandırıcı olamazdı. Ve buna rağmen Mike en azından haftada bir oraya gidiyordu. Çünkü orada her şey mevcuttu, bedava park yeri bile. Sadece arabanı doldur ve evine sür.

Ylva her hafta sonu, aynı mağazaları dolaşmaktan memnundu ve satıştaki onca şeyi dikkatle gözden geçirip yenilerini seçerdi. Mike ise bu saçmalıklar kendisine bulaşacak korkusuyla, peyda olan kapalı sokaklarda hızla dolaşırdı.

Sanna ikisinin arasında bir yerdeydi. Hayvan dükkânı ona, tıpkı dondurma tezgâhı ve bütün kalabalık yerler gibi çekici geliyordu.

Pek çok insan için bütün bu itiş kakış, sesler ve izlenimler haftanın en ilgi çekici kısmıydı.

Ylva yeni aldığı giysilerini yatağın üzerine sererdi eve gelince, sanki av yahut ödülmüşler gibi. Kendi becerisine hayranlık duyarak, Sanna'ya neler aldığını, niçin aldığını ve aldığı çeşitli giysileri zaten var olanlarla nasıl bir araya getirerek kullanacağını açıklardı.

Mike, bunun bir tür eğitim olup olmadığını düşünürdü, yeni tüketicilerin böyle yetiştirilip yetiştirilmediğini.

Üstelik şu anda etrafta dolaşıp her şey yolundaymış numarası yapacak kadar huzurlu da değildi.

"Eee tatlım, ne dersin, McDonald's'a gidip sonra da eve dönelim mi?"

"Ama daha yeni geldik."

"Eee, aç değil misin?"

"Pek değil."

"Tamam, o zaman biraz dükkânlara bakalım, sonra da bir şeyler yeriz. Olur mu?"

Ylva hâlâ aramamıştı ve başının etini yiyen bir kaygı, öfkesine eşlik etmeye başlıyordu.

Bir şey olmuş olabileceği, telefon etmemesinin geçerli bir sebebi olabileceği düşüncesi neredeyse rahatlatıcıydı. Kaygılanmak korkmaktan daha kolaydı.

Ama korkuyordu, terk edilmekten ve senaryodan çıkarılmaktan korkuyordu.

En azından teselli veren yahut Tanrı korusun yas tutan kişi olarak, Mike'ın oynayacak bir rolü olurdu.

Sanna lokmasını yavaş yavaş çiğniyor, gözlerini merakla açmış çevresindeki dünyayı izliyordu ve burada çevresindeki dünya, aşırı kilolu aileler, kirli masalar ve gergin personel anlamına geliyordu.

Mike yemeğini bitirmiş, masanın altında sinirli bir şekilde ayağını sallıyordu.

"Hoşuna gidiyor mu?"

Kızına gülümsedi ve oradan hemen ayrılabilmek için maaşının çoğunu vermeye hazır olduğunu gizlemek için elinden geleni yaptı. McDonald's son duraklarıydı. Hayvan dükkânına gitmişler, kitapçıdaki DVD'leri gözden geçirmişler ve aksesuar dükkânındaki ucuz takılara bakmışlardı.

Sanna başını salladı, patates kızartmasından bir ısırık aldı. Her şey yavaştı. Kızı daha hamburgerindeki salatalığı ayıklamadan, Mike yemeyi bitirmişti bile.

"Eğer hamburgerini yersen, belki patates kızartmalarını yanımıza alabiliriz" dedi zoraki bir gülümsemeyle.

"Acelemiz mi var?"

"Ne? Hmm, yok. Acelemiz yok."

Sanna bol yağda kızartılmış patatesini düşünceli bir şekilde çiğnerken, yan masadaki iki küçük oğlan mutlu menüyle birlikte gelen oyuncaklar yüzünden ağız dalaşına tutuşmuşlardı.

Mike önünde, işkenceye katlanmak zorunda olduğu, en azından yarım saat daha bulunduğu gerçeğine boyun eğmişti.

Ceketinin iç cebinden cep telefonunu çıkardı, ekrana bakıp herhangi bir cevapsız arama olup olmadığını kontrol etti ve yeniden Ylva'yı aradı. Doğrudan sesli mesaja düştü yine. Mesaj bırakmadan kapattı. Evi aradı ve altı kere çaldırdıktan sonra telefonu kapattı.

Kızına baktı ve sonra ebeveynlerin o abartılı açıklamasıyla telefonu havaya kaldırdı.

"Bir telefon etmem gerekiyor" dedi. "Hemen şurada, seni görebileceğim bir yerde duracağım. Tamam mı?"

"Buradan arayamaz mısın?" diye sordu Sanna.

"Konuşmam gereken biri var."

"Ama daha şimdi birini aradın."

"O başka biriydi. Fonda bir sürü gürültü olsun istemiyorum. Sen burada otur böyle, ben hemen dışarıda olacağım."

Kapıya gitti, kızına el salladı ve Nur'un numarasını çevirdi.

"Merhaba, benim Mike."

"Merhaba, hâlâ gelmedi mi?"

"Hayır, gelmedi. En azından ben öyle olduğunu sanıyorum. Sanna'yla bilikte Väla'dayım; ama eve bir not bırakıp beni aramasını söylemiştim. Aramadı. Hem ne cep telefonuna ne de ev telefonuna cevap veriyor. Sen bir şey öğrenebildin mi?"

"Şey... Ben... Fazla bir şey öğrenemedim ama devam edeceğim. Eğer bir şey duyarsam sana haber veririm."

"Pekâlâ, teşekkürler. Bir de Nur, şey..."

"Evet?"

"Şey, eğer o... demek istediğim, eğer Ylva aptalca bir şey yaptıysa bile, şey, hâlâ beni aramasını isterim. Böylesi haksızlık. Endişelenmeye başlıyorum."

Nur, Ylva'nın eski aşığının restoranını aradı. Saat biri henüz geçmişti ve restoranın açık olacağını umuyordu. Kendisini tanıttı ve Bill Åkerman'la konuşmak istediğini söyledi. Şansına adam oradaydı ki bu da geceyi Ylva'yla geçirmiş olması yahut nerede olduğunu bilmesi ihtimalini azaltıyordu; ama buna rağmen Nur emin olmak istedi.

"Alo."

Sesi saldırgandı, tıpkı kişiliği gibi.

"Alo, benim adım Nur. Ylva Zetterberg'le aynı yerde çalışıyorum."

Bill, Nur'un sözünü bitirmesini bekledi ama sonra konuşmadı.

"Sizi birkaç kez görmüştüm" diye devam etti Nur. "Ama sanırım siz benim kim olduğumu bilmiyorsunuzdur."

"Kim olduğunuzu biliyorum."

Sesi soğuk ve resmiydi, herhangi bir yakınlık yahut ayartma iması taşımıyordu. Fakat Nur yine de bir şekilde gururunun okşandığını hissetti. Bill'in kadınlar konusundaki başarısı sosyal beceriksizliğinden kaynaklanıyor olabilir miydi, merak etti. Yoksa ilgisizliği miydi? Bill umursamazdı, bu da olağan olarak ilgiye boğulan kadınların rekabetçi ruhunu kışkırtıyordu.

"Sizi böyle rahatsız ettiğim için üzgünüm ama bu acil bir durum. Ylva ortadan kayboldu. Dün gece eve gitmemiş. Kocası birkaç kez beni aradı ve nerede olduğunu biliyor muyum acaba diye sordu."

"Hiçbir fikrim yok."

"Yani sizinle değildi?"

"Ne bok yemeye benimle olsun ki?"

"İkinizin arasında..."

"Bu yüz yıl önceki mesele. Başka bir şey var mı?"

"Hayır."

Bill telefonu kapattı. Nur elinde telefon oturdu. İlk aklına gelen hemen restorana gidip özür dilemekti. Kendisini kötü hissediyordu, skandal kokusu arayan dedikoducu bir kocakarı gibi.

Ylva, Nur'un Bill'i telefonla aradığını öğrenince çok öfkelenecekti.

Nur utanmıştı. Mike'ın kaygılarının aklını çelmesine izin vermişti. Ona moral vermek yerine, adamın histerisini bir adım ileriye taşımıştı.

Acaba Mike, karısının Bill'le bir ilişki yaşadığını biliyor muydu? Nur emin değildi.

Eğer Ylva yakında dönmezse, Mike yeniden arayıp kimlerle konuştuğunu soracaktı. Konuştuğu tek kişinin Bill olduğunu söyleyemezdi. Başka birkaç kişiyi daha araması gerekirdi ki araştırdığını söyleyebilsin. Hiç birinin Ylva'ın nerede olabileceğine dair bir fikri olmayacağını zaten bildiği halde. Telefon konuşmaları yalnızca Nur'un histerik bir dedikoducu olduğu imajını pekiştirecekti.

Nur gittikçe sinirleniyordu. Nasıl oluyordu da Ylva'ın arkasını toplamak kendisine düşüyordu? Etrafta dolaşıp düzüşen o değildi ki.

18

Sanna en uzun patates kızartmasını, en sona sakladı.

"Bak" dedi, patatesi karşısında tutarak.

"Vay be, ne uzun bir patates kızartması" dedi Mike.

Çabucak bakıp gözünü yola çevirdi yeniden. Döner kavşakta şeridinde kaldı ve çıkıp otobana girdi.

"Daha uzunlarını da yemiştim" dedi Sanna, bıkkın. "Bir tanesi çok çok uzundu."

"Bundan bile mi?" diye bağırdı Mike.

"Çok daha uzun. İki kat uzun."

"Gerçekten mi?"

"Şey, belki tam iki katı değildir."

"Ama çok uzundu?"

"Evet."

Sanna keyifle patates kızatmasına ağzına tıktı.

Mike acaba şehre gidip annesinden birkaç saatliğine Sanna'ya bakmasını söylese mi diye düşündü. Böylece hem birkaç telefon konuşması ve biraz dedektiflik yapmak için serbest kalırdı hem de Sanna'yı Ylva sonunda ortaya çıkmaya karar verdiği zaman yaşanacak rezalete tanık olmaktan korurdu. Tek sorun, tabii ki annesinin soruları ve suçlamaları olacaktı. Annesiyle Ylva'nın arası yeterince iyiydi ama birbirlerine gösterdikleri dostluk gerilimliydi, dengeyi bozmak istemiyordu.

Mike belki de polisi aramalıydı. Gerekli olduğunu düşündüğünden değil, Ylva bunu hak ettiği için. Polisin işe karışması durumu olduğundan ciddi gösterir ve kendisinin keleğe getirildiği düşüncesini pekiştirirdi. Diğer seçenek, karısının kendisini aldattığından şüphe ettiği fakat karşılığında hiçbir şey yapmadığı düşüncesi çok daha kötüydü.

Eve gitmeye karar verdi. Ylva'nın evde kendisini bekliyor olması kuvvetle muhtemeldi.

Mike kendisini ikna etmeyi başardı ve Berga'da kuzey çıkışına saptı.

Giriş kapısı hâlâ kilitliydi ve holde yeni ayakkabı görünmüyordu. Yine de seslendi.

"Biz geldik!"

Sanna başını kaldırıp babasına baktı.

"Annem hâlâ eve gelmemiş mi?"

Mike hayır anlamında başını salladı.

"Nerede ki?"

"Bilmiyorum."

"Bilmiyorsun."

Mike bir şey demedi.

"Kayıp mı oldu yoksa?"

Sanna bunu şaka olsun diye söylemişti.

"Hayır, hayır kaybolmadı" dedi Mike ve gülümsemeye çalıştı. "Bir yerlerdedir. Muhakkak."

"İyi ama nerde?"

"Herhalde bir arkadaşıyla beraberdir."

Saatine baktı, ikiye çeyrek vardı.

"Birkaç telefon konuşması yapacağım."

"Sürekli telefon konuşmaları yapıyorsun."

"Mecburum. Gidip bir arkadaşınla oynamak istemez misin?"

"Kiminle?"

"Klara'yla mesela?"

"Evde değil ki."

"Ivan'la oynamaya ne dersin?"

"Annemi beklemek istiyorum."

"Gidip bir film izle lütfen. Telefon konuşmalarımı bitirir bitirmez geleceğim."

Sanna içini çekti ve çıkıp gitti.

Mike filmin sesini duyuncaya kadar bekledi, sonra Nur'u aradı.

Nur hiç kimsenin bir şey bilmediğini söyleyince, "Kimlerle konuştun?" diye sordu Mike.

"Pia ve Helena'yla" dedi Nur. "Başka kimi arayabilirim bilmiyorum."

Mike cesaretini topladı.

"Restoran kuklasıyla olabilir mi acaba?"

Bunu söylerken, asıl sormak istediği sanki akla gelmesi imkânsız bir şeymiş gibi şakaya boğmak istercesine zoraki güldü.

"Hayır" dedi Nur. "Sırf emin olmak için onu da aradım. Buluşmamışlar."

Mike bunun, büyük ihtimalle karısının kendisini bir başkasıyla aldattığı anlamına geldiğini bildiği halde rahatlamış hissetti.

"Dün sizden kaçta ayrıldı Ylva?" diye sordu Mike.

Nur derin bir nefes aldı ve yüksek sesle boşalttı nefesini.

"Sanırım altıyı çeyrek geçe yahut o civarlardaydı."

"O zaman yedide eve gelmiş olmalıydı, eğer doğrudan eve gelseydi" diye hesapladı Mike.

"Evet, sanırım."

"Ve tepeden aşağı indi öyle mi?"

"Eve gideceğini söyledi."

"Sanırım polisi arasam iyi olacak" dedi Mike.

Nur, Mike'ın sesinin utanmış gibi çıktığını düşündü, adeta kendisinden izin ister gibiydi. Ne diyeceğini bilemedi. Sessizliği Mike bozdu.

"Stockholm'de bir keresinde bir arkadaşım saraya işemişti. Opera Kafe'den çıkmış ve Skeppsbron'dan aşağı yalpalayarak

yürürken çişi gelmiş, o da pek gizlenmeye çalışmadan çeşmenin yanma işemiş. Polis bir gece karakolda tutmuş adamı, evine telefon etmesine bile izin vermemişler. Kız arkadaşı evde elinde merdaneyle bekliyormuş, başkasıyla yattığını düşünüyormuş."

Hikâyenin durumla ilgisi yoktu ve sesi zor çıkıyordu, sanki asıl kendisini ikna etmeye çalışıyordu. Mike sinir krizi geçirmenin eşiğindeydi.

"Demek istediğim, böyle bir şey olabilir."

Evet, diye düşündü Nur kendi kendine, eğer Ylva bir erkek olsaydı ve çevrede bahçesine işeyecek bir saray bulunsaydı, olabilirdi.

"Kesinlikle" dedi. "Elbette olabilir. Sanırım en iyisi polisi araman."

"Her ihtimale karşı" dedi Mike.

19

Ylva ekrana bakıyordu. Mike ve Sanna geri gelmişlerdi, araba garajın önüne park edilmişti. Sevgili, sabırlı ve inatçı kocası sadece yüz metre ötesinde oturmuş, ona ne olduğunu merak ediyordu. Ylva orada olmak için fiziksel bir özlem duydu.

Kâğıt havlu rulosunu açtı, bıraktı bir yığın halinde yere düşsün. Sonra boş ruloyu aldı ve yatağın üzerine çıkıp uygun bir konum aldı. Sesi ve bağırışını karton boruyla yönlendirerek gelip geçen birinin dikkatini çekebilmeyi umuyordu. Hazır vaziyette, gözü ekranda bekliyordu.

İlk çift geçerken, avazı çıktığı kadar bağırdı. Ama maalesef aynı anda bir araba geçti ve biraz olsun gürültü çıkarabildiyse bile onu da boğdu. Geçen ikinci kişi jogging yapıyordu ve kulaklık takmış müzik dinliyordu, uğraşmaya değmezdi. Ardından geçen yaşlıca çift duraklayacakmış gibi olunca, Ylva bir sorun olduğunu anlasınlar diye daha da çok bağırdı. Gerçekten de durup eve doğru baktılar. Ylva, sesin nereden geldiğini bilmeden kendisini duyabildiklerinden emindi; ama özellikle endişelenmiş gibi bir halleri de yoktu ve bir süre sonra, Ylva'nın yardım isteyen çığlıklarına rağmen, yürümeye devam ettiler.

Elbette ki eve yeni taşman çiftin bodruma birini kapatmış olabileceklerini hayal edecek halleri yoktu.

Ylva bağırmayı bırakıp dinlemeye çalıştı. Kulağına dayadığı karton boruyu havalandırma deliğine oturttu. Bir elektrikli pervanenin çalıştığını duydu ama dışarıdan gelen hiçbir ses duyamadı. Birkaç araba geçti ama motor gürültüsü bodruma ulaşmıyordu.

Lennart, Virginia'nın acınası kocası, egzozu olmayan Harley Davidson'ıyla sessiz bir şekilde kayar gibi geçip gidince, Ylva bodrumdaki odanın dünyanın kalan kısmından yalıtılmış olduğunu anladı, en azından ses anlamında.

Anlamak neredeyse imkânsızdı. Demek bir evin bodrumunda içeriye ve dışarıya havalandırması olan ama herhangi bir sesin dışarı çıkamayacağı bir oda inşa etmek gerçekten mümkündü.

Ylva kendisine, yapıcı düşünmesi gerektiğini hatırlattı. Sesini kullanarak dikkat çekemeyeceği anlaşılmıştı. Bu konuyu düşünüp enerjisini tüketmek yerine, başka bir çözüm bulması gerekiyordu.

Eğer çakmağı yahut kibriti olsaydı, kâğıt havluları ateşe verebilir, dumanın havalandırma deliğinden çıkmasını sağlayabilir ve birinin dikkatini bu yoldan çekmeye çalışabilirdi. Bunun dezavantajı, yanarak ölmek veya duman solumak tehlikesiydi, ayrıca eğer havalandırma deliği bacaya açılıyorsa, duman kimsenin tepki göstermesine neden olmazdı; dışarıda havanın ılık olduğu yılın bu zamanında bile. Millet yeni çiftin şöminede çöp yaktığını varsayar ve üzerinde daha fazla kafa yormazdı.

Havalandırma deliğinin bacaya bağlanmış olması kuvvetle muhtemeldi. Bu bağırışlarının neden duyulmadığını da açıklardı.

Başka ne yapabilirdi o halde? Yangın, hava... Su.

Banyoda su vardı. Borulardan geliyor ve aşağıya kanalizasyona girip kayboluyordu. Acaba bir mesaj yazıp su geçirmeyecek şekilde tuvalete atıp sifonu çekse, kanalizasyon çalışmaları yapanlardan biri farkına varır mıydı? Mide bulandırıcı bir bok

ve tuvalet kâğıdı karışımından oluşan lağım pisliğinin içindeki tamponları ve prezervatifleri gözünün önüne getirdi. Kimse daha yakından bakmak isteğine kapılmazdı.

Kâğıt. Peki ya tuvaleti tıkasa ve lağımın taşmasını sağlasa? O zaman odanın kapısını açmaya mecbur kalırlardı.

Dışarıda bir ses vardı. Ylva'yı dış dünyadan ayıran metal kapının kilidine bir anahtar sokuluyordu.

Etrafına baktı, kırık sandalye bacağını eline aldı ve önünde tuttu.

Hazırdı.

Telefonda Mike'ın şikâyetini kayda geçiren polis sakin ve anlayışlıydı. Utanç verici bir duruma yol açmadan, Ylva'nın moralinin bozukluğu yahut depresyon yaşayıp yaşamadığını, daha önce de habersiz ortadan kaybolup kaybolmadığını, Mike ve Ylva'nın son zamanlarda herhangi bir tartışma ya da gerginlik yaşayıp yaşamadıklarını sordu.

"Demek altıyı geçe iş arkadaşlarından ayrılmış ve eve gideceğini söylemiş?" diye sordu Mike bitirdiğinde.

"Evet."

"Ve size de dışarı çıkacağını söylemişti?"

"Çıkabilirim demişti ama kesin bir karar verilmiş değildi."

"Peki son defa ne zaman konuştunuz?"

"Dün sabah, o işe gitmeden önce."

"Cep telefonu kapalıydı öyle mi?" diye üsteledi polis.

Mike nasıl göründüğünü biliyordu. Karısı geceyi aşığıyla geçirmişti. Gecesi şahane geçmiş ve büyüyü bozulsun, yerini kırılan kap kacak sesi ve suçluluk duygusu alsın istememişti.

"İznınizle dürüstçe söyleyeceğim" dedi polis. "Böyle telefonları hemen her gün alıyoruz. Ve hemen hemen her defasında kişi yirmi dört saat içinde kendiliğinden ortaya çıkıyor. Karınız kaybolalı şu anda yirmi saat olmuş, bu yüzden benim önerim, akşama kadar sizinle temas etmezse, beni yeniden arayın. Ben dokuza kadar buradayım."

Polis, Mike'a doğrudan kendisine ulaşabileceği bir telefon numarası verdi.

"Bir şey daha" diye ekledi polis. "Eve geldiğinde, fazla büyütmeyin. Aptalca bir şey yapmayın."

"Yapmam" dedi Mike, itaatkâr bir okul çocuğu gibi.

"Unutmayın, yarın yeni bir gün."

"Evet."

Mike, mutfakta bir başına ayakta dikilirken, başını bile salladı.

"Güzel" dedi polis memuru. "O zaman umarım daha sonra beni aramazına gerek kalmaz. Kendinize dikkat edin. Hoşça kalın."

Mike ahizeyi yerine koydu ve doğru olanı yaptığını hissetti. Nur'u aramış; o da arkadaşlarını ve o aşağılık restoran sahibini aramıştı. Hastaneyle konuşmuştu ve şimdi de polisle. Yapabileceği başka bir şey yoktu.

Mike dışarı çıkıp oturma odasındaki kızının yanına gitti. Sanna babasına baktı.

"Annem ne zaman gelecek?"

"Yakında gelir. Her an burada olabilir bence."

"Sence alışveriş yapmış mıdır?"

"Ne? Hayır sanmam."

Mike, Sanna'nın da aynını yapacağı umuduyla dönüp televizyona baktı. Zayıfken kızının kendisine bakmasından hoşlanmıyordu.

Şimdi onu pençesine alan duygu suçluluktu. Bir pişmanlık dalgası bütün metanetini silip atmıştı. Durumu hemen herkese yetiştirmişti. Ylva'nın suçlayan gözlerini görebiliyordu.

Tek bir lanet olası gece. Bir gece olsun tek başına kalıp kafa dağıtamayacak mıydı Ylva? Kocası kendini kaybedip geri zekâlının teki gibi davranmadan.

"Kule yapmak ister misin?"

"Lego" diye karşılık verdi Sanna.

"Pekâlâ, lego."

20

Şiddet kullanımı / Şiddet kullanma tehdidi

Şiddet kullanımı ve şiddet kullanma tehdidi kurbanın hayatında sürekli olarak mevcuttur. Direnmeye devam eden bir kadın şiddete uğrar. Kadının pes etmemesi halinde, şiddetin boyutları ölüme yol açacak kadar ağırlaşabilir.

Adam kapıyı açtığı ve Ylva'nın sandalyenin bacağını bir silah gibi elinde tuttuğunu gördüğü zaman gülümsedi. Bu Ylva'nın umduğu tepki değildi.

"Bırak gideyim" dedi Ylva.

Keşke sesi daha güçlü çıksaydı. Adam kapıyı kapattı.

"BIRAK GİDEYİM dedim!"

Şimdi sesi çaresiz çıkıyordu. Adam cevap vermedi. Kapı ardından çat diye kapandı. Ylva sandalye bacağını tehditvari öne doğru uzattı.

"Anahtar, bana anahtarı ver!"

Adam anahtarı önünde havada tuttu. Eğlendiğini gizlemekte zorlanıyordu.

"Yere at."

Adam, Ylva'nın söylediğini yaptı.

"Uzaklaş."

Sandalye bacağını adama doğru salladı.

"Mutfağa mı?" diye sordu adam, mufağı işaret ederek.

Ylva bunun iyi bir fikir olmadığını kavradı. Kapıyla arasında yeterince mesafe yoktu.

"Banyoya" diye emretti Ylva ve geri çekilerek geçmesi için yer açtı.

Adam başını salladı ve içeri girdi.

"Kapıyı ardından kapat."

Adam itaat etti.

"Şimdi kapıyı kilitle!" diye bağırdı Ylva.

Adam kapıyı kilitledi. Ylva kapıyı sıkıştırmak için kullanabileceği bir şey arayarak etrafına bakında fakat kırık sandalye dışında bir şey yoktu.

Sandalye bacağını elinden bırakmadan eğilip anahtarlığı aldı. Titreyen ellerle doğru anahtarlığı bulmaya çalıştı. Seçilebilecek iki anahtar vardı. Sonunda ilkini yuvaya sokmayı başardı ama döndüremedi. Anahtarı çıkardı, anahtarlığı yere düşürdü, eğildi ve yeniden aldı.

İkinci anahtar da yuvaya girmedi. İlk anahtarı yeniden denedi. Tam anahtarı yuvadan çekmişti ki banyo kapısının açıldığını işitti.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

Ylva, saldırmaya hazır, sandalye bacağını iki eliyle tutarak döndü.

Adam banyodan çıktı, elini cebine soktu ve tek bir anahtar çıkardı.

"Sanırım yanlış anahtarları aldın" dedi.

"Ver onu bana!"

Adam gülümseyerek geri çekildi.

"Gelip benden alman gerekecek."

Ylva adama saldırdı. Kollarını başının üstüne kaldırdı ve adamın üstüne yürüdü. Adam çevikçe yatağın üzerine zıpladı.

"Bu çok eğlenceli" dedi. "Tıpkı çocukluğumuzdaki gibi."

"Bırak gideyim, seni piç."

"Tabii ki gidebilirsin. Ama önce anahtarı alman gerek."

Anahtarı, Ylva'yla dalga geçer gibi öne uzattı. Ylva yatağın üzerine çıktı, adam olduğu yerde duruyordu.

"Ver onu bana."

"İşte, al."

"Yere bırak" diye emretti Ylva. "Anahtarı hemen yere bırak."

"Kolaysa al."

"Sana vururum."

"Ne duruyorsun, hadi al anahtarı o zaman."

Ylva sandalye bacağını savurdu, adama vurdu ve elini yaraladı. Adam şimdi kanla dolmakta olan ince çizgiye bakıyordu.

"Canımı yaktın" dedi ve yarayı ağzına götürüp emdi.

"Yine vururum" diye bağırdı Ylva. "Vururum. Anahtarı ver bana. Hemen!"

Adam yarasını emmeyi bıraktı. Yüzündeki eğlenen ifade yerini öfkeye bırakmıştı.

"Pekâlâ, bu kadar yeter."

Uzandı ve sandalye bacağını Ylva'nın elinden almaya çalıştı. Ylva tekrar vurdu ama adam Ylva'nın koluna yapıştı ve hareketini engelledi. Öteki eliyle sandalye bacağını Ylva'nın elinden kurtardı ve bir kenara attı, sonra Ylva'nın yüzünü zorla yatağa bastırdı.

"Seni biraz terbiye etmek zorunda kalacağım anlaşılan."

Ylva'nın bacaklarını bacaklarının arasına sıkıştırdı, düğmesini açmadan kotunu çekip indirdi ve kıçını tokatlamaya başladı. Kıçı kıpkırmızı olana kadar Ylva'ya vurduktan sonra pantolonunu tamamen çıkardı ve elini vajinasına soktu.

Ylva adamın kendi kotunun düğmelerini açtığını işitti.

Mike temeli oluşturan levhanın kıyıları boyunca lego parçalarını üst üste yerleştirmişti. Sanna, babasının yaptığı işi kusurlu buldu.

"Pencere bırakmayacak mısın?"

"Percere bulamıyorum ki."

"Sadece bir açıklık bırak. Eğer penceren varsa, hiç sıkılmazsın."

Mike büyümüş de küçülmüş kızına baktı. Sanna, babasının bakışını fark etti.

"Öğretmen öyle diyor" diye ekledi, "galiba bir deyim yahut öyle bir şey."

Mike kendi kendine tam da o yaşlı gudubet cadıya göre bir söz, diye düşündü. Kadın öğrencilerine anne babalarının ne iş yaptıklarını yahut ne marka araba kullandıklarını sormaktan utanmıyordu. Mike'ın, kızının demin paylaştığı deyime ilişkin, kendine özgü sinik bir yorumu vardı: Çirkin bir manzara daima çirkin kalır, güzel bir manzaraysa yalnızca on dakikalığına ilginçtir.

Ama bu hayata ilişkin olarak Sanna'ya aktarmak istediği bir yaklaşım değildi.

"Doğru söylüyorsun" dedi ve bazı legoları yerinden çıkardı. "Eğer penceren olursa, hayatta sıkılmazsın."

"Tabii kapılar da" dedi Sanna. "Yoksa içeri giremezsin."

"Dışarı da çıkamazsın" dedi Mike.

"Ama önce içeri girmen gerek."

"Yine haklısın."

Mike yeniden saate baktı. Altıya çeyrek vardı.

"Annem yakında eve gelmeyecek mi? Acıktım."

"Her an burada olabilir artık."

Sanna derin bir iç geçirdi.

"Pizza söyleyebiliriz" diye önerdi Mike ve içi vicdan azabıyla cız etti.

Aynı gün hem hamburger hem pizza, her ikisi de besleyicilik bakımından pastadan farksız. Mike aldırmıyordu, bugün böyleydi. Başka günlere benzemiyordu.

Kalktı. Vücudu kaskatıydı. Gergin olduğundan mı böyleydi yoksa bir buçuk saattir yerde oturup legolarla oynadığı için mi, emin değildi.

Çıkıp mutfağa gitti. Hayal ve dayanma gücünün kalmadığı iç karartıcı günlerin son çıkış kapısı, pizza menüsü, buzdolabının kapağına tutuşturulmuştu.

"Peynirli ve jambonlu mu?"

"Her zamanki gibi."

Mike telefon edip pizzaları sipariş etti.

"Eğer hemen çıkarsak, kendimize cumartesi ziyafeti çekecek atıştırmalık bir şeyler alabiliriz."

Sanna hemen ayağa fırladı.

"Film de alabilir miyiz?"

"Eğer yeterince hızlı davranırsak. Çünkü pizzamız soğursa çok yazık olur."

Mike bunu önlem olsun diye söylemişti. Sanna filmleri sanki dünya barışı buna bağlıymış gibi seçiyordu. Öyle olduğu halde, her on defasından altısında, zaten gördüğü bir filmi seçiyordu. Bilinenin verdiği avuntu.

21

İtiraz

Kurbanlara sürekli olarak olumsuz geri bildirim yapılır ve beyin yıkama yoluyla insan olarak değerli olmadıklarına inandırılırlar. Kadın sürekli olarak küçümsenir ve karalanır; tiksinç, pis bir orospu olduğu, vücudunun yalnızca tek bir işe yaradığı söylenir. Fiziksel ve sözlü taciz kullanılarak kurbanın kendi adına düşünme ve bedeni üzerindeki tasarrufta bulunma hakları elinden alınır.

"Yirmi dört saatten daha az zamanda iki kere. Duruma bakılırsa bir çift sayılırız artık."

Ylva sessizce ağlıyordu, yan yatmış, yanağını örtülere dayamış, gözlerini duvara dikmişti.

"Hem ıslanmıştın da."

Adam kalktı ve pantolonunu ilikledi.

"Memelerini görmedim daha."

Baldırlarına hafif bir şaplak attı.

"Dön, memelerini görmek istiyorum."

Ylva öylece, kımıldamadan yatıyordu. Adam bir dizini yatağın üzerine koydu, Ylva'nın kalçasından tuttu ve çevirdi onu.

"Memelerin. Bunu kendin için daha da zorlaştırma. Daha önce meme görmedim mi sanıyorsun?"

Ylva bluzunu yukarı çekti, yüzünü öteye döndü.

"Otur ki görebileyim. Yatarken bütün memeler düzdür."

Adam ayağa kalkıp bir adım geri gitti.

"Üstünü çıkar. Sutyenini de oyalanma."

Soldan sağa, sağdan sola baktı hayal kırıklığına uğramış bir at tüccarının ifadesiyle.

"Çok zayıfsın" dedi en sonunda. "Buradaki bütün kadınlar öyle. Biraz kilo alman gerekecek. Bunca gerilim altındayken bu biraz zor olabilir ama çok geçmeden alışacaksın."

Yatağın üzerine oturdu.

"Ne düşünüyorsun bir tahmin edeyim. Buradan çıkmanın bir yolunu bulmaya çalışıyorsun, kendi iraden dışında burada tutulmanın ne kadar adaletsizce olduğunu düşünüyorsun. Ekrana bakıyor, bir şey olmasını bekliyorsun, senin serbest kalmanla son bulacak dramatik bir olay. Böyle olması doğal." Yatağın üzerine oturdu. "Ve inan bana" diye devam etti, "senin hayallerine ve fantezilerine karışmak istediğim yok. Ama durumunu ne kadar çabuk kabullenirsen, senin için o kadar kolay olur."

Parmağıyla Ylva'nın çenesini yukarı itip başını kaldırdı. Ylva, adamın gülümsemesine karşılık vermeksizin gözlerine baktı.

"Sen hastasın" dedi.

Adam omuz silkti.

"Eğer buradan kaçabilseydin ki bunu başarabileceğini hiç sanmıyorum, haftalarca manşetlerde kalırdım, tabii ki kalırdım. Ama biliyor musun, talihsizlikler ve kayıplar yaşadığın zaman, hayat değişiyor. Bir zamanlar önemli olan şeyler anlamsızlaşıyor ve bir zamanlar anlamsız bulduğun şeyler birden saplantı haline geliyor.

Ylva'nın koluna hafifçe vurarak ayağa kalktı.

"Küçük şeyler için şükran duyacaksın. Şimdi hayal etmen güç olabilir ama sana söz veriyorum o hale geleceksin. Bu yolculuğu birlikte yapacağız."

Pizzaları doğrudan kutudan yediler.

"Salatayı unutma" diye söylendi.

"Pizza salatasını sevmiyorum" diyerek yakındı Sanna.

Mike üstelemedi. Masayı hazırlarken ayartıcı bir sesle *Süt?* diye sormuş ama son derece kesin bir *Bugün cumartesi* cevabını alınca, teslim olmuştu.

Mike, Sanna'nın pizzasını küçük lokmalar halinde kesti ve Sanna birbirlerinden habersiz, biri İngiltere'de annesiyle, diğeri Amerika'da babasıyla büyümüş ikiz kardeşler hakkındaki *The Parent Trap* [Ebeveyn Tuzağı] adlı filmin DVD'sinin kapağına bakarak yedi yemeğini. İkizler bir yaz kampında karşılaşınca, yer değiştiriyorlardı. Baba servet avcısı bir kadınla evlenmeye karar verince, ikizler bu planı engellemek için harekete geçiyorlardı.

Sanna'ya bakılırsa bu tür filmler en güzeliydi. Mike'ı da kendisine katılmaya zorlamıştı.

Sanna'nın pizzasından yağ damlıyordu.

"Al" diyerek kâğıt havludan kopardığı parçayı uzattı Mike, "damlıyor."

Sanna aldı ve sakarca sildi çenesini. Mike tam uzanıp yardım edecekken, bir anda kendi babasının sinirli yorumunu hatırladı: *Ellerinin yapış yapış olduğunu fark edemiyor musun?*

"Bitirince ellerini güzelce yıka, tamam mı?" dedi yumuşak bir sesle.

"Tamam."

Her zamanki gibi Sanna daha birinci dilimini bitirmeden, Mike yemeğini yemişti. Kızının tabağına bir dilim pizza daha koyarak yemesi için ısrar etti. Ardından bardağını, çatalını, bıçağını bulaşık makinesine koydu ve dışarı çıkıp kutuları doğrudan çöpe attı.

Helsingborg belediye meclisi bütün sakinlerin çöplerini atomik düzeyde ayıklamasını içeren aşırı hırslı bir çevre projesi yürürlüğe sokmuştu. Çöp atmak bir düzine farklı plastik çöp kutusuyla küçük çapta bir bilimsel faaliyete dönüşmüş, bu da

çöpçüleri öylesine kendini beğenmiş ve müşkülpesent bir hale getirmişti ki onlar, çöp toplamaya çıkmadan çok önce kaldırımın tam kıyısına konulmamış herhangi bir çöp kutusunu boşaltmayı kabul etmez olmuşlardı.

Mike kutuları küçük parçalar halinde yırttı ve sonra bir süre evin dışında durdu, karısının fazla uzakta olmadığından ve karlı bir televizyon ekranından gözlerinde yaşlarla kendisini izlediğinden bütünüyle habersiz, temiz hayayı soludu.

22

"Dava hakkında yazmayacağını anlıyorum, doğru mu?"

Erik Bergman, Calle Collin'e eğlenerek bakıyordu. Buluşma kocaman kalpli bilge kadın tarafından ayarlanmış ve kadın, adliye muhabirine, Calle'nin yıllar önce artık meşhur olmuş *"Eğer haberlerle ilgilenseydim gider bir gazetede çalışırdım"* diyerek, akşam gazetesinin haber masasındaki işe hayır diyen geçici eleman olduğunu ayrıca hatırlatmıştı.

"Anders Egerbladh ve ben aynı sınıftaydık" dedi Calle.

Erik Bergman ilgiyle başını salladı.

"Peki, nasıl biriydi?"

"Götün tekiydi."

"Benim duyumlarıma göre seri sikiciymiş" dedi Bergman.

"Eminim o da vardır" diye cevapladı Calle. "Gerçi dürüstçe söylemem gerekirse erişkinken hiç karşılaşmadım kendisiyle. Belki değişmiştir..."

Erik Bergman kuşkuyla baktı ona.

"...iyi bir insan olmuştur" diye devam etti Calle. "Ama buna inanmakta güçlük çekiyorum."

"Bilmek istediğin ne?" diye sordu Bergman.

"İnternette makalelerini okudum" diye açıkladı Calle, "Ve yanılıyor olabilirim ama yazdığından daha fazlasını biliyorsun gibi bir duyguya kapıldım."

"Neden bilmek istiyorsun?"

Calla omzunu silkerken bir yandan başını salladı.

"Merak ediyorum. Çok dramatik geliyor: 'Çekiç cinayeti', 'canavarca'."

"Bu olayda kullanılması uygun sözcüklerdi bunlar. Haberin başlığı biraz sıkıntılı oldu. Fjallgatan'da Cinayet yahut Merdiven Cinayeti arasında gidip geldik; çünkü Çekiç Cinayeti'ni daha önce de birkaç kez kullanmıştık. Fakat olay su götürmez bir şekilde dehşet vericiydi. Dediğim gibi Anders Egerbladh önüne gelenle yatıyormuş. Çöpçatan siteleri aracılığıyla buluştuğu kadınların arasında bazı boşanmış kadınlar da varmış ama çoğu evliymiş. Bundan tahrik mi oluyordu yoksa evli kadınlar interneti daha mı çok kullanıyor bilmiyorum. Her neyse artık, bütün kocaları sorgulamak için polis gücünün yarısı seferber oldu.

"Ve?.."

"Hiç, hiçbir şey çıkmadı. Bütün telefon kayıtlarını ve e-posta geçmişini incelediler ve Gondolen'de bir kadınla buluşmayı kararlaştırdığını keşfettiler. Kadın son dakikada aramış ve muhtemelen planı değiştirip evine gitmesini istemiş. Konuşmadan sonra restorandan çıkmış, Slussen'deki bir tezgâhtan bir demet çiçek almış ve Fjallgatan'a yukarı yürüyüp gitmiş."

"Öyleyse bu bir tuzaktı?"

"Hiç şüphesiz. Kadın aslında yok. Kontörlü bir cep telefonundan arıyormuş ve bütün e-postalar şehrin çeşitli yerlerindeki, kamuya açık bilgisayarlardan gönderilmiş. Çöpçatan sitesindeki fotoğraflar da başka bir ülkeden birinin blogundan alınmış."

"Okuduklarımdan edindiğim izlenime göre şiddetin biçimi daha ziyade, şey, bir erkek yapmış gibiymiş, doğru mu?"

Erik Bergman başıyla onayladı.

"Bence senden iyi haberci olurmuş" dedi. "Polis cinayetin bir erkek tarafından işlendiği fakat Egerbladh'ı kandırıp doğru noktaya çeken bir kadının da olduğu varsayımı üzerinden yürüttü soruşturmayı."

"Ve hiç ipucu yok polisin elinde öyle mi?"

"Hayır. Emin oldukları tek şey cinayetin büyük güç kullanılarak gerçekleştirilmiş olduğu."

23

Mike pizza kutularını çöpe atıp eve döndüğünde, artık hiç şüphesi kalmamıştı, ne yapması gerektiğini biliyordu.

Mutfakla oturma odası arasındaki kapıyı dikkatle çekti ve numarayı çevirdi.

"Kristina."

"Merhaba anne."

Mike mümkün olduğu kadar kısa bir şekilde Ylva'nın yirmi dört saatten fazla zamandır kayıp olduğunu, ne arkadaşlarından herhangi birinin ne hastanedekilerin ne de polisin nerede olduğuna dair hiçbir bilgileri olmadığını anlattı.

"Başına bir şey gelmiş olabilir mi?" diye sordu annesi.

"Bilmiyorum" dedi Mike. "Ama bir taksiye atlayıp buraya gelebilir ve Ylva geri gelene kadar bizimle kalabilir misin?"

Yirmi dakika sonra, yüzünde endişeli bir ifadeyle Kristina geldi. Sanna'ya çabucak ve zorlama bir merhaba diyerek hemen mutfaktaki oğluna katıldı. Soracağı binlerce soru vardı.

"Bilmiyorum anne" diye cevap veriyordu Mike soruların her birine. "Bilmiyorum."

"Sence Ylva'nın..."

Mike elini kaldırıp öfkeyle gözlerini kapattı.

"Anne, hiçbir şey bilmiyorum. Lütfen ben polisi ararken Sanna'nın yanında dur, tamam mı?"

Çok geçti artık. Sanna kapı aralığındaydı.

"Polisi neden arıyorsun?" diye sordu.

Mike kızına doğru yürüdü, eğildi ve ağlamamak için gülümsedi.

"Annen nerede bilmiyorum."

Sanna anlamadı ve kafası karışmış bir şekilde büyükannesine baktı. Sanki o babasından daha güvenilir bir bilgi kaynağıymış gibi.

"Kayıp mı oldu?"

Mike annesinin yerine cevap verdi.

"Hayır, hayır" dedi. "Kaybolmadı. Bir yerlerdedir tabii ki. Ama telefon etmedi ve ben de nerede olduğunu öğrenmek istiyorum. Korkulacak hiçbir şey yok. Hadi sen gidip babaannenle birlikte bir film izle, ben de birkaç telefon görüşmesi yapayım."

"Ama ben annemin eve gelmesini istiyorum."

"Anneciğin gelecek eve" dedi Kristina. "Zaten onun için babacığının bazı telefon görüşmeleri yapması gerekiyor. Hadi miniğim, niye ikimiz gidip film seyretmiyoruz."

Kristina elini uzattı ve Sanna ağlamaya başladı. Mike kızını kucaklayıp kaldırdı ve sımsıkı sarıldı.

"Tamam, tamam tatlım, korkacak bir şey yok. Anneciğin yakında eve gelecek. Kaygılanacak hiçbir şey yok. Anneciğin birazdan gelecek."

Mutfak masasının etrafına oturdular. Mike kahve ikram etmek istedi ama polis memurları saatin geç olduğunu belirterek reddettiler. Kadın polis bir bardak su istedi. Kristina kadına bir bardak su verdi ve sonra mutfak tezgâhına dayanarak bir gözlemci gibi dikildi. Sanna sessizce babasının dizinde oturdu ve ağırbaşlı bir şekilde konuşmaları dinledi.

Kadın polis, Sanna'ya gülümsedi. Erkek polis soruları sordu ve aldığı cevapları yazdı.

"Pekâlâ, izin verin özetleyeyim: Karınız dün saat altıyı biraz geçe işten çıktı ve sonra ortadan kayboldu, öyle mi?"

Mike başını salladı.

Polis memuru notlarına baktı ve devam etti: "Çalışma arkadaşlarına eve gideceğini söylemiş. Fakat size de iş arkadaşlarıyla bir içki içmeye gideceğini söylemişti?"

Polis memuru kalemini bloknotun üzerine bıraktı ve kafasını kaldırmadan Mike'a baktı.

"Kulağa nasıl geldiğini biliyorum fakat öyle değil. Bana arkadaşlarıyla bir kadeh şarap içmeye *gidebileceğini* söylemişti. Bunu sabah evden çıkmadan önce söyledi."

"İş arkadaşlarıyla sık sık dışarı çıkar mı?"

"Son provayı hazırlıyorlardı. Bu tür işler hayli zaman alabilir. Akşam yemeğine yetişemeyeceğini düşünmüş olabilir."

"Demek eve gelmeyince endişelendiniz?"

Mike hayır anlamında başını salladı.

"Arkadaşlarıyla olduğunu düşündüm."

"Onu aradınız mı?"

"Geç saatlere kadar aramadım, onu rahatsız etmek istemedim."

Kadın polis kollarını masanın üzerinde, önünde kavuşturdu ve ilgiyle öne eğildi

"Onu ne açıdan rahatsız etmek istemediniz?"

"Şey, insanın arada bir, evli bile olsa, yalnız başına dışarıya çıkabilmesi gerektiğini düşündüm. Biz birbirimize güveniriz."

"O halde aklınıza?.."

Kadın, Sanna'yı düşünerek, soruyu tamamlamamayı yeğledi.

"Hayır" diye cevapladı Mike.

Kısa bir duraklama oldu ama bu Kristina için anlamasını sağlayacak kadar uzun sürdü.

"Sanna, hayatım, sanırım babanın polisle bir süre yalnız konuşması gerekiyor. Gel biz de gidip bu arada dişimizi fırçalayalım, olur mu?"

"Ama ben de bilmek istiyorum."

Mike, Sanna'yı dizinden indirdi.

"Ben de hemen geleceğim yanınıza tatlım."

"Ama benim anneciğim o" diye şikâyet etti Sanna.

Mike ve polis memurları Sanna'ya cesaret verecek şekilde gülümsediler ve o mutfaktan çıkana kadar beklediler. Kapıdan Sanna'nın şikâyete devam ettiğini ve babaannesinin mantıklı sakin cevaplar verdiğini duydular.

Mike öne eğildi ve önce adama, sonra kadına baktı.

"Ylva normal olarak telefon eder" diye açıklama yaptı. "Her zaman arar. Bazen eve geç gelir, daha önce de olmuştu. Ve elbette sorunlarımız da oldu, tıpkı bütün evli çiftler gibi. Fakat, ve bu çok önemli, Ylva daima arar."

"Sorunlarınız" dedi kadın polis. "Belli bir problem var mıydı aklınızda bunu söylerken?"

Mike kendine hakim olmak zorundaydı. Kabalık etmeyi göze alacak durumda değildi.

"Hayır" dedi.

Polisler gider gitmez Mike görevi devraldı. Sanna babaannesine ilk kez bu şekilde mesafeli davranıyor ve onu yeterli bulmadığını gösteriyordu.

Mike kızının yanına uzandı, saçını okşadı ve elinden gelenin en iyisini yaparak onu teselli etmeye çalıştı. Anneciğinin çok geçmeden eve döneceğinden emin olduğunu söyledi. Bir kaza filan olmadığından emindi çünkü hastaneyi defalarca aramıştı. Anneciğe kötü bir şey olmamıştı.

"Boşanacak mısınız?"

"Neden böyle bir şey yapalım?"

"Vera'nın annesiyle babası boşanıyorlar" dedi Sanna babasına. "Babası ortadan kayboldu."

"Anlıyorum. Hayır, biz birlikte kalacağız. En azından ben kalacağımızı umuyorum."

Sanna parmağını duvar kâğıdındaki desenin sınırlarında dolaştırmaya başladı ve on beş dakika sonra uyuyakaldı. Mike kapıyı sonuna kadar açık bıraktı ve mutfağa, annesinin yanma gitti.

"Umarım üzülmedin" dedi.

"Hayır, hayır, hayır" diyerek temin etti Mike'ı annesi, "Böyle olması çok normal.

"Saat kaç?"

Mike saatine bakıp kendi sorusunu kendisi yanıtladı.

"On bir olmuş."

"Biraz kahve yapacağım" dedi annesi. "Eminim ikimizin de uyuyacağı yok."

Mike mutfak masasında, elleri kenetli, gözleri karşıya dikilmiş oturdu. Dudakları sözcükler oluşturmak için hareket etti ama sesi çıkmadı. Kristina iki fincan kahve doldurdu ve karşısına oturdu.

"Bu yaşanandan sonra onunla kalacak mısın?" diye sordu.

Annesine sertçe baktı Mike.

"Anne, ne olduğunu bilmiyoruz."

Annesi yüzünü çevirdi.

"Tabii, tabii bilmiyoruz. Bu doğru."

Kahveden bir yudum aldı, fincanı yere koydu ve bıraktı sessizlik mutfağı doldursun.

"Kimlerle konuştun?" diye sordu sonunda.

"Nur'la."

"Ylva'nın işyerindeki?"

"Evet, ayrıca Anders ve Ulrika, Björn ve Grethe, Bengtsson'la da."

"Ve hiç kimse bir şey bilmiyor mu?"

"Hayır."

Kristina soracağı sorunun verdiği rahatsızlıkla bir süre kıpırdandı.

"Peki şu ismi lazım değil herifle?.."

Bir zayıflık anında, Mike annesine Ylva'nın Bill Åkerman'la ilişkisini anlatmıştı; anlatmasının en önemli sebebi, içini döke-

ceği başka kimsesinin olmamasıydı. Sonradan fena halde pişman olmuştu bunu yaptığına, kendi ihanetini neredeyse Ylva'nınkinden bile betermiş gibi hissetmişti.

Mike annesinin gözlerinin içine baktı.

"Hayır" dedi. "Onu Nur aradı. Onunla değilmiş."

Kristina taktik değiştirdi.

"Başka kimi arayabilirdin?"

"Başka kimseyi aramak istemiyorum. Bu haliyle zaten yeterince kötü. Ve iki saat önce Bengtsson'la konuştuğumu düşünecek olursak, neler olduğunu herkes çoktan öğrenmişse, buna hiç şaşırmam."

"Ben daha çok işyerinden söz ediyordum."

"Nur'la konuştum" dedi Mike. "Ylva'nın en yakın arkadaşı o."

"Hah" diye cevap verdi annesi. "O, Ylva'nın en yakın arkadaşı."

"Anne, bu kadar yeter. Pekâlâ telefon edebilirdi. Benden korkuyor filan değil."

"Hayır, Tanrı biliyor ya, korkmaz."

"Bu da ne demek oluyor?"

Kristina masaya baktı, parmağını masasının kıyısında gezdirdi.

"Özür dilerim" dedi. "Bu söylediğim çok aptalca bir şeydi. Kusura bakma."

Mike derin bir nefes aldı, nefesini tuttu.

"Anne, senin yardımından ziyade desteğine ihtiyacım var. Desteğine, anne."

24

Borçlandırma

Pek çok kurban bir borcu ödemek üzere çalışmaya zorlanır. Seyahat, barınma, yatak ve prezervatif giderlerini, ayrıca sağladığı koruma için saldırgana belli bir yüzde ödemek zorundadırlar. Kurbanın özgürlüğünü satın alması asla mümkün olmayacaktır. Tek seçeneği kazanç getirmez hale gelmektir ama bu da neredeyse olanaksızdır çünkü karşılanması gereken tercihler, kadının uygun olacağı durumlar daima var olacaktır.

Adam ve kadın birlikte geldiler. Kapıyı ardına kadar açıp içeri girdiler ve arkalarından kapatma zahmetine bile katlanmadılar. Ylva yatağın üzerinde uzanmış, giysileriyle uyuyakalmıştı. Rüyasının, içinde bulunduğu bu cehennemin tersine, gerçek olmadığını anlaması birkaç saniye, uykuyla uyanıklık arasında bir an sürdü.

Adam ve kadın yatağın iki yanına geçtiler. Ylva adamdan uzaklaşmaya çalıştı ve kendisini kadının yanında buldu. Kadın, Ylva'dan daha ufak tefekti ama sorun irilik değildi. Kadın, Ylva'nın suratına bir tokat aşketti. Aynı anda adam ayak bileklerinden tutarak Ylva'yı kendisine doğru çekti. Ylva karın üstü düştü, yatağın yanına yapıştı ve adama direnmek için mücadele etti.

"Sana kaçmaya çalışmanın ne demek olduğunu öğreteceğiz" dedi kadın ve Ylva'nın yatağa yapışmış parmaklarını açtı.

Adam, herhangi bir güçlükle karşılaşmaksızın onu kendine doğru çekti, kollarından tuttu, dizlerinin üzerine çöktürüp sıkıca tuttu. Kadın arkasından yatağa çıktı. Yaşına göre şaşırtıcı ölçüde çevikti ve bu korkunç durumda dehşet verici bir rahatlık içindeydi. Kadın, şimdi nefes nefese kalmış ve gözleri yuvalarından uğramış etrafına bakınan Ylva'nın önünde diz çöktü.

"Bak bana."

Ylva kuşkuyla baktı. Saçları yüzünü örtüyordu. Kadın yumuşak bir şekilde Ylva'nın saçlarını ikiye ayırıp kulaklarının arkasına sıkıştırdı.

"Böyle nefes nefese solumayı bırak."

Kadın alçak sesle, neredeyse fısıldarmışçasına konuşuyordu. Ylva birkaç kez derin nefesler aldı, kadın gözlerini kapattı, gülümsedi ve bekledi.

"Şimdi konuşabilir miyiz?" diye sordu kadın, neredeyse duyulmayacak kadar alçak bir sesle.

Ylva zayıfça başını salladı.

Kadın, Ylva'nın kollarını bırakmış olan kocasına baktı.

"Durum son derece basit" diye devam etti sabırlı bir tonla, adeta bir öğretmen gibi. "Buradasın ve nedenini biliyorsun."

Ylva önüne baktı.

"Bana bak."

Ylva gözlerini kaldırdı. Kadın ona gülümsedi ve kaşlarını kaldırdı.

"Neden burada olduğunu biliyorsun."

"Ben..."

Kadın yumuşak bir hareketle parmağını Ylva'nın dudaklarına koydu.

"Şşşşşt, artık geçmişten konuşmak yok. Borcunu ödeyeceksin. Artık geleceğe bakalım."

Kadın eliyle odanın içini işaret ederek, "Burası senin dünyan" dedi. "Bu odanın içindeki her şeyi kullanabilirsin. Fazla

bir şey olmadığını, hiç olmasalar da fark etmeyeceğini düşünebilirsin. Ama yanılıyorsun. Çantada keklik sandığın öyle çok şey ve göremediğin öyle çok ayrıcalık var ki."

Kadın yataktan indi.

"Sana senden ne beklediğimizi göstereceğim. Geldiğimizi duyduğunda tam burada dikileceksin ki göz deliğinden seni görebilelim. Kapıyı vurduğumuzda ellerini görebileceğimiz şekilde başının üstüne koyacaksın. Tamam mı?"

Ylva kadına bakakaldı.

"Sana çamaşır ve ütü gibi ev işleri verilecek ama öncelikle ve en önemlisi hazır olacaksın. Kocam canı ne zaman isterse seni kullanacak, böylece neden burada olduğunu hep hatırlayacaksın. Sana verilen işleri isteyerek ve inandırıcı bir şekilde yerine getireceksin. Banyoda çeşitli temizlik malzemeleri var ve onları kullanmanı bekliyoruz. Anlıyor musun?"

Ylva kadına baktı. Adam hemen hemen tam arkasında duruyordu.

"Siz delisiniz, ikiniz de" dedi. "Tamamen kafayı yemişsiniz. Yirmi yıl önce oldu ne olduysa. Annika sizinle gurur mu duyardı sanıyorsunuz? İntikamının alındığını mı düşünürdü sizce?"

Kadın, Ylva'nın suratına sert bir tokat çaktı.

"Annika'nın adının senin o iğrenç dudaklarından çıktığını duymak istemiyorum."

Ylva kendini kadının üstüne atıp onu yere yatırmak için atıldı. Adam aralarına girdi, Ylva'nın kolunu tuttu, büküp sırtına yapıştırarak onu dizlerinin üstüne çökmeye zorladı. Kadın da Ylva'nın yanına çömeldi.

"Eğer yeniden kaçmaya kalkarsan, kocam ayağını yerinden çıkaracak. Demek ki, sözün kısası, bundan sonra hayatın *Binbir Gece Masalları* gibi olacak. Tek eksiği o can sıkıcı hikâyeler olacak. Bizim canımız istediği sürece yaşayacaksın."

Pazartesi sabahı, sekizi biraz geçe, karakoldan Karlsson adında biri aradı. Mike, Ylva'dan henüz herhangi bir haber al-

madıkları ve nerede olabileceğine dair herhangi bir fikirleri olmadığı cevabını verdi.

Mike biraz da sinirlenerek, pazar günü polisle zaten en az on kere konuştuğunu söyledi. Kendi inisiyatifiyle gazetelerle görüşmüştü, yerel haberler bölümüne ilan koymalarını sağlamıştı. Gerçi Ylva'dan ismiyle bahsetmemiş ve fotoğrafını kullanmamışlardı.

"İlle de düşündüğünüz kadar kötü olacak diye bir şey yok" dedi Karlsson. "Bu ülkede her gün birkaç yüz insan kayboluyor. Yılda altı yedi bin insan. Bunlardan sadece bir düzine kadarı sonsuza kadar ortadan kayboluyor. Genellikle boğulma yahut benzeri bir sebepten. Çalışma arkadaşım Gerda ve ben size uğramayı düşünüyorduk. Önümüzdeki birkaç saat içinde evde olacak mısınız?"

Gerda da Karlsson gibi erkekti. Karlsson, Gerda'nın soyadının Gerdin olduğunu ama bölümde fazla kadın olmadığı için çalışma arkadaşlarının soyadını cinsiyet eşitliği için, kadın adına benzeterek söylediklerini açıkladı.

Mike'ın ilk izlenimine göre, Gerda ikilininin iyi olanıydı; bu izlenimin tek sebebi bütün soruları Karlsson'un sormuş olmasıydı. Her ikisi de beceriksiz yahut daha doğru bir terimle, bıkkın görünüyorlardı. Sanki histeriye kapılmış aile mensuplarını sakinleştirmek, sonra da bekleyip görmek dışında yapabilecekleri hiçbir şey olmadığına karar vermiş gibi bir halleri vardı.

"Demek ikinizin bir kızı var?" diye sordu Karlsson.

"Sanna. Annem biraz önce okula götürdü."

Karlsson başparmağıyla omzunun üstünden işaret ederek, "Şu yukarıdaki, sarı tuğla bina mı?"

"Laröd Okulu, evet. Düşündüm ki işleri olabildiğince normalmiş gibi sürdürmek en iyisi. Başka ne yapabilirim bilmiyorum."

Kendisiyle aynı düşüncede olacaklarını umarak polislere baktı. Gerda başını salladı ve ağırlığını öbür bacağına aktardı.

"Kızınız kaç yaşında?" diye sordu.

"Sanna yedi yaşında. İki hafta sonra sekizine girecek. İkinci sınıfta."

"Kendi sözcüklerinizle bize neler olduğunu anlatın" dedi Karlsson.

Mike sinirli bir bakış fırlattı adama. Kendi sözcükleriyle mi? Başka kimin sözcüklerini kullanacaktı ki?

"Karım eve gelmedi" dedi. "Sanna'yı okul sonrası kulübünden saat dört buçuk sıralarında aldım. Dükkânlara uğrayıp yiyecek alışverişi yaptık, sonra da eve geldik. Ylva işten sonra bir içki içmek için dışarı çıkabileceğini söylemişti."

"İş arkadaşlarıyla mı?"

"Evet, bir dergiyi matbaaya atacaklardı."

"Nasıl?"

"Şirketlere dergi hazırlayan bir firmada çalışıyor, matbaaya atmaktan kasıt, derginin baskıya gönderilmeden önce son düzeltmelerinin yapılması. Bu biraz zaman alabilir."

"Peki almış mı?"

"Hayır, pek değil. Altıyı biraz geçe bitirmişler işlerini."

"Peki sizin bunu bilme sebebiniz?.."

"Size ve meslektaşlarınıza şimdiye kadar defalarca söylediğim gibi, aradığım ilk insan, karımın meslektaşı ve arkadaşı olan Nur oldu. O da bana Ylva'nın saat altıyı çeyrek geçe sokakta onlarla vedalaştığını söyledi. Nur ve diğerleri birlikte bir restorana gitmişler. Ylva eve geleceğini söylemiş."

Karlsson düşünceli bir şekilde başını salladı.

"O halde size arkadaşlarıyla bir içki içmek için dışarı çıkacağını, arkadaşlarına da eve, size geleceğini söylemiş?"

"Bir içki içmek için dışarı çıkabileceğini söylemişti, kesinleşmiş bir durum yoktu."

Karlsson başını dikti, kahrolası bir de sırıtıyordu. Mike'ın herife bir tane geçirmesine ramak kalmıştı.

"Bakın, ne düşündüğünüz umurumda bile değil. Siz bunun sebebinin aslında olmayan bir şey olmasını istiyorsunuz. Anlaşıldı mı?"

Karlsson omuz silkti. "Sadece bunun biraz tuhaf olduğunu düşündüm, böyle iki taraflı mesajlar vermenin filan. Size başka bir şey söylüyor, çalışma arkadaşlarına başka. Siz de bunun biraz tuhaf olduğunu düşünmüyor musunuz?"

"Benim karım kayboldu. Depresyon geçiriyor değildi, ne de intihar eğilimi vardı ve benim bildiğim kadarıyla herhangi bir şekilde tehdit edilmiş de değildi. Ve eğer bir yerlerde saklı tutkulu bir aşığı vardıysa bile, en azından lanet olası kızına telefon ederdi."

"Tutkulu bir aşığı olduğunu düşünmenize yol açan nedir?"

Mike öfkeyle polislere baktı, ilkin birine, sonra ötekine. Karlsson, Mike'a gülümsedi.

"Bu delilik" dedi Mike. "Siz ikiniz de delisiniz. Bunun komik olduğunu mu sanıyorsunuz? Benim karım kayboldu, bunun ne kadar ciddi olduğunu idrak edemiyor musunuz?"

"Biz sadece bir açıklaması olabilir mi acaba diye merak ediyoruz."

25

Adamla kadın döşeği, yorganı, örtüyü ve yastığı almış, elektriği kesmişlerdi.

Ylva üstüne bir havlu örtmüş, döşemenin üzerinde kıvrılmış yatıyordu. Orada ne kadar zamandır yattığını bilmiyordu. Havlunun altında uzanmış ve yalnızca su içmek ve işemek için kalkarak ağlamıştı. Sonunda elektrik verildiğinde, sanki hayat geri gelmiş gibi oldu. Tavandaki ve televizyon ekranındaki ışık titreşti. Dışarıda gündüzdü, daha doğrusu ışık ve ortalıkta fazla hareket olmadığına bakılırsa öğleden sonra olmalıydı. Araba yerinde değildi. Mike'ın ev işlerini halledip edemediğini ve kendisini bulmak için neler yaptığını merak etti. Acaba işten eve gelirken kullandığı yolu takip ederek, üstünde fotoğrafları olan afişler asmış mıydı yol boyu? Onu arabaya binerken gören olmuş muydu? Hiç sanmıyordu.

Kendisi Mike'ın yerinde olsa ne yapardı? Polisi, hastaneyi ve arkadaşlarını aramak gibi belli şeylerin dışında. Gazeteye ilan verir, o sırada çalışan bütün otobüs şoförleriyle konuşurdu. Otobüs durağıyla kendi evleri arasında kalan her evin kapısını çalar, kimsenin onu geçerken görüp görmediğini sorar, kasabayı onun fotoğrafları ve kayıp ilanlarıyla kaplardı.

Sonra bir anda aydı.

Mike, alıkonulduğu bu evin kapısını bile çalabilirdi. Yeni komşularına kendisini tanıtır ve kısaca olanları açıklardı. Sonra

onlara fotoğrafını gösterirdi. Adam ve kadın ilgilenmiş gibi yapar, fotoğrafına yakından bakar ve sempatiyle başlarını sallarlardı. Kadın elini kalbine koyarak perişan olmuş numarası yapar, adam ilgi gösterir ve yardımcı olmaya çalışır, önerilerde bulunurdu çünkü erkekler daima öyle yaparlar, cidden bütün sorunları çözeceklerine inanarak.

Ve Ylva'nın sesini duyurmasının bir yolu yoktu, bunu artık anlamıştı. Dikkat çekmek için kullanabileceği başka bir yol var mıydı?

Ekranda ilk beliren Bayan Halonen oldu. Alsas çoban köpeğiyle birlikte yürüyerek Bäckavägen'e döndü. Çaktırmadan Ylva ve Mike'ın evine doğru baktı, neredeyse yaptığından suçluluk duyarak. Ylva haberin duyulduğunu anladı. Ve eğer Bayan Halonen biliyor idiyse, o zaman herkes biliyor demekti. Bu tür bilgilerin en son ulaşacağı insanlardandı.

Ylva dedikoduları hayal etmeye çalıştı, kasabanın çeşitli yerlerinde geçtiğini düşündüğü konuşmalarla kendisini avuttu:

Ylva'nın kaybolduğunu duydun mu?

Kimin?

Mike'ın karısı, Stockholm'lü kız.

Ne?

Eve gelmemiş. İşten çıkmış ve asla eve dönmemiş.

Kaçmış mı?

Bilmiyorum.

Aramamış mı?

Hayır, ortadan yok olmuş. Mike onu arıyor. Polise haber vermiş, ne gerekirse yapmış.

Ama anlamıyorum, öylece eve gelmemiş ha?

Gelmemiş.

Ama bu çılgınlık. Mike'ı terk mi etmiş?

Bilmiyorum.

Peki ya kızları, kızını öylece terk edip gitmez eminim?

Ya kaçtı ya da bir şey oldu.

Ne gibi?

Ben nereden bileyim?

Ama depresyonda filan değildi, değil mi?

Olaylar her zaman göründüğü gibi değildir. Babamın bir arkadaşı vardı...

Ne olmuş olursa olsun, eninde sonunda ilgi dağılırdı. Hayatın büyük maskaralığının bir parçası olurdu. Uçak düşüp yüzlerce yolcusu öldü mü birkaç ay içinde unutulurdu ve yalnızca yıldönümünde sözü edilirdi bir daha. Binlerce insan bir doğal afette öldü mü bir hafta gazetelerde acı haberler yayınlanır, sonra da Wikipedia'da arayıp bulacağınız bir şeye dönüşürdü. Tsunami mi, hangi yıldı o? Ha, tamam, elbette.

Kimse onu kurtarmayacaktı, kaçmak zorundaydı.

Mike, Ylva'nın işyerine girdiğinde, herkes sessizleşti. Nur ayağa kalktı ve onu karşıladı.

"Beni izle" dedi. "Mutfağa gidelim."

Mike hemen ağlamaya başladı. Ağlamasının yegâne sebebi, dostane davranan birinin aczini görüp teselli vermesiydi.

"Bulanık" dedi, Nur nasıl olduğunu sorunca. "Sanki yeni cep telefonlarının yahut saatlerin üstünü kaplayan şu koruyucu plastikler gibi, sanki biri onu çekip çıkarsa, daha net görebileceğim."

Nur başını salladı, yanağındaki bir gözyaşını başparmağıyla aldı ve ona biraz su verdi.

"İç."

Mike kendisine söyleneni yaptı, kapının kapalı olduğundan emin olmak için omzunun üstünden baktı ve gergince elini salladı.

"Sence başka biriyle mi tanıştı?"

Bir korku ve çaresizlik karışımıyla Nur'a bakıyordu.

"Benim bildiğim bir şey yok" dedi Nur, en sonunda.

"Başka ne olmuş olabilir, düşünemiyorum." Başını salladı ve devam etti: "Araması lazımdı. Sanna'yı öylece unutamaz, unutabilir mi?"

"Hayır, mümkün değil" dedi Nur.

"Öyleyse ne oldu? Kaza mı geçirdi? Araba mı çiğnedi yahut yanlış bir herife mi çattı? Anlamıyorum. Üç gece geçti, tam üç gece. Onu geriye istediğimden bile emin değilim artık, bunu anlayabiliyor musun?"

"Anlıyorum."

Mike yutkundu. Nur bir mendil uzattı ve Mike küçük bir çocuk gibi, hafifçe sümkürerek burnunu sildi.

"Mike, beni dinle. Güçlü olman gerek. Başka hiçbir şey için değilse bile Sanna'nın iyiliği için. O bir çocuk, sen yetişkinsin. Ne dediğimi duyuyor musun Mike? Sen bir yetişkinsin."

Mike'ın telefonu çaldı. Mike burnunu sildi ve ekrana baktı. Nur görebilsin diye uzattı, sonra açtı.

"Buyrun, ben Mike" dedi.

"Ben Karlsson. Karakola gelebilir misin diye soracaktım. Sana göstermek istediğimiz bir şey var."

"Onu buldunuz mu?"

"Hayır, üzgünüm. Fakat onun telefonundan yapılan ve ona gelen aramaların bir listesini aldık. Ve sesli mesaj kutusuna ait bir dosya."

"Hemen geliyorum."

Mike telefonu kapattı ve Nur'a döndü.

"Polis" dedi. "Telefon konuşmalarının listesini almışlar.

Mike arabayla giderken gergindi. Gergin ve umutlu, korkmuş ve teslim olmuş. Sanki ehliyet sınavındaymış gibi hissediyordu kendisini. Polis karakolunun dışına, otobana giden yan yolun hemen kıyısına park etti arabasını ve içeri girdi.

Danışmadaki kadın Karlsson'u aradı.

"Sizi bekliyorlar" dedi ve gülümsedi. "Üçüncü kat, sağdan ikinci kapı."

Mike asansörden çıktığında, Karlsson koridorda dikilmiş bekliyordu. Eliyle işaret edip çağırdı.

"Gelebildiğinize sevindim" dedi ve Mike'ı, Gerda'nın bir sandalyede oturmakta olduğu ofisine yönlendirdi. "Oturun."

Karlsson masasının arkasına geçip bilgisayarının başına oturdu.

"Daha önce ilk olarak Nur'u aradığınızı söylemiştiniz değil mi? Eminim ondan önce karınızı aramayı denemiş olmalısınız?"

"Elbette."

"Peki, ilk kez ne zaman aradınız? Sadece nereye karşılık geldiğini bilmek için." Karlsson önündeki listeyi işaret etti.

"Hatırlamıyorum" dedi Mike. "Daha erken bir saatte, akşam yemeğine gelip gelmeyeceğini sormak için aramayı düşünmüş ama aramamıştım."

"Neden aramadınız?"

"Suçluluk duygusuna kapılsın istemedim. Hiç değilse birgün çıkıp kendi başına eğlensin diye düşündüm."

"Öyleyse ne zaman aradınız?"

Mike hiddetle omuzlarını silkti.

"Yatmadan önce" dedi. "Gece yarısı civarında?"

Gerda sanki kendi iradesi dışında, zor bir soru sormaya hazırlanıyormuş gibi, ellerini havaya kaldırıp salladı.

"Eee, şey, aranız nasıldır, yani, karı koca olarak demek istiyorum."

"Tanrı aşkına makul olun biraz."

Karlsson savunmak ister gibi elini kaldırdı.

"Durun şunu bir dinleyelim" dedi, fareyi ekrandaki doğru ses dosyasının üzerine götürüp tıklattı.

Mike kendi sesini duydu ve sesinin ne kadar zayıf, fazlasıyla itaatkâr ve tereddütlü çıktığına şaşırdı.

*Merhaba, benim. Kocan. Sadece nasıl olduğunu soray*ım *diye düşündüm. Sanırım işten insanlarla birliktesin. Neyse, ben şimdi yatıyorum. Eve gelirken bir taksiye bin lütfen. Ben bir kadeh bir şey içtim, araba kullanamam. Sanna yatağında. Kocaman kucaklıyorum.*

Mekanik bir kadın sesi: *Sıfır sıfır on dörtte alındı*, dedi.

Karlsson kaydı durdurdu ve Mike'a döndü.

"İlk olarak, telefon ederken kendinizi genellikle 'kocan' diye tanıtır mısınız?"

"Hayır, komik olmaya çalışıyordum."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Bilmiyorum."

"Ben de. Fakat kulağa nasıl geldiğini düşünüyorum biliyor musunuz? Sanki hakikaten canınıza yetmiş ama bunu göstermeye korkuyormuşsunuz gibi. Sanki acınası bir hatırlatma çabası gibi. *Başka biriyle yatağa atlamıyorsun umarım, atlamıyorsun değil mi? Unutma ki sen evlisin. Benimle.*"

Mike gözlerini adama dikti. Karlsson neşeli bir bakışla karşılık verdi. Sanki daha biraz önce dünyanın en aptal adamı ilan edilmiş de bundan gurur duyuyormuş gibiydi.

Gerda, gergin bir şekilde ellerini ovuşturuyordu.

"Kimlerle olduğunu bildiğiniz halde, neden işten insanlarla birlikte olup olmadığını sorduğunuzu merak ediyorum. Sanki başka bir yerde olabileceğini düşünürmüş gibisiniz."

Bu da en az öteki kadar aptaldı.

"Sesiniz gergin geliyor" diye devam etti Karlsson, "Gergin misiniz?"

Mike adama baktı.

"Beni buraya çağırmanızın nedeni bu mu?"

Karlsson çenesinin altında parmaklarını birbirine bastırdı. Mike'a şu yönetici herifi, eski Mastermind oyunu kutusunun üzerindeki yaşlı, ırkçı yöneticiyi hatırlattı. Strateji uzmanı, düşünür.

Karlsson geriye yaslandı ve Gerda'yla bakıştılar. Sanki yapbozun bulmayı umdukları parçası buymuş gibi. Çığırından çıkmış bir kıskançlık ve tutku pembe dizisi.

Mike burnundan soluyarak güldü. Polislerin gözünde bu sinik bir teyitti her şeyden ziyade.

"Affınıza sığınarak soracağım" dedi. "Bütün bulabildiğiniz bu mu? Buraya gelmemi bunun için mi istediniz?"

Hâlâ bir cevap yoktu.

"Böyle yerinizde sessizce oturmanız, yeni bir sorgulama tekniği mi? Gerçekten benden şüphe mi ediyorsunuz, mesele bu bu mu? Karımı kaçırdığımı yahut öldürdüğümü ve cesedini bir yere attığımı mı düşünüyorsunuz? Öyle mi?"

"Sadece karınızın bir aşığı olup olmadığını merak ediyorduk."

Gerda sanki bir evin rengini yahut bir arabanın markasını sararmış gibi bir hava takınmaya çalıştı.

"Hayır, karımın bir aşığı yok. Gayet anlaşılır bir şekilde fazla ciddiye almadığım, rezil herifin biriyle bir ilişkisi oldu. Yahut şöyle söyleyeyim, eğer Bill Åkerman günün birinde ardında hiç iz bırakmadan ortadan kaybolacak olursa, size önerim benim peşime düşün ve nereye saklandığımı bulun. Üstünden bir yıl geçti ve hayır, hâlâ devam ettiğine inanmak için hiçbir sebebim yok. Ve buna rağmen Nur, cumartesi günü herifi aradı, sırf emin olmak için. Ve hayır, Ylva onunla değilmiş."

Mike ayağa kalktı.

"Eğer izin verirseniz" dedi, "yola çıkıp gazeteye gideceğim ve karımın bir fotoğrafını yayınlamalarını isteyeceğim. Birileri onu görmüş olmalı. Öylece sırra kadem basmış olamaz."

26

"Büyük güç kullanılarak yapılmış olan ne? Benden bilgi saklıyorsun."

Jörgen Petersson kızmış gibiydi. Calle Collin içini çekti.

"Bilmek istemezsin" dedi.

"Tabii ki bilmek isterim" diye ısrar etti Jörgen.

"İnan bana" dedi Calle, "istemezsin."

"İnsanların seyretmesini sağlamanın en iyi yolunun bu olduğunu bilerek, izleyicilerini rahatsız edici görüntüler konusunda uyaran şu işine bağlı, sahtekâr haber spikerlerine benziyorsun. İlgimi çekmeye çalışıyorsun, tıpkı yeni bir oyunu duyuran sirk sunucusu gibi."

"Gerçekten uyumakta güçlük çektim."

"Eh, benim asla öyle bir problemim olmadı. Ben reklamlardaki bütün o güzel insanlar gibi uyurum."

Calle bir kez daha derin derin iç geçirdi.

"Peki, sonra şikâyet etmek yok ama" dedi.

"Ne diye şikâyet edecekmişim?"

"Ben sadece söylüyorum."

"Şikâyet etmeye hiç niyetim yok."

"Pekâlâ" dedi Calle. "Biri Anders'in kafasını bir çekiçle paramparça etmiş, çekici beynine sanki yayıktaki tereyağına batırır gibi saplamış ve sonra çekici öylece, saksıdaki ölü bir çiçek gibi kafatasına dikili bırakmış."

"Oh! Aman Tanrım, ne korkunç!"

"Sana söyledim, bilmek istemezsin diye."

"Ah, inanamıyorum, Allah kahretsin"

"Şikâyet ettiğini duymak istemiyorum."

"Eee, yapan, birinin kocası mıymış?"

"Sanıyorum sınıf arkadaşımıza pek düşkün olmayan birinin yaptığı sonucuna varabiliriz."

"Demek polis cinayeti bir erkeğin işlediğini ama onu oraya bir kadının kandırıp getirdiğini düşünüyor?"

"Aşağı yukarı."

"Ama kimin yaptığı hakkında hiçbir fikirleri yok?"

"En ufak bir fikirleri yok."

Jörgen sessizce kendi kendine başını salladı.

"Demek kötü bir şöhreti varmış..."

Calle irkildi.

"Neden öyle dedin?"

"Anders Egerbladh" dedi Jörgen. "Kötü bir şöhreti olmalı."

Calle arkadaşına sertçe, uzun uzun baktı.

"Sen çapkınlık mı yapıyorsun?" diye sordu en sonunda.

"Neden bahsediyorsun sen?"

"'Kötü şöhretli' dedin, bu eşine sadakatsizlik etmiş kişinin foyasını ortaya çıkaran bir şifredir. Kendi marifetlerini önemsiz göstermek için kendilerinden biraz daha kötü olanları öcü gibi gösterirler. Bu tipler bir bira içmeye ihtiyacı olduğunu söyleyen alkoliklere benzerler. 'Bir içki' yerine, 'bir bira' diyen herkes, tanım gereği ağır alkoliktir."

Şimdi arkadaşına sertçe ve uzun uzun bakma sırası Jörgen'deydi.

"İşte şimdi beni kaybettin."

"Aman Tanrım, doğru tahmin ettim" dedi Calle.

"Hayır, doğru değil" diye cevabı yapıştırdı Jörgen. "Ve hayır, karımı aldatmıyorum."

"Umarım öyledir" dedi Calle. "Çünkü senden hoşlandığımdan daha çok hoşlanıyorum karından."

"Eğer aldatacak olsaydım bile, seni bu bilginin yükü altına sokmazdım."

"Çok düşüncelisin, teşekkürler."

"Şifreymiş" diye homurdandı Jörgen. "Bu hayatımda duyduğum en saçma şey."

27

Restoran işlemeye devam etmişti. Bu ise son derece hayret uyandırıcı bir durumdu. Moda olan, havalı kafelerin işleme süresi genellikle kısaydı ve döngü aşağı yukarı aynıydı: Restoran açılır, keşfedilir ve sonra da terk edilirdi.

Kural olarak, müşteri istilasıyla mest olan girişimci hırslanır ve müşterilerini tutmak için büyük paralar yatırmaya başlardı ama sürüler halinde gelen müşteriler aniden yön değiştirir ve hiç uyarıda bulunmaksızın ortadan kaybolurlardı.

Bill Åkerman'ın restoranının işlemeye devam etmesinin üç sebebi vardı. İlki çok kaliteli yiyecekler sunmakta ve fiyatlarını ahlaksızca denebilecek kadar yüksek tutmaktaki kararlılığıydı. Bu özelliği, restoranı şirket yemekleri ve sık dışarıda yemek yemeyen ama yılda bir kez kendilerine ziyafet çeken insanlar için cazip bir seçenek haline getirdi.

İkincisi yeriydi. Restoran Margaretaplatsen'in hemen üstündeki eski bir villanın zemin katındaydı; haliçe ve Danimarka kıyılarını gören panoramik bir manzaraya bakıyordu.

Üçüncü sebep Bill'in karısı Sofia'ydı.

Sofia restoranı yönetiyor, elemanları işe alıyor, yeni menüler buluyor, satın alma işlerini yapıyor ve herkesin mutlu olması için ne gerekirse yapıyordu.

Bill daha iyi bir ortak seçmiş olamayacağının farkındaydı. Yazık ki Sofia birkaç kilo almış, kalçaları biraz genişlemişti ve

bunun sonucu olarak özgüveni yerle bir olmuş, kocasının her hareketinden şüphe eder hale gelmişti. Fakat Ylva'yla yaşadığı ilişkiyi zaten bildiğinden ve Helsingborg'da yaşayan bütün herkes gibi Ylva'nın kaybolduğundan haberdar olduğundan, Bill polisin kendisiyle konuşmak istediği gerçeğini ondan gizlemeye kalkışmadı; çünkü bu durum Ylva'nın her gerçek erkeği savunmasız bırakan kurnaz bir ayartıcı olduğu düşüncesini pekiştiriyordu. Bill telefonda polislere Ylva'nın nerede olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığını zaten söylemiş ve onunla artık yakın ilişki içinde olmadıklarını özellikle vurgulamıştı. Ama her şeye karşın, polis kendisiyle şahsen görüşmek istemişti.

Görüşme restoranın öğlen telaşına rağmen boş olan barında yapıldı.

"Ylva'yı en son ne zaman gördünüz?" diye sordu, bedava bir kahve içmeyi kabul eden Karlsson.

"Onunla en son ne zaman yattığımı mı yoksa onu son defa ne zaman gördüğümü mü kast ediyorsunuz?"

"Gördüğünüzü. Ve tabii yattığınızı da."

"Geçen yıl, haziranda kısa bir ilişkimiz oldu. Bu demektir ki, aşağı yukarı, on bir ay geçmiş aradan değil mi? Onu son kez Kullagatan'da gördüm. Sanırım geçen nisan ayı olmalı; ama tam olarak emin değilim."

"Birbirinizle konuştunuz mu?"

"Evet. Biraz tuhaftı."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Burası büyük bir kasaba değil ve her zaman birilerinin gözü üstünüzdedir."

"Anlıyorum. Peki, ne konuştunuz?"

"Özel bir şey konuşmadık. Yeniden ne zaman düzüşmeye başlayabileceğimizi sordu."

Karlsson ve Gerda doğruldular, adamın şaka yapıp yapmadığından emin değildiler.

"Aynen böyle söyledi" diyerek polisleri temin etti Bill. "Ve ben de dedim ki: Asla."

"Neden?"

"Çünkü istemiyordum. Ama bunu söylemedim. Bir kadının gururunu inciterek reddederseniz, hayat boyu bir düşman kazanırsınız. Oyunu dikkatli oynamanız lazım."

"Peki, ne dediniz?"

"Evliliğimi riske atmak istemediğimi söyledim."

"Ama bu gerçek sebep değildi?"

"Hayır."

"Öyleyse niye yapmak istemediniz?"

Bill polislere baktı ve omuz silkti.

"Farklı şeylerden hoşlanıyoruz."

Polis memurlarının gözleri dört açılmış, boğazları kurumuştu, iki ergen oğlan gibiydiler. Kendini ilk toplayan Karlsson oldu.

"Ne demek istiyorsunuz farklı şeyler derken?" dedi tükürük saçarak ve ilgiyle öne eğildi.

"Drama seviyordu. Kendini altıma atardı, *al beni, al beni,* diyerek, bu tür şeyler."

"Anlamıyorum."

"Kendisine hükmedilmesinden hoşlanırdı."

"Bağlanmaktan filan mı demek istiyorsunuz" diye sordu Karlsson, gizlice mastürbasyon yapan bir ergen dikizcinin ilgisiyle.

"İlle de değil. Ama bu durumun kaybolmasıyla bir ilgisi olduğunu sanmam. Sadece biraz sertlikten hoşlandığını söylüyorum. Bütün o tatlı görünüşüne rağmen. Ama bu sizin için seks. Dışarıdan görünen her zaman içerdekiyle örtüşmüyor. Eş değiştirmeler, toplu seksler. Sert görünüşlü adam nazik bir aşık olabilir, sıska olanın kanıtlayacak daha çok şeyi vardır."

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu Gerda.

Bill Åkerman kahvesinden bir yudum aldı.

"Daha sıska bir adam seçmeliydi" dedi.

Karlsson kağıtları lakaytça masasına bıraktı, sandalyesini geri itti ve bacaklarını uzattı.

"Pekâlâ" dedi ve ellerini ensesinde kilitledi. "Gönül eğlendirmeyi seven, azgın kayıp bir kadın ve aldatılan bir koca var elimizde. Sonuç?"

"Kadın eve geç gelir, işler çığırından çıkar?" diye önerdi Gerda.

"Evvet!" dedi Karlsson ve iç geçirdi. "En iyisi komşularıyla konuşalım. Eve geldiğini görmüş olabilirler."

"Gece yarısı mı?"

"Birileri hep uyanıktır."

"Kızlarıyla konuşabiliriz diye düşünüyorum" dedi Gerda ve saate baktı. "Şimdi okulda olması gerekir."

"Eğer şansımız yaver giderse" dedi Karlsson, başını sallayarak.

Araçlarını kafeteryanın arkasına park ettiler ve geçen bir çocuğa öğretmenler odasının yerini sordular. Onları, bir zamanlar çekici olan ve şimdi artık öyle olmadığını gizlemeye çalışan, iri bir kadın karşıladı. Karlsson ve Gerda neden orada olduklarını açıkladılar ve kadın anında konunun ne olduğunu anladı. Okul çalışanlarının geri kalanı gibi o da son birkaç gündür yalnızca Ylva'nın kaybolması hakkında konuşmuştu. Karlsson ve Gerda'dan öğretmenler odasında beklemelerini istedi ve Sanna'yı sınıfından alıp getirmeye gitti.

Kadın geri geldiğinde, polis çocuklara ne kadar iyi baktığını görsün diye, yaptığı çok belli bir şekilde, küçük kızın elini tutuyordu. Kadın, Sanna'yı polislerle tanıştırdı ve onunla konuşmak istediklerini, belki birkaç soru soracaklarını söyledi.

"Korkulacak bir şey yok" diye rahatlatmaya çalıştı çocuğu, en nazik ve çocuklarla dostça konuşmak için kullandığı sesiyle ve sonra Karlsson ve Gerda'ya döndü. "Belki kalsam daha iyi olur, ne dersiniz?"

Karlsson başıyla onayladı ve kadın Sanna'nın elini bırakmadan, yanındaki sandalyeye oturdu.

"Babanla konuştuk" dedi Karlsson, kiminle konuşursa konuşsun kullandığı aynı ses tonuyla. "Ve baban bize annenin kaybolduğunu söyledi. Anneni en son ne zaman gördüğünü hatırlıyor musun?"

Sanna başını salladı.

"Ne zamandı peki?"

Sanna omuz silkti. Bu kez Gerda işi ele aldı. Arkadaşından daha yumuşak bir sesle konuşuyordu.

"Anneciğini en son ne zaman gördüğünü hatırlıyor musun?"

"Evet" dedi Sanna.

"Peki neredeydi?"

"Burada, okulda."

Kadın araya girdi. "Cuma sabahı Sanna'yı okula Ylva bıraktı. Öğretmenleriyle konuştu. Akşama Mike'ın alacağını söyledi."

Gerda başını düşünceli bir şekilde salladı ve yeniden Sanna'ya döndü.

"Peki, o zamandan beri anneni görmedin mi?"

Sanna başını iki yana sallayarak hayır, dedi.

"Baban ve sen hafta sonunda ne yaptınız?"

"Väla'ya gittik, McDonald's'da yemek yedik. Sonra da bir film seyrettik."

"Ne güzel."

Sanna başını salladı. "*Ebeveyn Tuzağı*."

Gerda anlamadı.

"Çok güzeldir" dedi Sanna.

"Ah, şimdi anladım, filmin adı. Tamam. Baban da seyretti mi?"

"O telefonda konuşuyordu."

"Baban annenin kaybolduğunu sana ne zaman söyledi?"

"Babaannem gelince. Sonra da polis."

"Sanna, bu beyler de polis."

Sanna uysalca başını salladı fakat çok ikna olmuş görünmüyordu.

"Ama ötekiler gerçek polisti" dedi sonunda. "Babam annemin ben uyurken geleceğini söyledi ama gelmedi. Babam demişti ki ben uyandığımda annem dönmüş olacaktı. Ama uyandığımda gelmemişti."

Gerda sandalyesinin ucuna oturup güvenini kazanmak çabasıyla, öne, Sanna'ya doğru eğildi.

"Peki annen ve baban çok kavga ederler mi?"

Gerda arabanın penceresinden dışarı bakıyordu.

"Umarım adam yapmıştır. Eğer o değilse, hayatını mahvettik. Kendini hâlâ genç sanan o hatun duyduklarıyla yetinmeyecektir."

Görüşme sırasında oturup her bir sözcüğün tadını çıkaran dolgun öğretmenden söz ediyordu.

"Oraya gitmek isteyen sendin" dedi Karlsson.

"Demek ki sonuç şu: Ya her kimle düzüşüyorsa işi bittiğinde kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırıp geri gelecek veya herif onu öldürdü. Başka bir seçenek yok. Eğer kendisi yapmadıysa, öldürmesi için birini tutmuştur."

Karlsson sinirle tırnağının kenarındaki derileri dişledi.

"Böyle bir sebeple bizi görevden aldırabilir" dedi Karlsson. "Eğer yerinde olsam şikâyette bulunurdum. Evet, doğru, bulunurdum."

"Sana bir şey diyeyim mi?" dedi Gerda. "Onun düşünmesi gereken başka şeyler var."

Karlsson radyoyu açtı. Yapmacık konuşan bir spiker gereksizce hızlı ve yüksek sesle bir şeyler söylüyordu.

"Lanet radyo" dedi ve tekrar kapattı.

"Her şey öylesine tuhaf ve anlaşılması zor ki."

Kristina bütün akşam televizyonun karşısında oturmuştu. Neler olduğunu ve neler söylendiğini görmüştü ama hepsi bir kulağından girmiş öteki kulağından çıkmıştı. Daha fazlasına tahammülü kalmamıştı. Dış dünyaya kendini kapattı.

Bir insan öylece kaybolamaz mıydı?

Aklında, bütün zihnini meşgul eden ve onu televizyonda izleyip dinlediklerini optik sinirleri ve kulak zarı aracılığıyla algılamaktan alıkoyan tek bir düşünce vardı.

Bu aklına getirmemesi gereken bir düşünceydi, aklına gelmesini istemediği bir düşünceydi, korkunç bir düşünceydi ve tam da bu yüzden aklından bir türlü çıkmıyordu.

Ylva'nın kaybolmasıyla oğlunun bir ilgisi olabileceği düşüncesi.

Yakıştıramıyordu. Mike'ın şiddet kullandığını asla görmemişti. Tam tersine, Mike sakin yapılıydı.

Son bir damla, bardağı taşırmış mıydı?

Eğer öyleyse, gelecek neler getirecekti? Sanna'ya kim bakacaktı. Kristina herkesin uzaklaştığını, yaklaşmaya korktuğunu hayal etti. Sanna için güvenebileceği arkadaşlar bulmak zor olacaktı.

Kristina, ciddi şekilde dengesiz bir akıl hastasının sokakta gelinini bıçaklamış olabileceğini düşünmek istedi. Ylva'nın sorumsuzca bir başka adamın yatağında kıkırdadığını yahut şeytanca güldüğünü hayal etmeye çalıştı. Böylece Mike en sonunda onun nasıl bir kadın olduğunu anlayabilir ve kendini onun büyüsünden kurtarabilirdi.

Ama bu senaryoların hiçbiri, ne pahasına olursa olsun, kurtulmak istediği düşünceyi zihninden silmeyi başaramadı: Mike'ın anlattığından daha fazlasını bildiği, Ylva'nın ortadan kaybolmasıyla bir ilgisi olabileceği düşüncesi.

Kristina telefonun çaldığını duydu. Bir süredir çalıyordu ama kaç kere çaldığını saymamıştı. En sonunda beyni devreye girmiş ve Kristina ayağa kalkıp telefona yanıt vermeye gitmişti. Telefonun ekranına baktı ve arayanın Mike olduğunu gördü.

Derin bir nefes aldı, gözlerini kapattı, "Yeni bir haber var mı?"

Oğlu telefonun öbür ucunda ağlıyordu.

"Konuşacak kimsem yok" dedi burnunu çeke çeke ağlayarak.

Kristina nefesini tuttu. Hazırlıklıydı. Her şeye. Önemli değildi. Mike onun oğluydu ve hiçbir şey bunu değiştiremezdi.

"Dinliyorum" dedi. "Devam et."

Oğlu kendisini yeterince toplayıncaya kadar bekledi ki ne dediğini anlayabilsin.

"Okula gitmişler" diyebildi en nihayet.

"Kimler?"

"Polisler. Sanna'yla konuşmuşlar."

Kristina cevap vermedi.

"Anlamıyor musun?" diye hıçkırdı Mike. "Benim olduğumu sanıyorlar. Onu öldürdüğümü düşünüyorlar. Bunu nasıl düşünebilirler?"

Sesi çaresiz ve umutsuzdu ama yalan söylüyor gibi bir hali yoktu. Kristina gerginliğin kaslarını terk ettiğini hissetti.

28

Karlsson ve Gerda kapı kapı dolaşarak komşularla konuştular. Acaba kimse Ylva'nın kaybolmasına ışık tutacak herhangi bir şey görmüş yahut duymuş muydu? Muhtemelen akşam dokuzdan ertesi günün sabah saatleri arasını kapsayan zaman aralığı boyunca, Zetterberglerin evinin yakınında duran yahut evden ayrılan arabalar olmuş muydu?

Karlsson ve Gerda sordukları her sorunun şüpheyi hep aynı doğrultuya yönelttiğinin farkındaydılar.

İki günlük saha çalışmasının sonucu birbirinden bağımsız birkaç tanığın bir arabanın sabaha karşı saat iki buçukta Bäckavägen'den çıkıp Sundsliden'da gözden yittiğini söylemesi olmuştu. Fakat maalesef bu ipucu da arabanın, cuma akşamını kız arkadaşının evinde geçiren, ayık, on sekiz yaşında bir genç tarafından kullanıldığının anlaşılmasıyla boşa çıkmıştı.

"Şansımıza tüküreyim" dedi Karlsson. "Niye bütün gece kalmamış ki? Bizim zamanımızda öyle yapılırdı."

"Eğer on beş yaşında bir kızım olsaydı, on sekiz yaşında birinin gece kalmasına izin vermezdim, inan bana" diye sertçe karşılık verdi Gerda.

"Vermezdin, sanırım kızın olunca durum değişiyor. Ne istersin?"

"Bilmiyorum ki."

"Ben de."

Bir dondurmacı kulübesinin önündeki kuyrukta dikiliyorlardı.

"Belki yumuşak dondurma" dedi Gerda.

"Al o zaman."

"Üzerinde renkli şeker parçacıklarıyla."

"Seni müsrif."

"Dünyaya bir kere geliyoruz."

"Doğru. Sanırım ben üç top alacağım. Çilek soslu ve kremalı."

"Demek kendine ziyafet çekeceksin?"

"Çünkü ben buna değerim. Eğer sen şeker parçacıkları istiyorsan, ben de çilek sosu ve krema istiyorum."

Dondurmalarını aldılar ve güneşin altında, arabaya dayanarak yediler.

"Daha iyisi olamazdı" dedi Karlsson.

"Kendi adına konuş. Benim şekerleme parçacıkları bitti."

"Sen olsan cesedi nereye atardın?"

"Bilemiyorum. Ya sen?"

"Bir göle" dedi Karlsson. "Ağırlık bağlayarak."

"Fazlasıyla zorlu" dedi Gerda. "Cesedi etrafta çekip sürüklemen gerekir ve bir teknen olmalı. Sonra cesedin bozulup yüzeye çıkacağından endişe edersin. Göm laneti gitsin derim ben."

"Ama o zaman da bayağı derin kazman lazım. Toprağı kazan hayvanlar her zaman vardır. Tanrım, krema dondurmanın üzerinde donup sertleşince muhteşem oluyor."

"Topak topak olunca diyorsun, ne demek istediğini anladım."

"Adamla yeniden konuşmamız gerekecek. Birkaç gün geçti üstünden. Belki vicdan azabı duymaya başlamıştır."

Mike Zetterberg başka ne yapabileceğini merak ediyordu. Yapıcı düşünmeye, tutunacak bir ipucu bulmaya çalışmıştı.

Ylva otobüse binmemişti. Yanlış, binmediğinden emin değildi. Bütün bildiği otobüs şoförleri ve yolculardan hiç birinin

onu gördüklerini hatırlamadıklarıydı. Hiç kimsenin Ylva'yı fark etmemiş olması da mümkündü fakat Mike buna pek inanamıyordu. Ylva dikkat çekerdi ve iletişime davet eden geniş bir gülümsemesi vardı. Olağan olarak insanlarla konuşmak zorunda kalmamak için iPod'unu dinlerdi.

Kulaklarında iPod kulaklığı mı? Acaba yola çıkmış ve kimse görmeden bir arabanın altında kalmış olabilir miydi? Belki de paniğe kapılan sürücü ölü bedenini alıp bir yere gömmüş ya da denize atmıştı. Pek mümkün değildi. Kasabanın içinde yürümüştü, her yerde insanlar vardı. Son derece düşük bir ihtimaldi, neredeyse imkânsız.

En yüksek olasılık ki burada polisle aynı kanıda olmaya mecburdu, karısının biriyle buluşmak üzere sözleşmiş olmasıydı. Mike'a başka, işyerindekilere başka bir şey söylemişti. Kendisini sağlama almak için. Soru şuydu: Kiminle buluşacaktı?

Telefon kayıtlarından herhangi bir ipucu çıkmamıştı. Kayıtların üstünden Karlsson ve Gerda'yla birlikte, bizzat geçmişti. İşyerindeki e-postaları da aynı şekilde yararsızdı. Hiç sanal flört kaydı yoktu. Elbette ki yakalanma riskinden kaçınmak için böyle şeyleri silmiş yahut gizli bir e-posta adresi alıp onu kullanmış olabilirdi ama Mike öyle olduğunu sanmıyordu. Önüne gelenle yatan orta yaşlı kadınlar özgürleşmiş kabul ediliyordu, gizlenmeye ihtiyaçları yoktu. Ergenken tersi geçerliydi: Önüne gelenle yatan kızın adı çıkardı, oğlanlarsa kahraman olurdu.

Ylva dört gündür kayıptı. Seksi bir âşıkla, seks dolu bir hafta sonu kaçamağı yapmamıştı. Pasaportu hâlâ komodinin gözündeydi, demek ki son dakikada tarifesiz sefer yapan bir uçağa atlayıp bir yere gitmiş de değildi.

Cep telefonu...

Mike, Karlsson ve Gerda'yı aramak üzereyken, arabalarının eve doğru geldiğini gördü. Ön kapıyı açtı ve yüzlerindeki ciddiyeti gördü.

"Onu buldunuz mu?"

Karlsson elini Mike'ın omzuna koydu.

"Gel içerde konuşalım."

Mutfağa girip oturmaları için geçen otuz saniye süresince, Mike, polislerin Ylva'nın cesedini bulduğuna ikna olmuştu. Hâlâ kayıp olduğunu anlayınca, içi rahatladı.

"Cep telefonu" dedi. "Nerede olduğunu göremiyor musunuz?"

"Telefonunu Tågagatan'da kapatmış."

"Ne zaman?"

Cuma günü, altı buçukta."

"O halde otobüste olması gerekir" dedi Mike.

"Neden?"

"Çünkü orası otobüs güzergâhı üzerinde ve işten ayrılma saatiyle de uyuyor."

"Ama otobüste değildi" dedi Gerda.

"Buraya gelmemizin sebebi bu değil" diye araya girdi Karlsson. "Bill Åkerman'la konuştuk."

Mike bir an donup kaldı.

"Anlıyorum, ne dedi peki?"

"Şey, ilk olarak, cuma günü çalışıyormuş ve personeli bunu doğruladı. Ama bize ilginç bulduğumuz başka bir şey söyledi."

Mike kulak kesilerek öne eğildi. Karlsson destek bulmak için Gerda'ya baktı.

"Cinsel hayatınız nasıldı?"

Mike kıpkırmızı oldu. Ama bu öfke kızarmasıydı, utanç değil.

"*Cinsel hayatımız nasıldı*, ne boktan bir soru, ne demek istiyorsunuz? Cinsel hayatımız kesinlikle çok iyiydi, çok teşekkürler. O moronla yatağa atlamış olması beni sevmediği anlamına gelmiyor, bu durum daha ziyade kendisini sevmemesiyle ilgili. Evet, bunun kulağa ne kadar klişe bir söz gibi geldiğini biliyorum ama Ylva'nın durumunda bu gerçekten de doğru. Karım flört eder, sürekli olarak anlamsız zevkler peşindedir. Bir komşumuzla sımsıkı sarılıp dans ettiğini gördüm de-

falarca; fakat aynı zamanda, sonradan hissettiği ıstırabı, kendinden nefret ettiği ve ölmek istediği zamanları da birlikte yaşamak zorunda kaldım ve sizi temin ederim bin kat daha kötüydü."

"Karınızın depresyonda olmadığını söylediğinizi sanıyordum."

"Bill Åkerman bardağı taşıran son damlaydı, ihtiyaç duyduğu alarm ziliydi. Ondan sonra yeni baştan başlamış gibi olduk. Ve eminim o gece arkadaşlarıyla dışarı çıkmamasının bir sebebi de buydu."

Karlsson ve Gerda birbirlerine baktılar ve başlarını salladılar.

Hiç şüphe yoktu.

29

Karşıdakinin söylediğini işitmek zordu.

Calle Collin yaşlı bir aktörün karşısında, aktörün seçtiği pahalı ve kaliteli bir restoranın göz önündeki pencere kenarı masalarından birinde oturuyordu. Diğer müşteriler de aktörle aynı kuşaktandılar ve çaktırmadan ona bakıyorlardı. İki grup restorandan ayrılırken masanın yanında durup aktöre sayesinde yaşadıkları pek çok keyifli anlar ve attıkları kahkahalar için teşekkür ettiler. Aktör bu tebrikleri sahte bir alçakgönüllülük ve büyük zevkle kabul etti.

Calle Collin'in aktörün sözlerini duymakta güçlük çekmesinin sebebi adamın anlaşılmaz konuşması değildi, daha ziyade hiç ilginç olmamasıydı.

"Ben... başarı... anekdot... durup gülmek... kamu kayıtları... zor geçmiş çocukluk... başarmak kolay değil... her şeye rağmen ben... alçakgönüllü... ben sürekli şüphe ederim... ben sürekli mücadele ederim... ben... asıl mesele... benim yorumum... ben karakterin özüne inerim... ben... boş cümleler... ben."

Calle Collin dikkatle başını sallıyor ve anahtar sözcükleri yazıyordu. Melankolik hissediyordu kendisini. Aktör kötü bir insan değildi, benmerkezciydi çünkü özgüveni eksikti ve bu yüzden onaylanmaya bitmez tükenmez bir ihtiyaç duyuyordu. Böyle anlar adam için oksijen gibiydi.

Calle Collin'in röportajı aktörün o güne kadar yaptıklarının karbon kopyası olacaktı. Hiçbir şey eklenmeyecek ve gerçeğin yokluğu berrak bir şekilde belli olacaktı. Calle metni onaylaması için yollayacak, aktör son sözü söyleyecek ve belki Calle'nin çabasının beklentilerini karşılamadığını ima edecekti; çünkü kariyerinin parlak yıllarını çoktan geride bıraktığı için, bir yayında bir sayfa söz, onun için daha büyük anlam taşıyordu.

Sonra her iki taraf tatmin olduğu konusunda anlaşmadan önce, aktör Calle açısından belki de tek gerçek gözlem sayılabilecek şeyi iptal edecek ve kendini yücelten bir ifadeyle değiştirecekti.

Aktör kariyeri süresince sayısız röportaj yapmıştı. Sorular daima aynıydı, tıpkı yanıtlar gibi. Calle röportajdan önce çeşitli makalelerde okuduğu sözcüklerin ağzından döküldüğünü fark ediyordu. Sözcükler tam olarak aynıydı ve öylesine kemikleşmişti ki aktör açılmak ve dürüst davranmak istese bile, kendisi için kurduğu imgeden kurtulması mümkün değildi.

"Neden?" diye soruverdi Calle, önceden uyarmaksızın.

Aktör daha önce yüz kere anlattığı bir anekdotu anlatırken sözü bir anda kesilmişti.

"Efendim?"

Calle Collin yüksek sesle düşündüğünün farkına vardı, aktörün aslında neden söz ettiği hakkında en ufak bir fikri yoktu.

"Olduğunuz kişi olmayı nasıl başardınız?" diyerek durumu kurtarmaya çalıştı Calle ve oturuşunu değiştirdi.

"Eğer olmak istediğiniz kişi değilseniz, olduğunuz kişi olmanız gerekir" diyerek çok iyi çalışılmış cevabı yapıştırdı aktör.

Calle dostça gülümsedi ve başını salladı.

"Okuldayken kimdiniz?" diye sordu. "Sınıfın palyaçosu mu? Yoksa çekingen biri mi?"

Aktör cevap vermeden önce uzun bir süre sustu. "Berbattım" dedi en sonunda. "Başkalarını döverdim ki beni dövmesinler."

Mike mutfak masasında oturuyordu. Ortalık sessizdi, buzdolabı bile uğuldamıyordu. Sırf hışırtısını duymak için, gazetenin sayfasını çevirmeyi düşündü fakat hareketi yapmak için elini kıpırdatamayacağını biliyordu.

Her şeyi yapmıştı. Kendisine söylemeye çalıştığı şey kesin olarak buydu. Bunun doğru olup olmadığını bilmiyordu. Belki de hiçbir şey yapmamıştı. Belki de yalnızca sanki eylem yeteneği felce uğramış gibi mutfak masasının başına oturmuştu, elinde okumayıp öylece tuttuğu bir gazete olmalıydı; çünkü gazeteleri posta kutusundan hep o alırdı.

Ylva eve gelmemişti ve hepsi buydu. İşe gitmiş, gününü orada geçirmiş ve sonra işten çıkmıştı. Ama eve gelmemişti.

Ylva kaybolmuştu. O zamandan beri aramamıştı ve onu gören olmamıştı. Gitmişti.

Beş gün sonra kızları sekiz yaşına girecekti. Sanna'nın sınıf arkadaşları partiye davet edilmişlerdi. Mike, Ylva'nın parti için geri geleceğini sanmıyordu.

Mike ilişkileri hakkında düşündü, tabii aralarında bir ilişki vardıysa.

Cep telefonu mutfak masasının üzerinde titreşti ve sessizliği bozan şaşırtıcı ölçüde yüksek bir ses çıkardı. Mike ekrana baktı, işyerinden aradıklarını gördü ve cevap verdi.

Çalışma arkadaşı sempatik bir şekilde normal davranmaya gayret ediyordu.

"Sadece bugün gelip gelmeyeceğini sormak için aradım."

"Tabii, birazdan çıkıyorum. Pek iyi uyuyamadım da."

"Acele etme" diye rahatlatmaya çalıştı çalışma arkadaşı Mike'ı. "Toplantı ancak öğleden sonra başlar."

"Aradığın için teşekkürler" dedi Mike.

Telefonu kapattı ve gazeteyi katladı. Ylva kaybolalı beri geçen onuncu gündü bu.

30

Kızlarla oğlanlar arasında bir fark olmadığını iddia eden insanlar belli ki hiç çocuk partisi düzenlememişler, diye düşündü kendi kendine Mike. Erkek çocuklar taşkın ve gürültücüydüler, kavga ediyor, patlamış mısırlarını ve gazlı içeceklerini döküyorlardı. Kız çocukları ise Sanna'nın etrafına toplanmış hediyelerini açışını izliyorlardı.

Bu farkın ne kadarının genetik ne kadarının kültürel olduğu başka bir meseleydi; ama Mike bir oğlu değil de kızı olduğu işin müteşekkirdi. Bariz istisnalar olsa bile. Anne babasının nasıl olduğu sorulduğunda, *Pek iyi değiller, aslına bakarsanız artık bayağı yoksuluz, o yüzde Tayland'a gidemeyeceğiz,* diyen nazik ve düşünceli Ivan. Yahut birkaç yıl önce parti torbalarında çikolatalı bonibon olmadığını anlayınca hiç susmayacakmışçasına ağlamaya başlayan sessiz Tobias. Mike o zamandan beri hiçbir doğum günü partisinde aynı hatayı yapmamaya dikkat etmişti.

Mike ve Kristina, herkese yetecek kadar yer olsun diye, mutfağa ilave bir masa taşımışlardı. Masa hazırdı. Başka bir çift, kremalı turta dolu bir servis kabının üzerine dondurma topları koyuyor, Kristina muzları dilimliyor ve Mike birkaç sürahi meyve suyu hazırlıyordu. Oturma odasındaki kaos ve gürültü kulağına müzik sesi gibi geliyordu, o kendisini bir boşlukta gibi hissetse bile hayatın her şeye rağmen devam ettiğini hatırlatıyordu.

Çünkü öyle gibi geliyordu. Hiçbir şey değişmemişti, her şey aynıydı. Durumu saygın hale getirmek, olduğundan iyi göstermek ve teselli etmek için bir sözcükler ve zorlama cümleler okyanusu dile getirilmişti. Ama hiçbiri Holst'un Volvo arabasıyla geçip gitmesine yahut Bayan Halonen'in Alsas çoban köpeğiyle geçerken uzaktan el sallamasına engel olmamıştı.

Hayat devam ediyordu. Bu akla hayale sığmaz olan yüzeydeki hafif bir dalgadan başka bir şey değildi ve asla daha fazla bir anlamı olmayacaktı. Çevresindekilerin sempatisi artık, *Yeni bir şey yok mu?* raddesine inmişti. Mike bu sorulara yüzünde sıkıntılı bir ifadeyle cevap veriyordu: Yeni bir şey yok.

Saate baktı. İkiyi yirmi geçiyordu. Kremalı turtalar neredeyse hazırdı. Gürültünün seviyesinden anlaşıldığı kadarıyla, yan odanın durumu *Sineklerin Tanrısı*'ndaki gibiydi.

"Gidip çocukları getireyim mi?" diye sordu Mike.

"Evet, getir lütfen" diye cevapladı annesi.

Mike oturma odasına gitti, yüksek bir ıslık çalarak çocukları susturdu ve mutfağa gelip bir şeyler yemelerini söyledi.

Posta kutusuna ve ön kapıya balonlar bağlanmıştı. Ylva ekrandan konukların gelişini izledi. Sanna'nın sınıf arkadaşları oradaydılar, hepsi giyinip süslenmiş ve ellerindeki paketlenmiş armağanı vermeye hazırdılar. Çocuklar eve davet edildi. Mike kapı aralığında durdu ve ebeveynlerle sohbet etti.

Ylva hepsinin rahatsız gibi göründüğünü düşündü, gergin ve kararsızdılar. Kayıp olduğu gerçeğinin insanların zihninde hâlâ önde olduğunu tahmin etti. Öyle olmasa tuhaf olurdu.

Güneş parladı ve balonlar rüzgârda kabarıp dans etti. Ylva masayı kâğıt tabaklar ve plastik bardaklarla dışarıda hazırlayamadıklarını anladı. Anders ve Ulrika kalıp yardım ettiler, Björn ve Grethe de. Mike'ın annesi önceki gece kalmaya gelmişti. Diğer ebeveynler kendi işlerine bakıyor, yürüyüşe çıkıyor, kasabaya iniyor, sinemaya gidiyor yahut benzeri bir şey yapıyor

olmalıydılar. Eğer yeterince zaman varsa. Partiler olağan olarak iki üç saatten fazla sürmezdi.

Bütün misafirler gelince, kapı kapatıldı, Ylva içeride neler olduğunu göremiyordu ama hayal etmekte güçlük çekmiyordu. Daha önceki çocuk partilerinin gürültüsü hâlâ kulaklarında çınlıyordu.

İzleyen yaklaşık bir saat boyunca, Mike'ın çöple dışarı çıkması dışında, fazla bir şey olmadı. Derken teras kapısı açıldı. Çocuklar organik bir kütle gibi dışarı saçıldılar. Mike ve Anders onları takımlara ayırdılar ve çenelerinin altında portakallarla nöbetleşe bir oyun oynadılar. Ardından saklambaç oynadılar.

Mike ve diğer erişkinler eve girip gözden yittiler. On beş dakika sonra, Mike kapıdan kafasını uzattı ve bağırarak bir şey söyledi. Çocuklar oldukları yerlerde durdular ve içeriye koştular.

Çekiliş zamanı, diye tahmin etti Ylva.

Parti çok geçmeden biterdi. Ebeveynler şimdi onları bu gürültü ve keşmekeşten kurtarmak için her an geri gelebilirlerdi. Bazıları mutfakta bir kadeh şarap içmek ve onlar çocuk partisi denen süreli kaosun ardından dinlenip nefeslerini toplamaya çalışırken, onlara eşlik etmek üzere kalırdı.

Sanna bir parça ekmeğe tereyağı sürüyordu. Bu işi öylesine bir dikkatle yapardı ki Mike ve Ylva tereyağını sofraya koymadan önce içine iki bıçak koymaya başlamışlardı: biri kendileri, öteki Sanna için.

Her dilim ekmek, düzenli, pürüzsüz bir tereyağı katmanıyla kaplanmadıkça, Sanna için bitmeyen bir sanat eseriydi. Herhangi bir topak yahut iz olmamalıydı.

"Sence parti güzel miydi?" diye sordu Mike.

Sanna gözlerini ekmekten ayırmadan başını salladı.

Tereyağı sürme saplantısı Mike ve Ylva arasında süren bir şakaya dönüşmüştü. Bunun ne anlama geldiği, kızlarının bu yanını kimden almış olabileceği ve hayatta başka nelerin böylesine zaman ayrılarak ve özenle yapılacağı hakkında konuşurlardı.

Ylva kimi zaman Sanna'nın otizm yahut bir kısaltmayla söylenen başka bir rahatsızlığı olabileceğinden kaygılanırdı. Ama öyle değildi. Mike tereyağı sürmenin bir tür meditasyon olduğunu tahmin ediyordu. Ayrıca gayet güzel işe yarayan bir şeyi ölümüne analiz etmenin kesinlikle bir anlamı yoktu. Tereyağına ikinci bir bıçak koymak çok daha basitti. Yaşa ve yaşat. Bütün bireysel tuhaflıklarımızla.

"En eğlencelisi neydi?" diye merakla sordu Mike.

"Annem eve dönmeyecek, öyle değil mi?"

Soru, sanki suratına atılan bir tokat gibiydi. Mike, annesinin hatalı kararı, babasının intiharını ondan saklaması ve kaçamak bir şekilde bir otomobil kazasından söz etmesi hakkında uzun uzun düşünmüştü. En nihayet gerçek ortaya çıktığı zaman, umutsuzluk ve suçluluk duygusuyla nasıl yerle bir olduğunu hatırladı. Mike kızını gerçekten korumak için onu süslememeye karar verdi.

"Hayır" dedi, "dönecekmiş gibi görünmüyor."

Sanna babasına baktı.

"Öldü mü?"

"Bilmiyorum" diye cevapladı Mike. "Hiçbir şey bilmiyorum."

Sanna bıçağı geri bıraktı ve yemeye başladı. Çabucak masaya bir göz attı ve pencereden dışarı, dışarıdaki dünyaya baktı: Açık yeşil yapraklar, çiçek açan leylak ağacı, yakında yaz tatili başlayacaktı.

Mike'ın gözleri doldu, burnu tıkandı, ağzından nefes almak zorunda kaldı.

31

Dostane davranışlar, ayrıcalıklar

Kurban yeterince boyun eğdikten sonra, güdümleme daha da şeytani bir hal alır. O zamana kadar kurbanı fiziksel olarak taciz eden ve alaya alan saldırgan, birdenbire nazik ve cömert biri haline gelir. Kurbanın kafası karışır ve saldırganı yeniden değerlendirmeye başlar, öyle ki daha önceki saldırılarını yok sayma noktasına gelebilir. Saldırgan yalnızca yapması gerekeni yapıyordu. Kurban onu anlar. Kurban durumunu normal ve kendi kendisinin yarattığı bir durum olarak görmeye başlar.

"Gözlerini kapat."

Ylva adama ihtiyatla baktı. Kendisine söylendiği gibi elleri başının üstünde birleştirilmiş dikiliyordu. Kapıyı arasından ancak geçecek kadar açmıştı.

"Bu bir sürpriz" dedi. "Gözlerini kapat."

Gözkapakları tedirginlikle titreşerek itaat etti. Adamın kapıdan girdiğini ve kendisine doğru geldiğini duydu. Gözlerini açtı. Bir elinde ayaklı bir lamba, ötekinde ağır bir kâğıt torba tutuyordu.

"Okuyacak bir şeyler" dedi. "Zaman geçirecek bir şeyler olması iyidir. Gözlük kullanıyor musun?"

Ylva başını iki yana salladı. Adam gülümsedi.

"Otur" dedi.

Ylva söyleneni yaptı. Adam torbayla lambayı yere bıraktı ve Ylva'nın yanına, yatağın üzerine oturdu.

"Artık buradasın" dedi. "Bunu kabul etmenin zor olduğunu biliyorum. Bunun geçici olduğunu, kaçmanın bir yolunu bulabileceğini düşünmek istiyorsun. Bunun asla olmayacağını senin de bilmene rağmen. Ve bu düşünceleri ne kadar çabuk aklından çıkarırsan, o kadar çabuk yola gelirsin. Bir yıl içinde, ben sana kapıyı açsam bile sen kalacaksın."

Saçlarını okşadı. Sanki Ylva bir çocuktu ve adam tecrübeli bir yaşlı olarak onu teselli ediyordu.

"Ve sana verebileceğimiz bu hayat, kötü bir hayat değil" dedi.

Parmağını Ylva'nın çenesinin altına koydu ve yavaşça yüzünü kendisine doğru çevirdi.

"Şiddet benim tercih ettiğim bir yol değil" dedi. "Sana vurdum çünkü mecbur kaldım, itaat etmeni sağlamak için. Etkili bir yol ama güçlü bağlar kurmaya yardımı olmaz. Ben havucu kırbaca, övgüyü cezaya yeğlerim..."

"İyi de ne yapmamızı istiyorsun?"

Çoğu erkek gibi, Karlsson da aslında yumuşaktı. Kayıp bir kadının traş olmamış, gözleri kızarmış kocası başa çıkabileceği gibi değildi. Eğer Karlsson, Mike'ın gözyaşlarının kederden ziyade suçluluk duygusuyla ilgili olduğuna ikna olmuş olmasaydı, Mike ona istediği her şeyi yaptırabilirdi.

"Onu bulmanızı istiyorum" dedi Mike.

"Nasıl?" diye sordu Karlsson.

Mike bilmiyordu.

"Ya bulunmak istemiyor ya da..."

Karlsson kendini durdurdu ama çok geç kalmıştı. Mike yeniden ağlamaya başlamıştı.

Aman Tanrım, tam bir muhallebi çocuğu, diye düşündü Karlsson. Eğer gözyaşı dökmeyi yakında bırakmazsa beni de ağlatacak.

"Özür dilerim" diyerek hıçkırdı Mike.

"Önemli değil" dedi Karlsson. "Gayet anlaşılır bir şey."

Çekmecesini açtı, bir paket kâğıt mendil buldu ve masanın öte yanına uzattı.

"Teşekkür ederim" dedi Mike.

Paslı bıçak, diye düşündü Karlsson.

Tutku cinayeti, paslı bıçak, suçluluk.

32

Yabancı bir ülke, alkolik olduğunuzu gizlemek için her zaman uygun bir yerdi. Adam, sürgünde yaşayan bütün Batılı erkeklerin, bu yüzden öylesine şaşırtıcı ölçüde birbirlerine benzediklerini düşündü.

Johan Lind, adil olmak gerekirse, Afrikalı bir kadınla evliydi ve iki küçük çocuğun gururlu babasıydı; ama gözlerinin akları kanlı ve sararmış, yanakları şişkin ve göbeği bir bira fıçısı gibi gergindi, Üçüncü Dünya'daki erkeklerin çoğu gibi.

Johan Lind öğlen saatlerinde içmeye başlar ve eve giderken genellikle bir bara uğrardı. Bar paslanmış metal bir kulübeydi; sundukları, yerel birayla, içki ve bahşiş karşılığında erkeklerin dizine oturan bir avuç genç kadınla sınırlıydı.

Adam, Johan Lind'in sefil hayat tarzını böylece haklı gösterdiğini düşündü. Afrika'da herkes fakirdi ama en azından eğlenmesini biliyorlardı. İsveç'te insanlar gülmeyi unutmuşlardı. Buna benzer şeyler.

Adam, Johan Lind'in gerçekten de böyle düşünüp düşünmediğinden emin olamazdı çünkü mesafesini koruyor ve gözlemlerini kiralık bir arabadan yapıyordu ama tahmini isabetli gibi görünüyordu.

Adam Zimbabwe'ye geleli altı gün olmuştu ve başarmak üzere yola çıktığı şeyi, mümkün olduğu kadar çabuk yapmak istiyordu. Şunları öğrenmişti: Johan Lind, Harare'nin merkezindeki bir şantiyede ustabaşı olarak çalışıyordu. Ailesiyle birlikte Avondale'de yaşıyordu, burası şehrin kuzeybatısında güzel bir banliyö semtiydi. Çalışma günlerinin hepsi birbirinin aynıydı.

Adam doğru anı bekliyordu. Beklediği an ertisi gün geldi.

Johan Lind, günlerden cuma olduğunu düşünerek, motosikletiyle işe gitmeye karar vermişti. Motosiklet, süspansiyonu sert, hızlanması aksak, ortalama bir makineydi. Adam, Johan'ın evinden çıkıp hareket ettiğini ve sanki hâlâ yirmili yaşlarında ölüme meydan okuyan bir delikanlıymış havalarında virajda hızlandığını gördü.

Onu belli bir uzaklıktan şehirdeki işyerine doğru takip ederken, ne acınası bir varlık diye düşündü.

Alışkanlıklarına sadık Johan işten eve dönerken barda mola verince, adam zamanın geldiğine karar verdi.

Yolun aşağısında bekledi. Birkaç saat sonra Johan Lind, içtiği içkilerin etkisini dengelemek için hızını biraz azaltmış olarak, her zaman yaptığından biraz daha düşük bir hızla geçerken, adam kiralık arabasını çalıştırdı ve Johan'ın peşine düştü.

Hava kararmıştı ve etrafta fazla araba yoktu.

Yolun etrafta evlerin bulunmadığı bir kesimine gelinceye kadar geride kaldı. Sonra ona yetişip geçti ve direksiyonu çevirip motosikletin yolunu kesti. Johan Lind kontrolünü kaybetti ve devrilip düştü. Motosiklet kayarak uzaklaştı ve Johan asfaltın üzerinde öylece kaldı. Adam arabayı yolun kenarına park etti ve hızla Johan'ın yanına gitti.

"Seni geri zekâlı, beni yoldan çıkardın lanet olası!" diye bağırdı Johan.

Adam yanına gitti, hızla etrafına bakındı. Johan acıyı hissetmemeye çalışıyordu.

"İyi misiniz?" diye sordu.

Johan Lind anadilini duyunca şaşırdı. Neredeyse canından olmasına yol açmış olan pervasız sürücüye şaşkınlıkla baktı. Tanıdık geliyordu.

"İzin verin size yardım edeyim" dedi adam. "Ben doktorum."

Kolunu Johan'ın boynunun altından geçirdi ve sıkıca tuttu.

"Annika'yı hatırlıyor musun?" dedi ve ardından yurttaşının boynunu kırdı.

"Başka bir deyişle, elinizde herhangi bir şey yok?"

Savcı, göstere göstere okumaya devam ettiği kâğıtlardan başını kaldırarak, Ylva Zetterberg'in üç ay önce ortadan kaybolması konusunda derledikleri bilgileri anlatıp duran Karlsson ve Gerda'ya baktı.

Kayıp kadının kaçamağına, o cuma akşamı nereye gideceğine ilişkin olarak verdiği karışık mesajlara ve kendinden aşağı sınıftan erkeklerle yatıp kalmaya meraklı olduğu iddiasına odaklanmışlardı.

Karlsson ve Gerda, zayıf ve pratikte yararsız rapora itibar kazandıracak doğru düzgün bir yorumda diğerinin bulunacağı umuduyla birbirlerine baktılar.

Savcı çalışmalarına ne kadar az değer verdiğini açıkça gösteren bir şekilde kâğıtlarını düzenlemeye devam etti.

"Ceset yok, tanık yok, banka hesabında açıklanamayan bir para çekme yok, gizemli e-postalar ve telefonlar yok, kısaca hiçbir kanıt yok."

Cevap bekleyerek Karlsson ve Gerda'ya baktı. İkisi de hiçbir şey söylemediler.

"O halde dava kapanmıştır" dedi savcı ve iki polis memurunu daha fazla dikkate almadığını göstererek, kâğıtlarına geri döndü.

"Hepsi bu kadar" diye ekledi alçak sesle.

33

Profesyonel yas tutucu diye bir şey vardı, orada olmak için hiçbir sebepleri olmadığı halde cenaze törenlerine giden, başlarını dikip acılı bir ifade takınarak, anlayışla başlarını sallayan insanlar. Sayıları çoktu. Ama insanların çoğu uzaklaşmıştı. Büyük çoğunluk başkalarının acısı karşısında apışıp kalıyor, ne yapacağını yahut ne diyeceğini bilemiyordu. Karşılarındakinin mahremiyetini ihlal etmekten, acısını artırmaktan endişe ediyorlardı. Ayrıca kasvetin ve kederin bir şekilde kendi hayatlarına da sirayet etmesinden korkuyorlardı.

Yas ve kayıp yaşamış, çevrelerindeki insanların tereddütleriyle yüz yüze kalmış insanlar, daha sonra etraftakilerin nasıl tepki gösterdiğinin çok önemli olmadığını, asıl önemli olanın kendilerinin ne yaptığı olduğunu söylemişlerdir. Her ne şekilde olursa olsun.

Mike'ın durumunda, yasını tutacak bir şey yoktu, yalnızca belirsizlik ve sorular vardı.

"Demek öylece ortadan kayboldu?"

"Evet."

"Yani kaçtı mı?"

"Hayır, sanmıyorum."

"Öyleyse başına bir şey geldi?"

"Bilmiyorum. Kayıp. İşten çıktı ve asla eve dönmedi."

"Polis ne diyor?"

"Aslında hiçbir şey. Böyle şeylerin olduğunu, insanların öylece ortadan yok olduklarını söylüyorlar."

"Bir yerlerde olmalı. Anlamıyorum..."

Mike'ın arkadaşları ve işyerindekiler baş sağlığı dileyemiyorlardı. Bunu yapmak umutlarını kestiklerini göstermek anlamına gelirdi. Bir süre sonra uzak durmaya başladılar. Söyleyecek başka bir şey yoktu. Ylva'nın kaybolması bir muammaydı.

Kaybolmasının üzerinden beş ay geçtikten sonra, yerel bir gazete *Kayıp* adlı TV programıyla işbirliği içinde uzun bir haber yayınladı. Haber, Ylva'nın işteki son gününü ayrıntılı olarak konu ediyordu. Ayrıca, *Cesetleri asla bulunamayan insanlar*, başlığı altında, bölgede son yıllarda arkalarından hiçbir iz bırakmadan kaybolanların bir listesini de içeriyordu.

Kaybolanların çoğu erkekti, yarısından çoğunun denizde kaybolduklarından kuşkulanılıyordu. Bazıları kayboldukları günden sonra görülmüşlerdi ama tanık ifadeleri çelişkili ve muğlaktı.

Soruşturmayı yapan polis memuru sıfatıyla, Karlsson açıklamalar yapmış, istatistiklerden ve olası senaryolardan söz etmişti.

"Kayıp kişinin öldürüldüğünden şüphelendiğimiz vakalarda, en yakınlarına odaklanırız. Suçluyu genellikle maktulün yakınları arasında buluruz."

Açıklama doğrudan Mike'ın adını vermiyordu fakat haberde Ylva'yla birlikte çekilmiş ve olay nedeniyle ödünç alınmasına izin verdiği bir de fotoğrafı yer alıyordu.

Karlsson, iftirayla suçlanmak riskine girmeksizin, parmağını daha açık bir şekilde Mike'a yöneltmiş olamazdı.

Mike izleyen haftanın büyük kısmını suçlamaları yalanlamakla geçirdi.

Karlsson'a telefon etti ama o söylediklerinin çarpıtıldığını ve yanlış anlaşıldığını iddia etti. Genel anlamda konuşmuştu, özel olarak Ylva'nın kaybolmasına ilişkin değildi söyledikleri.

Savcı meselenin İsveç Basın Konseyi'ni ilgilendirdiğini söyledi.

"Ayrıca, makaleyi doğru şekilde okursanız, görürsünüz ki..."

Mike telefonu çarpıp kapattı ve gazeteyi aradı.

"Bugün kızımı okuldan almaya gittiğimde ağlıyordu. Ve tahmin edin bakalım diğer çocuklar ne demişlerdi?"

Sorumlu yazı işleri müdürü özür diler ve anlayışlı bir havayla konuştu, memnuniyetle bir tekzip yayınlayacaktı; nitekim yayınladı da. Ön sayfada ne polisin ne de savcılık makamının Ylva'nın yakın aile çevresinden ve arkadaşlarından kimseyi şüpheli olarak belirtmediğine ilişkin küçücük bir haber.

Çoğu yalanlamada olduğu gibi, bu durum işleri daha da beter hale getirdi.

34

Ylva televizyon ekranına bakarak yatakta uzanıyordu. Gün ışıyor, sabah geceyi mağlup ediyordu. Günün en güzel zamanıydı. Çok geçmeden Sanna ve Mike'ın pencerelerin gerisinde hareket etmeye başlayacaklarını ve üç çeyrek saat sonra da evden çıkıp arabaya bineceklerini biliyordu.

Ylva sanki kocası ve kızının güvenliği onun özenli gözetimine bağlıymış gibi, büyük bir dikkatle ekrana bakıyordu. Öylesine odaklanmıştı ki çevresindeki başka hiçbir şeyi görmüyordu. Adeta orada, seyrettiği gerçekliğin görüntüsünün içindeydi.

Mike ve Sanna yeni alışkanlıklar edinmişlerdi. Tanıdık hareketlerinden bu anlaşılıyordu. Mike'ın ön kapıyı kapatma biçimi, Sanna'nın arabanın çevresini dolanma ve babası kapıyı açar açmaz içeri atlama tarzı. Oturma yastığı artık yolcu koltuğunun sabit bir demirbaşı haline gelmişti. Sanna sırt çantasını koltuğun altına koyuyor ve emniyet kemerine uzanıyordu. Mike önceki günün çöpünü atıyordu bazen. Çöpleri doğru çöp kutularına attığından emin olmak için bir an tereddüde düşüyordu.

Mike çalışma saatlerini Sanna'nın programına uydurmuştu. Çoğu öğleden sonra annesi oradaydı. Sanna'yla el ele, yiyecek torbaları taşıyarak okuldan dönüyorlardı.

Ylva kaynanasının şimdi mutlu olup olmadığını merak etti. Acaba kazandığı önemin değerini gerçekten biliyor muydu?

Kristina da eşini kaybetmişti. Aradaki fark onun olanları biliyor olmasıydı. Neredeyse kesin bir şekilde suçun payına düşenini üstlenmiş, neyi farklı yapmış olabileceğini tekrar tekrar düşünmüş, kendisini böyle cezalandırmıştı. Ama hiç olmazsa biliyordu.

Sanna'nın yeni bir mevsimlik paltosu vardı. Ylva, Mike'ın Sanna'ya paltoyu seçmesi için izin verdiğinden emindi. Kendisi olsa, bu denli cömert davranmış olmayacağını düşündü.

Onlar ekrandan kaybolur kaybolmaz, Ylva sabah jimnastiğine başladı. Beş dakika yerinde sayma, elleri yanında dizlerini yukarı çekme. Yüz mekik ve yirmi beş şınav.

Ylva daha fazlasını yapmak istiyordu ama kendisini sakatlamak ve bütünüyle bırakmak zorunda kalmaktan korkuyordu. Güçlü hissetmesi akıl sağlığı açısından önemliydi.

Adamla kadın Anders'i öldürmüşlerdi, Johan'ı da. Öldürmüşlerdi. Adam gururla, en ince ayrıntılarıyla anlatmış ve şimdi ondan ne beklediklerini söylemişti.

Kadın aceleleri olmadığını açıklamıştı. Ylva arzu ettiği takdirde eziyet çekme süresini uzatabilirdi, çabucak ölmeyi hak etmiyordu. Ama hazır olduğunda gerekli malzemeyi kendisine temin edeceklerdi.

Derken, kadın ter kokusundan şikâyet etmeye başladı. Her şeyden yakınıyordu. Ylva adama kıyasla kadından daha çok korkuyordu.

Ylva duşunu aldıktan sonra bir fincan çay yaptı ve bir dilim ekmeğe tereyağı sürdü. Sonra kendisine verilen çamaşır yıkama ve ütü işlerini halletti. Bu işleri şaşırtıcı bir enerji ve özenle yapıyordu. Yaptığı işlere karşılık kendisine yiyecek, elektrik ve su veriliyordu. Yaşamaya devam etmesine izin veriliyordu.

Ayaklı lamba, elektrikli su ısıtıcısı ve kitaplar diğer şeye karşılıktı.

Ylva ödülleri hak ediyordu, kendisinden beklenenden daha fazlasını yapıyordu.

Ve her zaman hazırdı.

Calle Collin, Stockholm Halk Kütüphanesi'nin Odengarten şubesindeydi. Her yerde, her defasında yalnızca bir gazete alabileceğini söyleyen uyarılar asılıydı fakat Calle'nin acelesi vardı, bu yüzden okuma odasına gidip oturmadan önce bir düzine yerel gazeteyi yanına aldı.

Gazetecilik sinik bir işti. Bir şey bir diğerine yol açıyor, bu da yeni yazılara neden oluyor ve onlar da yeni başka yazılara... vs.

Ders kitaplarında çok sayıda bağımsız kaynağın önemine vurgu yapma eğilimi vardı. İyi yurttaşların, üzerinde gereğince düşünülmüş seçimler yapması ve ardından bir sonraki parlamento dönemi için ülkeyi yönetmeye uygun bulduğu partiye oy vermesi için, tarafsız bilgiye erişim önkoşuldu.

Politik gazetecilik aslında Calle'nin hoşlandığı bir şey değildi. Onun davası esas olarak borca harca girmeden, kıt kanaat de olsa geçinmekti ama haftalık dergilerin içerikleri de benzeri bir döngüsel altyapıya uygun olarak çalışıyordu. Calle de kendi yazacakları için başkalarının yazdıklarından fikir ediniyordu.

Malzeme arayan eğitimli bir gözle, sayfalarını hızla çevirerek gazeteleri taradı. Onu asıl ilgilendiren yerel gazetelerdeki haberlerdi. İlginç şeyleri genellikle oralarda bulurdu, sıradan insanların hayatındaki sıra dışı olaylar.

Gözüne takılan her şeyi hızla not aldı. Bir makale yahut söyleşi için uygun olmasa bile, belki Okuyucunun Kendi Hikâyesi'ne dönüştürülebilirdi. Bunlara diğerleri kadar iyi para ödenmezdi fakat toparlaması çok daha kolaydı. Calle, bir süreden beri bir aile dergisi için serbest gazeteci olarak çalışıyor, bu tür metinler temin ediyordu; ama çok geçmeden okuyucuların gönderdiği anlaşılmaz metinleri düzeltmeye çalışmaktan-

sa, kendisinin yazmasının çok daha kolay olacağını fark etmişti.

Calle, yarım saat sonra kütüphaneden çıktı. Eve gitti ve dört ayrı editöre, üç ayrı yazıya ilişkin öneriler içeren e-postalar yolladı. Daha fazla öneri yollamak editörlerin sabrını zorlamak anlamına gelirdi.

Öğleden sonra onları arar, önerilerine bakıp bakamadıklarını sorardı. Bazılarının temkinli bir şekilde olumlu yaklaşacağını umuyordu.

Postanın posta kutusuna düşüşünü duydu; postacı geçmişte basketbolcu olsa gerekti. Calle hole çıktı ve içini çekerek pencereli zarfları aldı. Başparmağıyla zarfları açtı ve beklendiği üzere, işlerin zaten kötü giderken, her zaman daha da kötüye gidebileceğini teyit etti.

Üç saat sonra dördüncü ve sonuncu yayın editörüyle de konuşmuştu. Hiçbiri ilgilenmemişti. Editörlerden ikisi fikirlerinden birkaçı üzerinde düşüneceklerini ama herhangi bir söz veremeyeceklerini söylemişlerdi. Biri açıkça ilgisizdi ve Calle kendisini tanıttığında yüksek sesle iç geçirmişti. Sosyal becerileri çok gelişkin ama anlaşıldığı kadarıyla iki kulağının arasında fazla bir şey bulunmayan genç bir adam olan bir diğeri, önerilerini reddetmiş ve kesintiler hakkında gevezelik etmişti. Calle herifin büyük bir hızla İsveç'in en büyük medya grubunun tepesine tırmanacağından emindi.

Telefon çaldığında, Calle yatağa henüz yatmış ve miskin miskin tavana bakmaya başlamıştı. Telefonun ekranına baktı. Helen, *Çocuklar&Aile* dergisinin sorumlu yazı işleri müdürü. Calle canlı bir sesle cevapladı.

"Görüşmeyeli çok oldu."

"Evet" diye yanıtladı kadın yılgın bir sesle. "Bunun için özür dilerim. Çok işimiz vardı. Hâlâ da var. Aramamın sebebi de bu. Hemen sorayım. Buraya gelip biraz düzeltme yapabilir misin?"

"Elbette. Ne zaman?"

"Yarın ve cuma günü. Ve gelecek haftanın tamamı boyunca."

"Elbette" dedi Calle.

"Gerçekten mi? Bu harika. Seni seviyorum."

"Sorun değil" dedi Calle ve telefonu kapattı.

"Şu telefon da susmak bilmiyor" dedi yüksek sesle, yüzünde kocaman bir sırıtmayla.

35

Yılva ölmüştü, Mike bundan emindi. Akdeniz'de bir yerlerde üzerinde hafif giysiler, ayağında sandaletlerle üzüm topladığına, ergenliği çoktan geride kalmış azgın bir hippi sıfatıyla serserilik ettiğine ve günün birinde aniden arayacağına dair umutlar beslemekten çoktan vazgeçmişti. Bir şey olmuştu ve ne olduğu konusunda çok fazla tahminde bulunmak istemiyordu. Hayatının son saatlerinin ne kadar korkunç olmuş olabileceği hakkında kafa yormak yerine Mike, bu yöne giden bütün düşüncelerin önünü bilinçli olarak kesmiş ve bunun yerine gündelik hayatın sorunlarına odaklanmıştı.

"Baba, bir kıyafet balosuna davetlisin!"

"Ne, öyle mi?"

Sanna elinde davetiye koşarak ona doğru geldi. Mike kızını kucaklayıp kaldırdı ve ona sımsıkı sarıldı. Mutfakta önlüğüyle dikilmiş, gülümseyerek onları izleyen annesine baktı ve başını salladı.

"Ne giyeceksin?" diye bağırdı Sanna.

"Bilmiyorum. Hadi şu davetiyeye bakalım bir."

Sanna'yı yere bıraktı ve uzattığı davetiyeyi aldı. Ceketini astı, mutfağa giderken davetiyeyi okudu.

"Demek kırk yaşına giriyor" dedi ve annesini yanağından öptü. "Mmm, çok güzel kokuyor."

"Sadece köfte, özel bir şey değil."

"Daha özel olamazdı."

"Hangi kılıkta gideceksin?" diye tutturdu Sanna.

"Bilmiyorum. Önce bir bakalım, gidecek miyim?"

"Ne? Gitmeyecek misin?"

Bu Sanna'nm aklının almayacağı bir şeydi. Bir kıyafet balosu, giyinip süslenme fırsatı. Daha iyisi düşünülemezdi.

"Baban elbette gidecek" dedi Kristina.

"Bakacağız" dedi Mike ve tavadan gizlice bir köfte aşırdı.

Sanna hayal kırıklığıyla babasına baktı.

"Hiçbir zaman eğlenceli bir şey yapmıyorsun."

"Öyle mi?" diye sordu Mike.

"Evet, asla yapmıyorsun" dedi Sanna.

"Ama belki de kıyafet balolarının o kadar da güzel olmadığını düşünüyorumdur."

"Baba, sen hiçbir şeyin güzel olduğunu düşünmüyorsun ki."

Calle Collin yüksek sesle iç geçirdi. Yazı tam bir saçmalıktı ve başlıkla hiçbir ilişkisi yoktu. Alıntılar anlamsızdı, olgularda yeni bir şey yoktu ve bakış açısı ancak küçük bir taşra kasabasının gece hayatı kadar heyecan vericiydi.

Cuma öğleden sonraydı; *Çocuklar&Aile* dergisinin editör takımı mutfakta oturmuş kahve içiyordu. Helen, Calle'yi kendilerine katılması için ikna etmeye çalışmış ama o makale hazır olana kadar masasından ayrılmayı reddetmişti. Geçici editör olarak son günüydü ve işini tamamlamak istiyordu, Helen'in bu haberi neden satın aldığını hiçbir şekilde anlamasa bile.

Etrafındaki telefonlar çalmaya başladı, ilkin biri, ardından öteki.

"Santrali arayıp bütün aramaları bekletmelerini söyler misin?" diye bağırdı Helen. "Saat dörde kadar toplantıda olacağımızı söyle."

Calle ahizeyi alıp numarayı çevirdi.

Santral operatörü, "Bu telefona yine de cevap vermeniz iyi olur diye düşünüyorum" dedi. "Aslında bence Helen kendisi cevap vermeli."

"Pekâlâ, bağla o halde."

Calle, sesi son derece üzgün gelen ve sorumlu yazı işleri müdürüyle görüşmeyi talep eden kadına kendisini tanıttı.

"Neyle ilgiliydi?" diye sordu Calle; çünkü ekibin kahve molasını dergisini zamanında alamamış bir başka abone için bölmek istemiyordu.

Calle'nin durumun ciddiyetini kavraması otuz saniye kadar sürdü.

"Bir dakika" dedi. "Hemen çağırayım kendisini."

Ahizeyi masaya bıraktı ve boğazındaki rahatsız edici yumruyu yutkunarak mutfağa gitti. Yüzündeki ifade aklından geçenleri açıkça yansıtıyor olmalıydı çünkü herkes sustu ve merakla ona baktı.

"Telefonda bir kadın var" dedi Calle. "Geçen sayıdaki bir haberle ilgili. Afrika'da olan bir olayla."

Helen başını salladı.

"Evet, ne olmuş o olayla ilgili?"

"Adam ölmüş" dedi Calle. "Dört ay önce bir trafik kazasında ölmüş."

"Aman Tanrım."

Helen hemen ayaklandı.

"Senin telefonunda mı?"

Calle başını salladı.

Mutfakta kaldı ve diğerleriyle birlikte Helen'in ölçülü ve sakin tepkilerini dinledi. Üzgündü ve içtenlikle özür diliyordu, başsağlığı diliyordu. Ayrıca durumu göz önüne alarak, yaşanan aksilik için dürüst ama anlamsız açıklamalarda bulunuyordu.

Muhabirlerden biri, ilgili sayının bir nüshasını bulmayı başardı ve söz konusu haberi açtı. Altı ay önce yazılmış olmasına rağmen, şimdiye kadar kullanılmamıştı. Calle, dört ay önce trafik kazasında ölen adamın fotoğrafına bir göz atmak için

masanın üzerinden uzandı. Adam ailesiyle birlikte gururla poz vermişti; Afrikalı karısı ve iki çocuğuyla. Kıyafetlerinden anlaşıldığına göre bir kız bebek ve iki yaşlarında bir oğlan çocuğu.

Calle'nin adamı tanıması birkaç saniye sürdü. Metnin içinde adamın adını ararken kalp atışlarının hızlandığını duydu. Haklıydı. O'ydu.

Afrika'daki kazada ölen adam Johan Lind'di; Jörgen Patersson'un dörtlü çete dediği okul zorbalarından biri.

Mike, kıyafet balolarını yalnızca sıkıcı, hayal gücünden yoksun ve sadist insanların aklına gelebilecek, insan haysiyetine yönelik bir suç gibi görmesine rağmen, partiye gitti.

Sanna'nın hatırı için gitti. İyi bir örnek olabilmek, hayata hayır, diyen biri olmamak için.

Virginia resmi bir tipti, büzük dudaklı, sevimsiz suratlı, soğuk ve mesafeli. Virginia aynı zamanda, bir kadeh içtikten sonra çılgın bir parti hayvanına dönüşürdü.

Böyle zamanlarda, Mike kıyafet baloları için düşündüklerini Virginia için de düşünüyordu.

Diğer konuklar omzuna hafifçe vurarak, yeniden dışarıya çıkmaya başladığını görmenin güzel olduğunu söylediler.

Ylva'nın kaybolmasının üzerinden yaklaşık on ay, gazetede yayınlanan makalenin üzerinden aşağı yukarı altı ay geçmişti. Mike sanki ağlamak üzereymiş gibi, sığ nefesler alıyordu. Alışkanlık haline gelmişti bu soluma biçimi.

Akşam yemeği yeterince keyifliydi. Virginia her zamanki gibiydi; Dr. Jekyll ve Mrs. Hyde.

Masa toplandıktan, müzik gençlere özgü bir tedbirsizlik ve oynak, erotik bir tempoyla çalmaya başladıktan sonra, Virginia onu bir kenara çekti ve kulağına bağırdı: "Sanırım biliyorsun."

Sarhoşlukla başını sallıyor ve parmağıyla Mike'ın göğsünü dürtüyordu. Mike'ın korkunç bir önsezisi vardı ama bu öylesine akla hayale sığmaz bir şeydi ki kabul etmeye dayanamıyordu.

"Neyi biliyorum?"

"Ne?"

"Neyi biliyorum?" diye tekrarladı Mike yüksek sesle.

Virginia sendeleyerek yaklaştı ve kulağına haykırabilsin diye eğilmesini işaret etti Mike'a.

"Ylva" diye bağırdı. "Bence ne olduğunu biliyorsun."

Mike ağzı bir karış açık kadına bakakaldı, nabzı yükseliyordu. Virginia alkolün etkisiyle omzunu silkti ve etraftakileri işaret etti.

"Hepsi öyle düşünüyor."

36

Mike gecenin yarısını annesiyle birlikte oturarak geçirdi ve kalan saatler boyunca da uyumayı başaramadı. Yatak odasının perdelerinden süzülen ışığa yeterinden fazla baktıktan sonra, üzerine bir kot ve tişört geçirip Tennisvägen'e, Virginia ve kocasını görmeye gitti. Saat dokuzdu ve karı koca henüz kalkmışlardı.

Lennart kapıyı açtı. Mike onu geçti ve utanç içinde gazetenin arkasına saklanmaya çalışan ve hiçbir şey hatırlamadığını iddia eden Virginia'nın bulunduğu mutfağa gitti.

"Bırak bu numaraları" dedi Mike, parmağını suçlayıcı bir şekilde Virginia'ya yönelterek. "Bırak bu boktan numaraları. Ylva kayboldu, muhtemelen öldü ve sen o boku bana sıvamanın komik olduğunu düşünüyorsun öyle mi? Bu senin için bir kadeh şarap içip dedikodusu yapılacak bir şey mi?"

Lennart bir adın ileri çıkıp erkeği oynamaya kalkıştı.

"Mike, neden oturmuyorsun? Otur ki makul bir şekilde konuşalım."

"Bana dokunma."

Mike burnundan soluyordu.

"Davetinizi alınca ne kadar mutlu olmuştum" dedi. "Sonra sen tutup o boku suratıma çarptın."

Virginia sessizce oturuyordu, yanakları kıpkırmızı.

"Ne düşünüyordun Tanrı aşkına? Siz, siz ikiniz, gerçekten de Ylva'nın kaybolmasıyla bir ilgim olduğunu mu düşünüyorsunuz? Gerçekten böyle mi düşünüyorsunuz?"

"Elbette öyle düşünmüyoruz" diye onu ikna etmeye çalıştı Lennart. "Bir yanlış anlaşılma oldu. Öyle değil mi Virginia?"

Virginia, felç olmuş gibi, tek bir kasını oynatmadan oturuyordu.

"Eh, o zaman izin verin size açıklayayım ki Ylva'nın kaybolmasında kesinlikle, hiçbir ilgim yok. On ay, yedi gündür kayıp. Ve kaybolduğu gece neler olduğunu merak etmeden bir saat olsun geçirdiğim yok. Sadece hızlı olmuştur, çok acı çekmemiştir diye umuyorum. Ve siz burada oturduğunuz yerde bildiğinizi sanmaya cüret ediyorsunuz. Tahminlerde bulunmaya! Kendinizden utanmanız gerekir kahrolasılar, ikinizin de."

Mike, Lennart'a döndü ve gözünü dikip horgörüyle baktı.

"Etrafta susturucusuz bir Harley'le dolaşıp duruyorsun, herkesin sana güldüğünün farkında mısın? Motosiklet süren orta yaşlı bir erkek. Sırada ne var? Elektro gitar mı? Eğer benim neler yaşadığımı, Sanna ve benim her gün nelerle başa çıkmak zorunda olduğumuzu bilseniz, böyle şeyler söylemezdiniz, sizi sefil piçler."

Virginia tek bir söz söylemeden öylece oturuyor ve masaya bakıyordu. Lennart üste çıkmak için bir girişimde daha bulundu.

"Mike, Tanrı aşkına."

"Kapa çeneni. O kadar taşaklı bir herif değilsin sen."

Mike kapıyı arkasından çarptı. Merdivenlerden koşarak Ankerliden'e çıktı ve Bäckavägen'e doğru devam etti. Dik bir yokuş çıkmasına rağmen hızlı, uzun bir zamandır olmadığı kadar emin adımlarla yürüyor ve kendini daha huzurlu hissediyordu.

Eve vardığında, annesiyle Sanna'yı kalkmış, kahvaltıyı hazır buldu.

Sanna babasına baktı.

"Nereye gittin?"

"Virginia ve Lennart'ı görmeye gittim. Onlara söylemem gereken bir şey vardı."

"Kıyafet balosu eğlenceli miydi?"

Mike kollarını uzattı ve kızının tutup kaldırdı.

"Hem de çok eğlenceliydi" dedi ve dans ederek kendi etrafında döndü.

Sanna'ya sımsıkı sarıldı ve annesine gülümseyerek baktı.

Mike, Sanna'yı okula bıraktı ve dosdoğru hastaneye gitti. Otoparka tam günlük ödeme yaptı. Ne kadar süreceği konusunda bir fikri yoktu ama biraz zaman alacağını tahmin ediyordu.

Asansörlerin bulunduğu tarafa gitti ve levhaları okudu. Dördüncü kat.

Koridora açılan kapı kilitliydi, bunu üzerine Mike zile bastı. Bir hemşire belirdi ve yüzünde bir soru işareti, kaşlarını kaldırarak ona doğru yürüdü. Mike pahalı bir takım giyiyordu ve hiç de hastaya benzer bir hali yoktu.

Hemşire kapıyı açtı.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Karım kayıp. Muhtemelen öldü. Komşularım bu olayın arkasında benim olduğumu düşünüyorlar. Sekiz yaşında bir kızım var. Yardıma ihtiyaç duyuyorum. Konuşacak birine ihtiyacım var."

Hemşirenin tereddüt ettiğini görebiliyordu, sanki şaka ettiğini sanır gibi bir hali vardı. Derken hemen başını sallayarak anladığını belirtti.

"Daha önce buraya gelmiş miydiniz?"

Mike başını iki yana salladı.

"Beni izleyin" dedi hemşire.

Mike'a beklemesi için yer gösterdi ve hemen döneceğini söyledi.

Dönmesi birkaç dakika sürdü. Yanında doktor vardı, altmış yaşlarında bir erkek. Mike adamın tanıdık geldiğini düşündü. Belki arkadaşlarından birinin babasıydı.

Adam elini uzattı. Mike minnetle sıktı elini.

"Merhaba. Benim adım Gösta Lundin. Biriyle konuşmak mı istiyorsunuz?"

Mike başıyla onayladı.

Odalardan birine girdiler ve doktor arkalarından kapıyı kapattı.

"Lütfen oturun."

"Teşekkür ederim."

Gösta Lundin masanın öte yanma oturdu.

"Özür dilerim ama adınızı duyamadım."

"Mike, Mike Zetterberg."

Doktor önüne bir kâğıt çekti, Mike'a şöyle bir baktı ve adını kağıda yazdı.

"Kimlik numaranız?"

Mike kimlik numarasını söyledi.

Doktor kalemini masanın üstüne bıraktı ve Mike'a gülümsedi.

"Güzel" dedi. "Demek randevu almadan geldiniz?"

"Evet."

"Peki neden?"

Mike adama olanları anlattı.

"...asla eve geri dönmedi" diye bitirdi. "Fazla dramatik değildi. Başına ne geldiği hakkında hiçbir fikrim yok, kazaya mı uğradı yoksa öldü mü bilmiyorum."

"Ama ölmüş olduğunu düşünüyorsunuz?"

Mike cevap vermeden bir süre duraksadı. Söyleyeceklerinden emin olmak istiyordu.

"Başka türlü olduğuna inanmakta güçlük çekiyorum."

"Arkadaşlarınızın, karınızın kaybolmasıyla bir ilginiz olduğundan şüphe ettiklerini söylediniz. Polis de bu fikri paylaşıyor mu?"

"Karım kaybolmadan bir yıl kadar önce bir ilişkisi olmuştu. Ve kim bilir, belki sadece bir tane de olmamıştır. Bunu onlara söylediğim zaman, polisler geriye yaslanıp birbirlerine baktılar. Sanki bana cesedi nereye sakladığımı sormak için beklermiş gibiydiler."

"Ama bu sizi arkadaşlarınızın şüphesi kadar üzmedi?"

"Her açıdan üzücü ve kırıcıydı ama o sırada, karımın kaybolmasını izleyen kaos esnasında umurumda olmadı. Resmi bir suçlama yoktu, daha ziyade anlamlı bakışmalar ve sessiz gözlemler türünden kinayeler. Sanki vicdanıma yenilip çözülmemi ve ne yaptığımı kendilerine anlatmamı bekler gibiydiler."

"Peki, şimdi ne değişti?"

"Çünkü gündelik hayat dediğimiz şeye geri dönmeyi başarmıştım. Balo bir dönüm noktası gibi gelmişti. Kıyafet balosuydu. Öyle giyinip süslenmekten nefret ederim. Buna rağmen gittim, sırf olağan hayata geri döndüğümü göstermek için."

Mike başını kaldırdı. Doktorun delici bakışlarını gördü.

"Beni rahatsız etmemesi gerektiğini mi düşünüyorsunuz?" dedi. "Komşuların ne deyip ne yaptığının? Durum göz önüne alındığında, bunun bir öneminin olmaması gerekir, öyle mi?"

Gösta Lundin hiç üstüne alınmadan başını salladı.

"Öyle demedim. Kast ettiğim de bu değildi."

Mike söylediklerinden pişman olmuştu.

"Özür dilerim."

"Hiç önemi yok. Sadece neler hissettiğinizi söylemenizi istiyorum. Kayıp duygusu nasıl?"

"İçimde bir boşluk var, sanki ben sadece bir kabuğum da içimde sesler yankılanıyor. İşte böyle hissediyorum kendimi. Gerçi bazen gerçekten böyle mi hissediyorum yoksa böyle hissetmem mi bekleniyor emin olamıyorum. Bazen alnın terlemesine benziyor. Hani başınızda bir baskı, sersemleten bir zonklama olur. Metalik değil, daha beterdir... Nasıl desem, boğulmuş gibi. Fakat daha da sık olarak bir uzaklık hissi yaşıyorum."

"Uzaklık hissi derken? Ne demek istiyorsunuz?"

"İnsanların sesleri. Sanki bağlantım kopuk gibi. Onları duyuyorum ama sanki sarhoşmuşum gibi, kendi sisimle sarmalanmış dolaşıyorum. Ama aynı zamanda, tam öyle de değil. Daha ziyade kendimi başka biri gibi görüyormuşum, sanki kendi dışımda duruyormuşum gibi. Elimi uzatıp bir başkasının elini sıkarken, sanki ben, ben değilim. Konuşurken de öyle: Konuşan ben değilim. Sözcükler kötü dublaj yapılmış yabancı bir reklam filmindeki gibi çıkıyor dudaklarımdan, ağzım sözcüklerle uyumlu hareket etmiyor. Daha da tuhafı, sanki hiçbir şey değişmemiş gibi. Her şey tıpkı eskiden olduğu gibi, her şey öylece devam edip gidiyor."

"Kızınız?" diyerek araya girdi doktor.

"Sanna..." dedi Mike. "Bilmiyorum. Sanki o hayatına devam ediyor gibi, yasını tuttu, durumu kabullendi. Evet, öyle. Annesi vardı ve şimdi de yok. Artık yok. Bu adeta korkutucu."

"Mutlu mu?"

"Genel olarak mı demek istiyorsunuz? Evet, öyle olduğunu sanıyorum. Hayır, öyle olduğunu biliyorum. Onun için her gün bir macera."

"Arkadaşları var mı?"

"Ah, elbette."

"Yani ne demek istiyorsunuz? Bütün bu olan bitenin kızınız üzerinde kötü bir etki bırakmadığını sanıyorsunuz, öyle mi?"

"Hayır, eğer öyle olsaydı delirirdim."

Gösta Lundin koltuğunda kıpırdandı.

"Demek aslında hakkında konuştuğumuz mesele, sarhoş ve pek de kafası çalışmayan bir kadının bir partide size söyledikleri, öyle mi?"

Mike gülerek homurdandı. Gösta dikkatle ona bakıyordu. Mike başını salladı.

"Birinin ölü kabul edilebilmesi için beş yıl beklemeniz gerektiğini biliyor muydunuz?" diye sordu. "Ve o zaman bile bunu ilkin vergi dairesi ilan ediyor, siz bir altı ay daha bekle-

mek zorunda kalıyorsunuz. İyi ama ya sonra? İnsanları cenaze törenine çağırıp boş bir tabuta bakarak artık hiç kimsenin hatırlamadığı biri hakkında konuşma mı yaparsınız? Ve neden vergi dairesi? Onların konuyla ne ilgisi var?"

"Gidip kadınla yüzleşmişsiniz" dedi Gösta. "Neler oldu anlatın biraz."

"Evlerine gittim. İlkin hiçbir şey hatırlamadığını iddia etti, sonra kocası onu yanlış anladığımı söyledi. Utandığı açık seçik belliydi."

"Ama herkesin öyle düşündüğünü söylediğine eminsiniz?"

Mike başıyla onayladı.

"Peki, bu düşünceyi yaratacağı sonuçlara doğru izleyecek olsanız? Bütün arkadaşlarınızın ve tanıdıklarınızın sadece bu konuyu konuştuklarını, başka hiçbir şeyden söz etmediklerini hayal edin. Kümeler halinde oturduklarını ve dile getirilen yahut ima edilen her suçlamayı başlarını sallayarak onayladıklarını düşünün."

Mike kendisine gülümseyen doktora baktı.

"Şimdi bunun ne kadar saçma olduğunu anlıyorsunuz değil mi?"

"Evet, belki."

"Bence buraya gelmekle iyi ettiniz. Size önerim hemen ikinci bir randevu ayarlayalım ve işler yoluna girene kadar düzenli olarak görüşmeye devam edelim. Bu sizce de uygun mu?"

Mike minnetle başını salladı. Gösta Lundin randevu defterinin sayfalarını çevirirken, başını kaldırıp Mike'a baktı.

"Simanız tanıdık" dedi. "Sanırım sizi Laröd'de görmüş olmalıyım. Orada yaşıyor olabilir misiniz?"

"Hittarp" dedi Mike. "Gröntevägen."

"Gröntevägen" diye yineledi Gösta. Ben de öyle düşünmüştüm. Karım ve ben Stockholm'den yeni taşındık buraya. Biz de Sundsliden'in biraz yukarısında oturuyoruz."

Mike şaşırmıştı.

"Gerçekten mi? Ve hiç karşılaşmadık öyle mi?"

"Sanırım ben sizi gördüm" dedi Gösta. "Ama siz dalgın görünüyordunuz, sebepleri aşikâr."

"Ama ne olursa olsun" dedi Mike, "komşu sayılırız. Tepedeki beyaz evi kast ediyorsunuz değil mi? Şu yenilenen evi? Bodrumunda müzik stüdyosu olan?"

Gösta defterini masaya bıraktı, gitar çalıyormuş gibi yaparaken, "*Smoke on the Water*"ın giriş kısmını mırıldandı.

Mike gülmekten kendini alamadı. Pop starmış gibi yapan bir psikiyatr, bu beklenmedik sadelik çok güzeldi.

"Gerçi ben genellikle davul çalıyorum" dedi Gösta. "Öyle rahatlıyorum. Dan, dun, dan, güm. Bütün kiri pası alıp götürüyor."

37

Hissettiğini göstermek, ikna edici şekilde karşılık vermek önemliydi. Ylva görevini layıkıyla yerine getiriyordu, son derece ikna ediciydi. Zor değildi, adamın gelmesini neredeyse dört gözle bekliyordu. Her türlü insani temas tecrit ve yalnızlığa yeğdi. Haklı çıkmışlardı, sahip olduklarıyla mutlu olmayı öğrenmişti.

Ylva metres olarak rollerini vamp ve meydan okuyan kadından, çekingen ve masuma değiştirerek oynuyordu.

İnanılmaz utanç vericiydi. Adam altmışını geçmiş, iyi eğitimli ve zeki biriydi, anlaması gerekirdi. Ama Gösta Lundin de diğer erkeklerden farklı değildi. Ylva'nın arzulu inlemelerine inanmayı yeğliyordu, duyduğu zevki artırmak için sırtını yay gibi geriye gerdiğine inanmayı yeğliyordu, erkekliğiyle dolmak için onu kendine çektiğine inanmayı yeğliyordu.

Adam kapıyı çaldığında, Ylva kapının önünde, görülebileceği bir yerde, elleri başının üstünde durdu. Adam içeri girene ve bıçakların, makasların, ütünün ve su ısıtıcısının mutfak tezgâhının üzerinde, yerli yerinde olduklarını kontrol edinceye kadar bu şekilde durdu. Bütün bu aletler silah olarak kullanılabilirdi ve eğer yerli yerinde bulamazsa Ylva'ya vururdu yahut daha kötüsü, sırtını dönüp çıkar ve günlerce geri gelmezdi. O zaman da Ylva elindekilerle yetinmek ve biriken çöpün kokusuna katlanmak zorunda kalırdı.

Bazan karısı, aşağıda çok uzun süre kaldığını yahut ona bir şey söylemesi gerektiğini düşündüğü zamanlarda, Gösta'yı çağırmak için aşağı gelirdi. Ylva'ya daha büyük keyif veren bir şey yoktu. Eğer Marianne kocasını çağırmak için gelmişse, Ylva sanki tatmin olmuş gibi hafif adımlarla ortada dolaşırdı.

Marianne görmüyormuş gibi yapardı ama Ylva onu can evinden vurduğunu bilirdi.

Mike Zetterberg kırmızı ışıkta durdu. Kendisini iyi, sakin ve güçlü hissediyordu. Hastaneden eve gelirken hep böyle hissederdi. Şimdiye kadar beş kere gitmişti ve artık kendisini kliniğe ilk gittiği zamana kıyasla çok daha dengeli hissediyordu.

Gösta Lundin iyi bir doktordu, ince düşünceli ve nazikti. Kendisine Florida emeklisi diyordu. Ömrünün sonbaharında daha kolay bir hayat arayışıyla Stockholm'den taşınmıştı. Stockholm sakinlerinin çoğu Österlen'i seçerdi ama Gösta ve karısı, su yüzülecek kadar ısınır ısınmaz yosunların boy verdiği o acı suların kıyısında yaşamakta bir anlam bulamamışlardı.

Her ikisi de tercihlerinden hoşnutlardı ve ne karısı ne de kendisi başkenti özlüyordu. Şivenin fazla ağır geldiği ve dışarıdan gelenlere ilişkin düşmanca yorumlar ziyadesiyle üzücü bir hal aldığı zamanlar hariç. Bu anlamda Helsingborg ve Stockholm arasında büyük fark vardı. Mike bunu çok iyi biliyordu.

Arabasının önünden yayalar karşıya geçiyorlardı. Hareket halinde bedenler, bir yerlere giden insanlar, bir nehir. Mike gayet iyi idare ediyordu. Hayat mucizevi bir şekilde yoluna girmişti. Daha az kederli olduğunu yahut her şeyin geçtiğini söyleyemezdi elbet fakat hissettikleri eskisi kadar tüketici değildi.

Sanna mutluydu, neredeyse inanılmayacak kadar uyumlu ve sakindi. Mike hemen her gün öğretmenleriyle birkaç kelime konuşuyordu ama Ylva'nın kaybolmasından hemen sonra yap-

tıkları etraflı konuşmaların yerini, şimdi hoşbeşe daha yakın sohbetler almıştı.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyordu Mike.

"Evet, öyle olduğunu düşünüyoruz" diyordu öğretmenler. "Sanna güçlü bir kız."

Annesinin desteği çok büyüktü. Annesi olmadan altından kalkamazdı. Haftanın çoğu günü Sanna'yı okuldan alıyor ve akşam yemeği hazırlıyordu. Bazen geceyi onlarla geçiriyor ve ertesi gün evi temizliyordu. Mike kendini şımartılan bir ergen gibi hissetse de yararın karşılıklı olduğunu biliyordu. Kristina aniden önem kazanmaktan hoşnuttu.

Mike'ın babası hakkında çokça konuşuyorlardı, neredeyse Ylva hakkında konuştuklarından daha fazla. Ylva hakkındaki bütün konuşmalar, herhangi olumlu bir sona çıkmayan tahminler ve varsayımlarla sona eriyordu; fakat bu konuşmalar Mike'ın bilinçaltında, birkaç gün sonra korkunç kâbuslar halinde yüzeye çıkacak şekilde, mayalanmaya devam ediyordu.

O kâbuslu gecelerde Mike yeniden uyuyamıyordu. Kimi zaman annesini arıyor ve telefonda ağlıyordu. Yas tutmaktan ve kaybetmekten, gırtlağınızdaki her şeyin tadını bozan ve nefes almanızı güçleştiren o kötü tattan konuşuyorlardı.

Annesi ve Gösta Lundin. Onu dinleyen, konuşmasına, dertli ve zayıf olmasına izin veren, bilge, anlayışlı ve duyarlı insanlar. Sizi sakinleştiren ve her şeyi körelten kahrolası ilaçlar değil.

Mike'ın kızı için aklı başında, her an hazır ve nazır olması gerekiyordu.

Tek görevi buydu. Bu görev, bu yegâne öncelik ona güç veriyordu. Görevi Mike'a başka bir bakış açısı kazandırmıştı, başka hiçbir şey umurunda değildi. İşi bir araçtı, kendi başına bir amaç değil. Toplantılarda hiç kimsenin sormaya cesaret edemediği sorular sormaya, olağan koşullarda en güçlü ve etkili insanlara özgü kabul edilen açık itirazlarda bulunmaya başlamıştı.

Biri Mike'a el salladı. Yayalardan biri arabasının önünde durmuş, Mike'ın ilgisini çekmeye çalışıyordu. Ona gülümseyen güzel bir kadın.

Mike ilkin acaba bir sorun mu var diye düşündü, ardından el sallayanın kim olduğunu idrak etti ve gülümsemesine karşılık verdi.

Nur arabanın yanına geldi ve Mike yolcu kapısının camını indirdi. Nur eğildi.

"Merhaba, ne var ne yok?"

Nur'un ne demek istediğini anladı Mike. Ylva'nın kaybolmasıyla ilgili bütün o dramatik olaylardan bu yana görüşmemişlerdi. Mike gülümsedi.

"İyi, teşekkürler, her şey yolunda. Giderek daha iyiye gidiyor, gerçekten öyle."

"Seni aramayı bin kere falan düşündüm ama nedense arayamadım" dedi Nur.

Arkadaki araba korna çalmaya başladı. Mike hızla dikiz aynasına göz attı.

"Yolu kapatıyorum."

"Ne yana gidiyorsun?" diye sordu Nur.

"İşe. Ya sen?"

"Aynı yöne. Atlayayım mı?"

"Elbette."

Mike, Sanna'nm oturma yastığını kaldırdı, Nur kapıyı açıp arabaya bindi. Mike vitese taktı ama arkadaki araba çoktan şerit değiştirmiş ve öfkeyle ışıklarını yakıp söndürerek onu geçmişti bile. Mike özür diler bir tavırla elini kaldırdı ama öteki sürücü sadece başını iki yana salladı.

"Acelesi var" dedi Nur kinayeli bir şekilde. "Çok önemli işleri var."

38

Tavandaki neon lambası titreşti ve Ylva aniden yanan ışığın etkisiyle uyandı. Gözleri yapış yapıştı ve ateşi olduğunu hissediyordu.

Elektriğin ne zamandır kesik olduğunu bilmiyordu ama muhtemelen birkaç gün olmuştu. Buzdolabındaki süt ekşimişti, yalnızca, dilimlenmiş kuru çavdar ekmeği ve bir kutu ucuz ton balığıyla beslenmek zorunda kalmıştı.

Ne sebeple cezalandırıldığını bilmiyordu. Aslında cinsel hizmetleri karşısında bir ödül beklemişti. Kendisinden beklenenden fazlasını yapmıştı ve gerçekten katılmıştı. Gösta herhangi bir şeyden yakınmamıştı.

Ylva ekrana baktı. Dışarısı aydınlıktı ve Mike'ın arabası yerinde değildi. Hafta içi bir gün olduğunu tahmin etti.

Kapıda iki sert vuruş. Ylva titreyen bacaklarla ayağa kalktı ve ellerini başının üstüne koydu. Başı dönüyordu ve vücudunun sallandığını hissediyordu. Karanlık günlerde vakit geçirmek için yorganın altına girmiş ve tekrar tekrar, on bin kere, durmadan çocuk şarkıları söylemişti ve şarkı söylemeye yalnızca tuvalete gitmek için ara vermişti.

Zemin, duvarlar, tavan.

Mademki elektrik gelmişti ve Ylva dış dünyayı televizyon ekranından izleyebilecekti, kesilmesin diye yapmayacağı hemen hiçbir şey yoktu, yeter ki yeniden karanlık olmasın.

Anahtarın döndüğünü işitti. Kapı açıldı ve Marianne içeri geldi. Elinde bir kelep ip vardı ve Ylva otomatik olarak gerilemeye başladı.

Marianne, Ylva'ya doğru geldi ve Ylva yatağa çöktü, başını eğdi, omuzlarını çekip kamburunu çıkardı.

"Ne yapmaya çalıştığını anlamadığımı mı sanıyorsun?"

Ylva cevap vermeden, çekinerek baktı. Kendisine konuşabilirsin denilmeden yalnızca teşekkür ederim ve özür dilerim, demesine izin vardı. Ve bu sözleri de bütün kalbiyle söylemesi gerekirdi. Eğer Marianne en küçük bir samimiyetsizlik tınısı olduğunu düşünürse, Ylva cezalandırılırdı.

"Gülünçsün" dedi Marianne. "Değersiz bir orospusun ve buna rağmen kocamla benim aramıza girebileceğini düşünüyorsun, öyle mi? Gerçeklikten bu kadar koptun ha? Onun seni gerçekten istediğini mi düşünüyorsun?"

Duraksadı, bir öğretmenin çok aptal bir çocukla uğraşırken gösterebileceği aynı çileden çıkmışlıkla Ylva'ya baktı.

"Herhangi birinin seni isteyebileceğine içtenlikle inanıyor musun? Eğer kapıyı açıp gitmene izin verseydik, ne olurdu sence? Mike seni geri alır mıydı sanıyorsun? Vücudunu utanmasızca kocama nasıl verdiğini öğrenince?"

Marianne hafiften eğleniyor gibiydi. Bütün kontrolün elinde olduğunu bildiğinden aşağılaması mutlaktı. Ylva'ın ona karşı çıkması imkânsızdı. Cevap vermeye çalışması bile beyhude olurdu.

Marianne elini kaldırdı. Ylva içgüdüsel olarak kapandı.

"Sana neden vurayım ki?" diye sordu Marianne. "Uğraşmama değmez."

İpi yatağın üzerine attı ve kapıya geri gitti. Anahtarı kilide sokup döndü.

"Kızının buraya geldiğini söyledim mi? Bana Bir Mayıs için bir çiçek verdi. Ben de ona bolca harçlık verdim. Artık onunla arkadaş olduğumuz söylenebilir."

Kapıyı açtı ve çıkıp gitti.

"Trädgårdsgatan'ın güneyi mi?" diye bağırdı Mike ve gözlerini dört açarak döndü.

"Korkutucu mu?" dedi Nur ve kahvesini yudumladı.

"Birazcık."

"İnansan iyi olur. Oralarda büyüdüm."

"İmkânsız" dedi Mike. "Hiç kimse Trädgårdsgatan'ın güneyinde yaşamaz ki, kimse yaşamaz orada."

"Sen nerede büyüdün bakayım?" diye sordu Nur. "Tågaborg'da mı?"

"Hittarp."

"Gerçekten mi?"

Mike başıyla onaylarken gülümsedi.

"Suç mahalline geri döndün ha?" dedi Nur ve dediği anda sözcük seçiminden pişmanlık duydu.

"Sanırım öyle" dedi Mike, gocunmadan.

"Aynı evde mi oturuyorsun?"

"Hayır, o kadar kötü değil."

"Paralel sokak?"

Mike kendini tutamayıp burnundan güldü.

"Aşağı yukarı" dedi.

Nur sessizce, kendi kendine başını salladı.

"Bir arkadaşım var" dedi. "İddia ettiğine göre, bir insanın başarısını ölçmenin iki yolu varmış. Birincisini hatırlayamıyorum fakat ikincisi büyüdüğü yerle, şimdi yaşadığı yer arasındaki coğrafi uzaklıkmış. Uzaklık ne kadar fazlaysa, başarı o kadar büyükmüş."

"O halde ben bir başarısızlık abidesiyim" dedi Mike. "Fakat şunu da söyleyeyim: Birkaç yıl Stockholm'de yaşadım ve Amerika Birleşik Devletleri'nde doğdum."

"Büyük bir alkış sana o halde" dedi Nur. "Ve Sanna doğar doğmaz, memlekete mi döndünüz?"

"Ylva değil, o Stockholm'de doğmuştu."

Doğmuştu...

Bilinçdışı bir şekilde geçmiş zamanı seçmiş olması havada asılı kaldı.

Nur, gergin bir şekilde yutkunan Mike'a baktı. Sonunda dostça gülümsedi ona.

"Onu çok düşünüyor musun?"

Mike fincanını masanın ortasına itti.

"Ne düşündüğümü bilmiyorum" dedi. "Düşüncelerimin sözleri var mı emin değilim. Sen nasıl düşünürsün? Resimlerle mi, sözcüklerle mi?"

Nur cevap vermedi.

"Aklımdan geçiyor" dedi Mike. "Bazen fikir belirtiyor. Yanımda duruyor ve yemeğin yanmaması için ocağı kapatmam gerektiğini söylüyor; Sanna yanlış giysi seçtiğinde ellerimi kalçama koyup gözlerimi devirmem için beni dürtüyor. Bunu nasıl tarif edersin?"

"Size göz kulak oluyor derdim."

Mike derin bir nefes aldı ve iç geçirerek verdi nefesini.

"Her neyse. Her ne haltsa artık. Akşam yemeğine gelmek ister misin?"

"Akşam yemeği mi?"

Nur sıçradı. Soru öyle ani gelmişti ki.

"Eğer sevgilin varsa, onu da getir" dedi Mike.

"Tamam."

"Anlaştık. Harika. Cuma?"

"Demek istediğim, çok isterim gelmeyi. Ama tek başıma. Sevgilim yok..."

"Yoksa cumartesi mi desek? Hava güzel olursa mangal yapabilirdik."

Nur güldü. Mike'ın neden güldüğü hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Ne?"

"Mangal keyfi."

"Et yemiyor musun?"

"Evet, tabii yerim. Bütün bu planlar. Ne bileyim, çok tatlı."

"Et mi tatlı?"

"Öyle tatlı değil. 'Ne hoş, ne tatlı'daki gibi tatlı."

"Mangalın nesi hoş ki?" diye merak etti Mike.

"Tatlı çünkü dokunaklı," diye açıkladı Nur. "Erkekler her şeyi yapabileceklerini sanırlar. Her şeyi yapmaya muktedir olduğunu sanan çocuklar gibi. Her şeyi illa kendileri yapacak."

39

Benliğin inkârı

Kurban, maruz kaldığı aşağılanma ve sürekli tecavüzlerle başa çıkabilmek için, vücuduyla arasına mesafe koymayı öğrenir. İstismar edilen o değildir, bir başkasıdır. Vücudu onunla ilgisi olmayan bir kabuk haline gelir. Bu aşırı kendinden tiksinme zaman içinde öylesine yoğunlaşabilir ki kadın kendi gerçek benliğine dönmenin yolunu asla bulamaz.

Kapı vurulmuş ve Ylva görülebileceği yerde, ellerini başının üstüne koyarak durmuştu.

Kapı açıldı ve Gösta Lundin içeriye girdi. Elinde bir torba vardı. Ylva ona gülümsemeye çalıştı ama Gösta'nın öfkeli bakışlarıyla karşılaştı.

"Makyaj yapmamışsın" dedi ve kapıyı ardından kapattı.

"Özür dilerim."

Gösta banyoyu işaret etti ve Ylva koşarak banyoya girdi.

Yeniden dışarı çıktığında dudakları parlak kırmızı ve gözleri ışıl ışıl farla boyalıydı. Gösta yatağın yanında durmuş gömleğinin düğmelerini çözüyordu. Pantolonunu çoktan çıkarmış ve katlayıp yatağın ucuna koymuştu.

"Dizlerinin üstüne çök."

Ylva adamın önünde diz çöktü ve iki eliyle adamın külotunu tutup işveli bir şekilde indirirken gülümseyerek ona baktı.

Adam rol yapılmasından sıkılmış, penisini tutup Ylva'nın ağzına soktu.

"Ellerin arkanda dursun. Sadece ağzın. İyice ağzına al."

Ylva ellerini arkasında kavuşturdu ve söyleneni yaptı. Adamın penisi ağzında büyürken tıkanmamak için geri çekilmek istedi fakat Gösta başını tuttu ve kendisine doğru çekti Ylva'yı.

Ylva öksürdü, neredeyse kusacaktı ve içgüdüsel olarak başını yana çevirdi.

"Özür dilerim" dedi.

Gösta saçlarından tutup çekti.

"Eller arkada" diye hatırlattı, Ylva ayaklarının üzerinde daha rahat doğrulmak için yatağın kenarına tutununca. "Yatağın üzerinde diz çök."

Ylva döndü ve söyleneni yaptı. Gösta itti ve Ylva yüzükoyun döşeğin üzerine düştü, bu kez ellerini oynatmadan.

"Ellerini arkanda tut. Her zaman."

Adam işini bitirdiğinde, Ylva'yı bir yana itti. O giyinirken Ylva yatağın üzerinde oturdu. Ruju gitmiş, farları dağılmıştı. Adam hayli zamandır ona karşı şiddet kullanmamıştı.

"Karım giderek özensizleştiğini söylüyor."

Ylva anlamadı.

"Çamaşırları diyorum" diye devam etti Gösta. "Sadece bir tarafı ütülüyorsun. Bu yeterli değil, çamaşırların iç tarafını da ütülemelisin."

"Özür dilerim."

"Bütün gün ne yapıyorsun bilmem. Hem hiç duygu göstermiyorsun. Şiddet kullanmak istemiyorum ama anlamanı sağlamak için gerekiyorsa şiddet kullanmaktan da çekinmem."

"Özür dilerim."

"Haddin olmayan düşüncelere kapılmaya başlıyorsun. Önemli olduğunu düşünüyorsun. Sana söyleyeyim, kesinlikle hiçbir anlamın yok."

Adam, Ylva'ya baktı.

"Bir dahaki sefere senin başlatmanı bekliyorum."

Gösta iç geçirdi ve başını salladı.

"Üstelik Marianne ile, evi temizlemen için yukarı çıkmana izin verelim mi diye tartıştık."

Nur hediyesini uzattı. Sanna iki eliyle ve büyük sevinçle aldı.

"Açabilir miyim?" diye sordu.

"Elbette" dedi Nur.

"Ama doğum günüm değil."

"Doğum günün olması şart değil."

Sanna koşarak mutfağa gitti. Mike kızının gidişini izledi ve misafirine gülümsedi. Sakınganca sarıldı Nur'a.

"Hoş geldin."

"Hoş buldum" dedi Nur ve çantasından bir şişe şarap çıkardı.

Mike şarabı aldı ve etiketine baktı.

"Fazla pahalı değil" dedi Nur, "ama çok iyi."

"Eminim iyidir. Teşekkür ederim. Paltonu alabilir miyim?"

Mike, Nur'un paltosunu astı ve ayakkabılarını çıkarmasına gerek olmadığını söyledi.

"Ama ayakkabılarım ıslak" dedi Nur.

"Hiç dert etme" diye ısrar etti Mike.

"Temizlikçin mi var?"

"Sanki bu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun."

Mike elini kalbine koydu ve üzgünmüş numarası yaptı. Nur ona baktı. Mike gülümsedi ama gülümsemesi karşılık bulmadı.

"Ne oldu?" dedi Mike, güveni sarsılmış.

Nur başını salladı.

"Bunlar Ylva'nın bana söylediği son sözlerdi" dedi. "Biz, bizimle gelip bir kadeh içki içsin diye ısrar ediyorduk, o ise eve gitmek istediğini söylüyordu. Biri 'ailene selam söyle' diye seslendi, o da elini tam şimdi senin yaptığın gibi kalbinin üstüne koydu ve dedi ki, 'sanki bu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun.'"

Her ikisi de hatıranın gücü karşısında şaşkın, sessizce dikildiler bir süre. Mike gergin bir şekilde yutkundu.

"Annem" dedi, "evi temizleyen yani. Bunu sevgisinden yaptığını düşünmek hoşuma gidiyor."

"Senin evini temizlemekten daha çok hoşuna giden bir şey yoktur eminim" diye takıldı Nur.

"Ben kimim ki onu bu zevkten yoksun bırakayım?" diye karşılık verdi Mike.

Mutfağa girdiler. Nur bir parça kâğıt havlu kopardı ve çabucak ayakkabılarını sildi.

"Anladığım kadarıyla mangal yakmaya niyetin yok."

"Hayır, hava değişmedi maalesef. O yüzden lazanya yaptım. Vejetaryen. Umarım sence de uygundur?"

"Bence gayet uygun. Annen mi yaptı?"

"Hayır, ben yaptım..."

"Baba! Boya kalemleri. Ve bir resim defteri."

Sanna hediyesini kaldırıp gösterdi.

"Evet. Aklımda senin güzel resim yaptığın kalmış" dedi Nur. "Aslına bakarsan işyerimde benim için yaptığın hipopotam duruyor hâlâ. Onu hatırlıyor musun?"

"O kadar da güzel değildi" dedi Sanna.

"Hem de çok güzel" dedi Nur. "Her gün bakıyorum ona."

Mike biraz şarap koydu ve kadehi Nur'a uzattı.

"Sanna, kola içer misin?"

"Şimdi değil."

Sanna ilkin yeni boya kalemlerini denemek istiyordu.

"Hadi, şerefe! Fakirhanemize hoş geldin" dedi Mike ve kadehini kaldırdı.

Şarabı tattılar.

"Mmm, nefis" dedi Nur.

Mike kızına baktı ve dudak hareketleriyle *Teşekkür ederim Nur,* dedi sessizce. Nur, başını salladı. Önemli değil.

"Ayrıca geldiğin için teşekkürler" dedi Mike. "Kulağa biraz aptalca geliyor ama o gün seninle kahve içmek bütün haftamı kurtardı. Artık bu da ne demekse: Bütün haftamı kurtardı."

"Güzelleştirdi?" diye önerdi Nur.

"Evet. Birlikte kahve içmemiz haftamı güzelleştirdi, gerçekten öyle oldu."

Nur, Mike'ın kirpiklerinin ıslak olduğunu fark etti. Mike döndü ve fırını kontrol etti. Nur bir sandalye çekti ve Sanna'nın yanma oturdu.

"Kedi mi?"

"At" dedi Sanna.

"Evet, doğru, şimdi görüyorum."

Nur başını kaldırdı. Mike tezgâha doğru dönmüş burnunu sümkürüyordu.

"Hımm" dedi ve mendili çöpe attı. "Halim hayli acıklı doğrusu."

Utanmış bir kahkaha attı.

"Ve buna sonuna kadar hakkın var" dedi Nur.

40

"Dörtlünün üçü ölü" dedi Jörgen Petersson. "Bu bir tesadüf olamaz."

Calle Collin kuşkucu kahkahasını tutamadı.

"Aralarında bir bağlantı olduğunu mu düşünüyorsun?" diye cık cık etti. "Morgan kanserden öldü; Anders, Fjällgatan'da ölü bulundu ve Johan, Afrika'da bir motosiklet kazasında öldü. Şimdi lütfen bana aralarındaki bağlantıyı açıklar mısın?"

"Bağlantı var, bağlantı var" dedi Jörgen. "Ben bunu daha ziyade Tanrı'nın mevcudiyetinin bir kanıtı olarak görüyorum."

Calle elini kaldırdı.

"Böyle şeyler söylememelisin, şaka olarak bile" dedi.

"Ama öyle düşünüyorum" dedi Jörgen, bütün ciddiyetiyle. "Dünya onlarsız daha iyi bir yer haline gelmeyebilir ama kesinlikle eskisi kadar kötü olmayacaktır."

Calle sertçe baktı Jörgen'e.

"Sana ne yaptılar? Hayatlarının en az kırk yılını kaybetmiş olmalarına bile üzülmemen için nasıl derin bir iz bıraktılar sende?"

"Ben?" dedi Jörgen. "Mümkün olduğu kadar yollarına çıkmamak için elimden geleni yaptım. Ama buna rağmen birkaç kez sopa yemeyi başardım. Onların iyi herhangi bir şey yaptıklarını söyleyebilir misin? Herkesi korkuturlardı. Onların

zorbalığına bütün okul boyun eğerdi. Onlara her rastladığımda korkudan ödüm patlardı."

"Ben hiç öyle hatırlamıyorum."

"Sen nasıl hatırlıyorsun peki?"

Calle omuz silkti.

"Geçen hafta belden aşağısı felç olmuş bir adamla söyleşi yaptım. Adam sığ suya balıklama atlamış ve boynunu kırmıştı. On sekiz yaşında. Hayatım boyunca rastladığım en iyimser insanlardan biriydi. Kazanın kendi başına gelmesi yüzünden öfke duyup duymadığını sordum. Biliyor musun ne cevap verdi? Suçlayacak kendisinden başka kimse olmadığını söyledi; bu tür kazalar riske giren, kendilerini gereksiz tehlikelere maruz bırakan insanların başına geliyormuş. Yalnızca kendisini suçluyormuş, beklenmedik büyük bir şanssızlık bile değilmiş. Onunla tanışmalısın. Sana bir iki şey öğretebilir."

"Eminim" dedi Jörgen.

Calle istihzayla homurdandı.

"Bir karın, sağlıklı çocukların ve küpler dolusu paran var. Buna rağmen burada oturmuş, ortaokulda altın çağlarını yaşamış birkaç geri zekâlı ezikten yakınıyorsun. Üstelik üçü artık hayatta bile değil. Sen okulda gerçekten mutlu olan kaç başarılı insan tanıyorsun?"

"Haklısın" dedi Jörgen, "Çok haklısın."

"Elbette haklıyım."

"Ama Ylva hâlâ hayatta değil mi?"

"Bilmiyorum" dedi Calle. "Birbirimizi her gün aradığımızı söyleyemem. Okuldan beri hiç görmedim onu. Sanırım Skåne'li biriyle evlendi yahut buna benzer bir yerli."

"Skåneli biriyle mi?" diye tekrarladı.

"Bak, işte" dedi Calle. "Ölümden bile feci bir kader."

Jörgen boş boş havaya bakıyordu.

"Kes şunu" diye kızdı Calle. "Sana yakışmıyor."

Jörgen anlamadı.

"Ne?" dedi.

"Öyle oturup düşüncelere dalmak."

"Sadece düşünüyordum ki..."

"Düşünme" diye araya girdi Calle. "Ne sana ne de başkasına bir faydası olur."

Jörgen elini sallayıp bacak bacak üstüne attı.

"Felç olan çocuk hakkında ne diyordun" diye devam etti, "başına gelenin sebebinin kendi hatası olduğu konusunda..."

Calle lafın sonunun nereye varacağını merak ediyordu.

"Belki Dörtlü Çete'deki tipler için de aynı geçerliydi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Morgan kanser oldu, muhtemelen sağlıksız yaşam tarzı yüzünden. Anders, Stockholm'ün merkezinde öldürüldü ve bunun sebebini sadece tahmin edebiliriz. Johan ise Zimbabwe'de bir motosiklet kazasında öldü ve muhtemelen bu olay olduğu sırada tam olarak ayık değildi."

Kalle başını salladı.

"Hiç vazgeçmiyorsun, öyle değil mi?" dedi.

"Çok tuhaf" dedi Mike. "Babamı Ylva'dan daha çok düşünüyorum sanki. Ve bütün eski anılar yeniden yüzeye çıkıyor."

Helsingborg Hastanesi'nin dördüncü katında, Gösta Lundin'in odasındaydı. Mike burada kendisini rahat hissediyor ve doktoruna mutlak bir güven besliyordu.

"Neyi farklı yapmış olabilirdim diye mi düşünüyorsun?" diye sordu Gösta.

Mike başını dikti ve yüzünü buruşturdu.

"Hayır, pek öyle değil, demek istediğim şu his."

"Hangi his?"

"Olay olduktan sonra anneme ve bana çok yoğun ilgi gösterilmişti. Aile, arkadaşlar. Babamın cenaze töreni ve bütün ayrıntılar. Gündelik hayat dramatikti, abartılıydı bir bakıma. Belki bunu söylemek aptalca gelebilir ama gerçekten heyecan vericiydi, biraz okuldaki ilk güne benziyordu yahut âşık olma-

ya. Hayat anlam yüklüydü, bütün o kedere ve çaresizliğe rağmen. Sanıyorum ben... Bilmiyorum, belki kendimi önemli hissettim yahut ona benzer bir şey. Tanrım, böyle söyleyince çok çirkin geliyor kulağa."

"Hiç de değil."

"Çünkü demek istediğim bu değil."

"Anlıyorum. Devam et."

Mike düşüncelerini topladı, ne söylemek istediğini toparlamaya çalıştı.

"Öteki şeyler daha sonra geldi" dedi

"Hangi öteki şeyler?"

"Utanç, sıkıntı, yüz çevirme. İnsanlar kederle nasıl başa çıkacaklarını bilmiyorlar. Yas tutarken neye ihtiyacınız olduğunu gerçekten anlayan çok az insan var."

"Peki neymiş o?"

"Yalnız bırakılmamak" dedi Mike ve Gösta'ya baktı. "Ya da en azından ben öyle olduğunu düşünüyorum. Birinin arayıp bir çay içmeye çağırması, bir arkadaşınızın her zamanki gibi telefon açıp birlikte sinemaya gitmek ister misiniz diye sorması, birinin bir iş için sizden yardım istemesi. Her ne olursa olsun, yeter ki zaman geçirmeyi sağlasın."

Mike doktoruna gülümsedi.

"Bütün o törenler ve her türlü bok püsür bittikten sonra, hayatın gündelik akışına yavaşça dönüldüğünde yasın da bitmesi beklenir. İşte o zaman en uygunsuz şakaya bile eyvallah der, sessizlik ve uzaklığın dışında her şeye katlanabilirdim."

Mike güldü, ellerine baktı ve sesini yeniden yükseltti.

"Sorunlu geçmiş çocukluğundan söz eden yaşlı bir talk-show sunucusu gibi konuşuyorum" dedi. "Sanırım bu sandalyeye oturan insanların çoğu da aynını yapıyordur. Bizleri zavallı, inildeyen bir kuklalar topluluğu olarak görüyor olmalısınız."

Gösta başını iki yana salladı. Öne eğildi ve ellerini masanın üzerinde kavuşturdu.

"Babanızın" dedi dostça bir sesle, "durumunun, şey, kalıtımsal diyelim, olduğundan korkuyor musunuz? Depresyonunun, demek istiyorum."

Mike başını iki yana salladı ve arkasına yaslandı.

"Annem, babamı öldüren şeyin alkol olduğunu düşünüyor. Kısır bir döngüydü. Sonunda annem babamın depresyonda olduğu için mi içtiğini, yoksa içtiği için mi depresyonda olduğunu bilemez hale gelmiş. Ben alkole karşı hayli dikkatliyim, bu bakımdan anneme çekmişim. Sanna olduğu sürece böyle bir şeyi aklımdan bile geçirmem, asla. Şunu söylemeliyim ki babamı bir bakıma anlayabiliyorum şimdi, buna rağmen. Yani duyduğum acı çok derindi, gelecek iç karartıcı görünüyordu. İnsanların neden intihar ettiğini anlıyorum, sadece edenlerin yakınlarım olmasını istemiyorum."

"Ylva'ya ne olduğunu düşünüyorsun? Sence intihar mı etti?"

"Hayır."

"Sence ne olmuştur?"

"Bence..."

Yüzünü duvara döndü.

"Bence öldürüldü. Muhtemelen kazara. Belki yanlış biriyle kalkıştığı bir seks oyunuydu, belki cinsel saldırı, bilmiyorum."

"Yani hayatta olduğunu sanmıyorsun?"

"Hayır, sanmıyorum" dedi Mike bir süre sonra.

"Hiç umudun kalmadı mı?"

Mike başını iki yana salladı.

"Öyle olsa aklımı yitirirdim" dedi.

"Sözünü ettiğin iki senaryo da seks içeriyor" diyerek dikkatini çekti Gösta.

"Bunu konuşmuştuk" dedi Mike kısa keserek.

"Lüzumsuzca flörtçüydü öyle mi?"

"Evet."

Mike sesini kontrol etmek için kendisini kasmak zorunda kaldı.

"Sence bu durum onu yanlış kişinin kollarına mı attı?"

"Artık ne düşüneceğimi bilmiyorum. Ylva gitti ve asla geri gelmeyecek. Doğrusunu söylemem gerekirse, neler olmuş olabileceği konusunda fazla düşünmek de istemiyorum."

"Kusura bakma, özür dilerim" dedi Gösta.

Mike kendini topladı ve sakinleşti.

"Bir yakınınızı yitirdiniz mi hiç?" dedi en sonunda, doktorun gözlerinin içine bakarak.

"Bir kızım vardı" dedi Gösta.

Mike'ın öfkeli yüzünde, bir anda, özür dileyen bir ifade belirdi. Gösta ona bakmaya devam etti.

"Yirmi yıl önceydi. On altı yaşındaydı."

"Kanser mi?"

Gösta uzun bir süre hiçbir şey söylemedi.

"Bu konuda konuşmamayı yeğlerim" dedi sonunda. "Artık konuşmak istemiyorum, seninle değil. Hem, sen benim hastamsın, ben senin değil."

41

Durum hiç iyi değildi. Kısa sözleşmelerin ve serbest çalışmanın tuhaflıkları. Calle Collin'in hayatındaki süreğen tek şey faturalardı. İş bulmak için, işleri yapmak için harcadığından daha fazla zaman ve çaba harcıyordu. Bir işe ihtiyacı vardı, doldurulacak düzenli sayfalara, bir seri yazı yazması için onu tutacak birine.

İnternete bağlandı ve fikir bulmak umuduyla sörf yapmaya başladı. Ölüm ve acı; asla başka bir şey yoktu. Bütün haberlerin temelde içerdiği buydu: Sıra dışı yollardan ölüm.

Hangi ünlüler seksiydi? Televizyonda ne vardı?

O yaşlı aktör ne demişti? Kendisini dövmesinler diye o başkalarını dövmüştü, öyle söylemişti. Ve elbette ki bütün söyleşi boyunca açığa vurduğu yegâne ilginç şeyin dergide basılmasını istememişti. Calle aktörün eski sınıf arkadaşlarıyla söyleşi yapsa ve onların aktör hakkında hatırladıklarını yazsa daha iyi iş çıkarabilirdi. Okul günleri, çocukluk. Geçmişten asla kurtulamıyordun. Jörgen Petersson'un Dörtlü Çete'ye takıntısı bundandı.

Dörtlü Çete, üçü ölmüştü. Yalnızca Ylva hayattaydı. En azından Calle'nin bildiği kadarıyla. Belki de onunla röportaj yapmalıydı? Başlık şöyle olurdu: *Arkadaşlarım Genç Ölür!*

Gerçi böyle bir haberden sonra pek arkadaşı kalmazdı geriye.

Öte yandan bu herkese dokunan bir konuydu. Genç ölmüş bir tanıdığı olmayan var mıydı? Belki de o kadar da kötü bir fikir değildi. Arkalarında acılı ve yas tutan aileler ve arkadaşlar bırakarak erkenden ölen insanlarla ilgili bir yazı dizisi. Böyle bir diziye ne ad verilirdi?

Beklenmedik Bir Anda. Hayır, hayır, hayır. Dokunaklı olmalıydı. Bir Yaz Günü Dans Etmişti. Belki de değil. Geçen Gün Geri Gelmez? Zaman İçinde Bir An? Tanrı Verdi Tanrı Aldı? Senin Gölgende? Hatırlama Bahçesi? Günü Yaşa? Birdenbire Oldu?..

Hadi ama, çok boktan bunlar.

Sonra Her Şey Bitti.

Calle bu sözleri kendi kendine tekrarladı. Kulağa iyi geliyordu. Kaderci ama yine de olumlu.

Sonra Her Şey Bitti.

Mükemmel bir başlıktı.

42

Gelecekten umudunu kesmek

Kendisini tutsak eden kişinin elinden kaçmayı başaran bir kadının eski hayatına dönme şansı son derece azdır. Kadının bu duruma zorla sokulmuş olmasının pek etkisi yoktur; çoğu toplumda, hâlâ kadının bu durum için kendisinden başkasını suçlamaması gerektiğine inanılır. Ailesinin şerefine leke sürmüştür, bu yüzden ailesi ve arkadaşlarından çok az kişi toplumun aforoz ettiği birine kucak açmak için gereken fedakârlığı göstereceklerdir. Bunun sonucu olarak kadın, hemen, daima kendisine tutsak edene geri döner.

Dışarıda bir dünya vardı ve Ylva'yı o dünyadan ayıran yegâne şey bodrumun duvarlarıydı. Kendisine bunu hatırlatmaya çalışıyordu, bütün tutkuları engellenmeden önce, ilk başta hissettiklerini hatırlamaya çalışıyordu. Kaçmanın hâlâ mümkün olduğunu düşündüğü zamanları. Hâlâ mantıklı bir şekilde düşünmeye çalıştığı zamanları.

Beyhude girişimlerinin bedelini anlamadan, yumruklar ve tehditler karşında aciz kalıp kabullenmeden önce. Durumunu ve kim olduğunu.

Evi temizlemek.

Yukarı çıkmasına izin verildiği ve güneş ışığını hissedebileceği düşüncesi bile içinde tuhaf bir duygu uyanmasına neden oluyordu.

Rüyalarında, pencereden atlıyor, çimenliği koşarak geçip kendi evine gidiyordu ve...

Asla daha ileri gitmiyordu. Zihni rüyayı daha ileri götürmeyi reddediyordu. Herhalde onu acıdan korumaya çalışıyordu.

Evi temizlemek.

Buna asla izin vermeyeceklerdi. Bu ona eziyet etmenin başka bir yoluydu sadece, burnunun dibinde salladıkları havuç. Son anda geri çekivereceklerdi. Tıpkı daha önce yaptıkları gibi.

Ylva etrafına bakındı, neleri kaybetmek riskiyle karşı karşıya olduğunu düşündü, uğruna çalıştığı her şeyi.

Dünyaya açılan gözü olan televizyon ekranı, yiyecek, su, elektrik. Okumak için kitaplar.

Talep ettikleri tek şey itaat etmesiydi. Bunun dışında kendi kendisinin patronuydu. Gösta'nın ayda birkaç kez bedenini kullanması onu artık rahatsız etmez olmuştu. Adamın mumnuniyeti Ylva'nın iyi olduğunu gösteriyordu. Gösta onu istemeye devam ettiği sürece güvendeydi. Gösta daha fazlası için geri geldiği sürece, Ylva hayatta tutulacaktı.

Eğer istediği buysa.

En kötü anlarında ipi düşünüyordu. Gösta ve Marianne'ın en sonunda yapmasını bekledikleri buydu. Göze göz, dişe diş.

Ama Ylva henüz o hale gelmemişti. Ayrıca Gösta'nın evi temizlemesine izin vermekle ilgili yarım ağız vaadi, bir kıvılcım çakmıştı. Gözünde canlandırabiliyordu neredeyse. Elektrikli süpürgeyle, elbette gözetim altında, nasıl ortalığı süpüreceğini ve bütün pencerelerden dolan gün ışığıyla gözlerinin nasıl kamaşacağını. Dışarının renkleri ve sesleriyle dolacağını. Rüyalarında bile mest oluyordu Ylva.

Bodrumu en ince ayrıntılarına kadar tanıyordu, tuğların örülüşündeki her bir düzensizlik zihnine kazınmıştı. Bodrum onun güvenliğiydi.

Gösta seyrek olarak vuruyordu Ylva'ya. Elini kaldırması yeterliydi. Onun, bunu gerekli olduğu için yaptığını anlıyordu. Kendisine kimin patron olduğunu hatırlatmak için.

Marianne daha kötüydü; aşağı görüyor, tepeden bakıyordu.

Bazen Ylva, Marianne'ın öldüğünü hayal ediyordu. Sadece kendisiyle Gösta'nın kaldığını. Belasını bulmasını diliyordu, acı çekerek ölmesini, ani bir kaza sonucu değil. Ölmeden önce uzun uzun acı çekse, bu Ylva'ya büyük zevk verirdi.

"Yerini bileceksin" demişti Marianne, tekrar tekrar.

"Ne olduğunu unutma. Kocamın bedensel sıvılarını akıtacağı bir deliksin. Başka hiçbir şey değil."

Son defa bodruma indiğinde, sırıtmıştı.

"Sanırım eski hayatını hayal ediyorsun. Evet, eminim ediyorsundur. Bu ancak senin ne kadar aptal olduğunu gösterir. Kendine aynada hiç baktın mı? Şu halinin yarısı kadar çirkin olsaydın bile yeterdi. Seni tarif edecek bir sözcük bulmaya çalışıyorum ama bulamıyorum. Ama dur, bekle, buldum: Tükenmiş. Evet bu. Sen tükenmişsin. Bitmişsin. İpi düşünsen iyi olur."

Ylva, Hıristiyanların ne dediklerini anımsamaya çalıştı: İnanç seçilirdi.

O inanmıyordu. Ne kaçma ihtimaline ne de dışarıda eski hayatının kendisini beklediğine.

Evi temizlemek.

Arada bir bile olsa bodrumdan çıkmasına izin verilmesi. düşüncesi bile başını döndürüyordu. Hayal etmesi bile imkânsız gibiydi.

Ylva'nın midesi altüst olmuştu.

Keşke Gösta hiçbir şey söylememiş, boş umutlarını beslememiş olsaydı diye düşündü.

Sanna, sanki Nur kendisiyle babasının dünyası için bir tehditmiş gibi gözlüyordu onları. Ama durum Sanna'nın kafasını karıştırıyordu; çünkü Nur'dan hoşlanıyordu ama babası da ondan hoşlanıyor gibi görünüyordu ve bu durumla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu.

Mike mangalla ilgilenirken, Sanna ve Nur badminton oynadılar. Kaygılanacak bir durum yoktu. Daha sonra durum değiş-

ti, üçü birlikte Hamnplan'a yüzmeye giderken, Sanna her zaman olduğu gibi önde oturmakta ısrar etti.

Mike ön koltukların gerçekte yetişkinlere ayrılmış olduğunu söyledi, neyse ki Nur hızla ve ustaca arka koltuğa atlayarak tatsızlığın önüne geçti.

Suya girdiklerinde, Sanna bütün numaralarını gösterdi Nur'a. Babasının bacaklarının arasından daldı, iskeleden atladı ve kulaç attı. Fakat ne kadar uğraşırsa uğraşsın, babası ve Nur ne yapıp edip yan yana olmayı başarıyor gibiydiler.

Yüzdükten sonra Sofiero'nun Yeri'ne gidip dondurma satın aldılar ve büfenin yanındaki banka oturup yediler. Sanna kendi dondurma külahını tatsın diye Nur'a uzattı.

"Mmm, çok güzel" dedi Nur.

"Seninki neli?" diye sordu Sanna.

"Rom ve kuru üzümlü. Denemek ister misin?"

Nur kendi külahını uzattı ve Sanna yaladı.

"Böğ. Çok kötü tadı. Alkole benziyor."

"Alkol zaten, rom."

"Ama alkol bana yasak."

"Sanırım dondurmayı tatmanda sakınca olmaz" dedi Mike.

"Çocukların alkol almaması gerekir" dedi Sanna.

"Evet, bu dediğin doğru" diye karşılık verdi Nur.

"Öyleyse niye verdin?"

"Tatmak istediğini düşündüm de ondan."

"Alkolü değil."

"Gerçek alkol değil bu" diye açıkladı Nur. Kuru üzümler tatlansın diye romda bekletilmiş sadece."

"Tadı berbat."

Bundan daha fazlası olmadı ama öylesine anlamlıydı ki, Nur ve Mike, Sanna'nın başının üstünden bakıştılar.

"Beni eve bırakır mısın?" diye sordu Nur.

"Elbette" dedi Mike.

Nur'u Bomgränden'de bıraktılar. Nur arka koltuktan uzanıp elini Mike'ın omzuna koydu.

"Bu güzel gün için teşekkürler."

"Bekle, seni geçirelim. Doğru düzgün vedalaşmalıyız."

Arabadan indi ve Nur'a sarıldı.

"Teşekkür ederim" diye fısıldadı.

Nur, Mike'ın göğsüne hafifçe pat pat vurdu, eğildi ve Sanna'yla konuştu.

"Yarın için iyi eğlenceler. Umarım yakında yine görüşürüz."

"Hmm."

Arabayla eve dönerken, Sanna babasına Nur'a âşık olup olmadığını sordu.

"Bunu neden soruyorsun?"

Sanna omuz silkti.

"Öyle görünüyor."

"Öyle mi?"

Sanna cevap vermedi.

Mike, Drottninggatan ve Strandvägen'i geçip eve doğru sürdü arabayı. Helsingborgluların çoğunun Berga tarafındaki otoyola tercih ettikleri, huzur veren bir yoldu. Denizin üzerinde alabildiğine engin gökyüzünü görürdünüz, oysa otobanda trafik ve hareketten başka bir şey yoktu.

Mike, Tinkarpsbacken'in hâlâ parke taşıyla döşeli olduğu zamanları, araba asfalttan çıkınca sesin nasıl değiştiğini hatırladı. O zamanlar tepedeki caddede bulunan ağaçlar kocaman ve çok güzeldi, eski kralın koyunları suyun kıyısındaki çayırda otlardı ve yola en yakın kırmızı beyaz boyalı çiftlik evinin penceresinde birçok yelkeni olan bir gemi modeli dururdu. Şimdi parke taşları pürüzsüz asfaltla değiştirilmişti, cadde boyuna hâlâ acınacak kadar küçük yeni ağaçlar ekilmişti ve çiftlik evinin penceresindeki yelkenli gemi artık yoktu.

"Annemi özlüyorum" dedi Sanna.

Mike kızına baktı. Sanna gözünü ileriye dikmişti.

"Ben de özlüyorum" dedi, "Ben de."

43

"Buyrun, ben Karlsson."

"Merhaba, adımı vermek istemiyorum."

Ses, kararlı ama buna rağmen durum nedeniyle kendinden emin olmayan bir kadına aitti.

"Neyle ilgili?" diye sordu Karlsson.

"Ylva Zetterberg."

"Kim?"

"Hittarp'da bir yıl kadar önce kaybolan kadın."

"Sizi dinliyorum" dedi Karlsson. "Neden adınızı vermek istemiyorsunuz?"

"Çünkü konu hassas."

"Pekâlâ, devam edin."

"Ylva'nın kocası bir kadınla görüşüyor."

Karlsson sessizce oturup devam etmesini bekledi ama kadın başka bir şey söylemedi.

"Ve?.." dedi sonunda.

"Ylva'nın çalışma arkadaşlarından biriyle çok fazla zaman geçiriyor."

"Anladım."

"Çok fazla zaman, bilmem ne kast ettiğimi anlıyor musunuz?"

"Çıkıyorlar mı?" diye sordu Karlsson.

"Bu konuda hayli çekincesizler, hiç utanmıyorlar. Kadın yabancı biri."

"Bakın siz şu işe."

"Benim ilk düşündüğüm bunu birlikte yaptıkları oldu."

"Neyi?"

"Ylva'nın yollarından çekilmesini sağlamayı."

"Böyle söylemenize sebep olan nedir?"

"Dediğim gibi, sadece bir düşünce. Fakat belki de kayıp bir kadının kocasının, kadının eski iş arkadaşlarından biriyle ilişkisinin olması sizin açınızdan ilginç değildir?"

"Bütün gözlemler ilgimizi çeker" dedi Karlsson ve kapıda belirerek soru soran bir ifadeyle kaşlarını kaldıran Gerda'ya bakıp gözlerini devirdi. "Sadece neden Ylva'nın kaybolmasıyla bir ilgileri olduğunu düşündüğünüzü anlamıyorum."

"Gerekçe" dedi kadın.

"Gerekçe?" diye tekrarladı Karlsson ve aynı anda kadının ipe sapa gelmez konuşmasına dikkat etmeyi bıraktı.

"Aşklarının önünde engeldi."

"Kulağa çok ilginç geliyor" dedi Karlsson. "Size ulaşabileceğim bir telefon numarası var mı?"

"Evet, sıfır yedi üç... Hayır, adımın gizli kalmasını istediğimi söylemiştim."

"Pekâlâ, aradığınız için teşekkürler. Bunu takip edeceğime söz veriyorum."

Karlsson telefonu kapattı ve arkadaşına baktı.

"Hittarp'taki karı katili" dedi. "Karısı kaybolan."

"Ne istiyormuş herif?" diye sordu Gerda.

"Hayır, hayır, o değildi. İhtiyar ineğin teki, muhtemelen bir komşu. Anlaşılan herif karısının iş arkadaşlarından birini düzüyor."

"Kontrol etmemiz gereken bir şey mi?"

"Nasıl yapacağız bunu?"

"Bilmiyorum."

"Yaa. Taze kahve var mı?"

Virginia mutfak penceresinden Tennisvägen'e baktı. Çay fincanını ağzına götürdü ve esnedi. Doğru olanı yapmıştı. Hiçbir şey söylememek yanlış olurdu. Sessiz kalmak yanlıştı. Mike cezasız kalmamalıydı.

Nur'un akşam yemeğine gelmesinin üstünden üç ay, ilk öpüşmelerinin üzerinden iki ay geçmişti ve bu süre zarfında yalnızca birkaç kez sevişmeyi becerebilmişlerdi. Başlangıçtaki girişimleri, Sanna yan odada huzursuzca yatarken, beceriksizce birbirlerini okşamaktan ileri gitmemişti. Diğerleri Nur'un Bomgränden'deki dairesinde, öğlen tatilinde olmuştu.

Bu birlikte geçirdikleri ilk geceydi. Sanna babaannesine postalanmıştı.

Ertesi gün, kalan enerjilerini tüketinceye kadar sevişmek üzere yatak odasına dönmeden önce, acelesizce kahvaltıların, ettiler. Mike ateşliydi ve alışılmadık egzersiz yüzünden kasları ağrıyordu. Kendisini en son ne zaman bu kadar mutlu hissettiğini hatırlamıyordu. Yıllar önceymiş gibiydi.

Mike annesini aradı ve Sanna'yla konuştu. Sözümona bir iş toplantısındaydı. Kızının konuşma biçiminden her şeyin yolunda olduğunu anladı. Büyükannesiyle birlikte akşam yemeği yapmışlar, televizyonun karşısında yemeklerini yemişler ve Sanna yatağa gidince, büyükannesi ona koca bir kitabın tamamını okumuştu.

"...ve şimdi de Danimarka'ya, ne alırsan on kron dükkanına gideceğiz" diyerek sözünü bitirdi Sanna.

"Peki, ne zaman gelip seni alayım istersin?"

"Şimdi değil. Sonra."

"Tamam. Babaannenle konuşabilir miyim?"

Mike annesiyle zamanı kararlaştırdı, konuşmasını bitirdi ve Nur'a döndü.

"Eve gelmek istemiyormuş" dedi.

"Bu benim kalabileceğim anlamına mı geliyor?" diye sordu Nur.

Mike yanına gidip onu öptü.

"Dışarı çıkalım mı?"

"Yürüyüşe mi demek istiyorsun?"

Mike bir çocuk gibi, hevesle başını salladı. Nur çenesinden tutup çekti.

"Sence bu uygun mu? Yakışık alır mı?"

"Alır tabii, böyle şeylere pabuç bırakamayız."

"Emin misin?"

Mike, Nur'un elini tutu ve çekip hole götürdü.

"Hadi."

El ele tutuşmadan, yan yana yürüdüler. Dışarıya çıkmalarının sebebi hareket etmek değildi elbette; ama sallana sallana da yürümüyorlardı, hızları yaşlı bir köpeği gezdiren bir çiftinkine uygun sayılabilirdi.

Ormana varınca öyle bir tutkuyla öpüştüler ki ardından ikisi de kahkahalarını tutamadılar. El ele tutuştular, rahat bir tutuş tarzı buldular ve Kulla Gunnarstrop'a doğru kayın ağaçlarının oluşturduğu, kiliseyi andıran yemyeşil kemerin altında yürümeye devam ettiler. Orman bekçisinin kırmızı kulübesini geçtikten sonra, patikanın iki yanında açık arazi belirdi ve birbirlerinin elini bıraktılar.

"Uygunsuz gibi mi geliyor?" diye sordu Nur.

"Ne demek istiyorsun?"

Omuz silkti Nur.

"Ne bileyim, belki bir süre daha siyahlar giymen gerektiğini düşünüyorsundur."

Mike, Nur'a hızlı bir bakış attı.

"O asla geri gelmeyecek" dedi.

Patika boyunca yürümeye devam ettiler. Çayırlarda atlar otluyor ve güneyden gelen bir esinti haliçte beyaz sırtlı dalgalar oluşturuyordu.

"Aslında hiç benim tipim değilsin" dedi Nur. "Sen Ylva'nın kocasıyken senin hakkında hiç bu şekilde düşünmemiştim. Şimdiyse seni omzuma atıp şu elektrikli çitin üzerinden atla-

mak ve şu tarlada seninle sevişmek istiyorum. Üstelik bütün kasaba etrafımıza toplanıp seyredecek olsa, tınmazdım."

Mike, Nur'un yüzünü ellerinin arasına alıp şefkatle öptü. Elleriyle sırtından tutup sıkıca sarıldı Nur'a. Patikanın ortasında, bedenleri birlikte salınarak durdular. Yaşlı bir çift kuzeyden doğru onlara yaklaştılar ama Mike geri çekilmedi. Gelenlerin kim olduğunu gördükten sonra dikkatle ayrıldı Nur'dan.

"Bu Nur" dedi Mike. "Ve bunlar da Gösta ile Marianne, Sundsliden'de, evimin karşısında oturuyorlar."

El sıkıştılar.

"Kızınız nerede?" diye sordu Marianne.

"Sanna mı?" dedi Mike. "Babaannesiyle Danimarka'ya gitti. Ne alırsan on kron dükkânına gideceklermiş."

Marianne anlamamış gibiydi.

"Her şey on krona satılıyormuş" dedi Mike. "Yahut yirmi. Enflasyon arayı kapatmıştır."

Marianne anlayışla başını salladı. Sanki alışveriş yapmak Sanna'nın yaşındaki bir kız için uygun bir vakit geçirme yoluymuş gibi. Mike ve Nur, yaşlı çifte veda edip kaleye doğru devam ettiler.

"Gösta görüştüğüm kişiydi" diye açıkladı Mike. "Sana sözünü ettiğim psikiyatr. O olmasa asla bugün bulunduğum yerde olmazdım."

44

Mike, Gösta'ya olan randevusu için hastaneye gidiyordu. Kendini iyi hissediyordu, birkaç saat sonra daha da iyi hissedeceğini deneyimle biliyordu. Gösta onun hayata inanmasını sağlamıştı, onu her şeyin mümkün olduğuna ikna etmişti.

Bu, elbette hızla silikleşen ve gündelik hayatın renksiz, zorlu uğraşılarının alıp götürdüğü bir duyguydu ama her görüşme Mike'ın içinde bulunduğu kapkaranlık kuyudan gıdım gıdım yükselmesini sağlıyordu.

Bu aralar eskisi kadar sık görüşmüyorlardı. Gösta yardımına daha çok ihtiyaç duyan insanlar olduğunu düşünüyordu.

"Yaşadıkların dikkate alınırsa, gayet iyi görünüyorsun" demişti, düzenli randevularını iptal edip Mike'ı arada bir görmek için tarih belirlerken.

Şimdi her üç ya da dört haftada bir görüşüyorlar ve bazen bütün seansı karanlık ve rahatsız edici düşünceleri didikleyerek geçirmek yerine, çene çalarak geçiriyorlardı.

Mike, Gösta'ya büyük hayranlık duyuyordu. Mesleki becerileri bir yana, hayatın üzüntüleri karşısında öylesine bilgece geri çekilmesiyle de çok değerli bir örnekti. Gösta kızını kaybetmiş, tek çocuğunun acısını yaşamıştı. Annika, kızının adı buydu, eğer yaşasaydı Ylva ile aynı yaşta olacaktı. Eğer biri ya da öteki hayatta olsaydı.

Mike bu konuyu çok düşünmüştü. Çocuğunun ölümüne tanık olmak dayanılmaz bir şey olsa gerekti. Kendisi Sanna'sız bir hayatı hayal bile edemiyordu, bu konuda düşünmeyi reddediyor, böyle düşünceleri köklenmesine fırsat vermeden bir kenara itiyordu.

Yirmi yıl boyunca, Gösta mücadele etmiş, işe gitmiş, insanların sorunlarını dinlemiş ve çözümler bulmaya çalışmıştı. Asla pes etmemiş, kin gütmemiş ve kötü olmamıştı. Gösta ve karısı birbirlerine dayanmış, birbirlerine destek olmuş ve mucizevi bir şekilde devam etmeyi başarmışlardı.

Florida emeklileri.

Mike buraya taşınmalarının da devam etmenin, yeni bir başlangıç yapmanın bir yolu olup olmadığını merak etti. Bunu yapmak için yirmi yıl beklemiş olmaları tuhaftı ama belki de oradan ayrılmayı ancak başarabilmişlerdi. Evlerin ve sokakların büyük önemi vardı. Belki de anılar silikleşene ve anılarla başa çıkma gücü bulana kadar kalmaları gerektiğini düşünmüşlerdi.

Annika öldüğünde on altı yaşındaydı. On altı. Önünde koca bir hayat vardı.

Mike utanıyordu. Acı çekmenin kendi tekelinde olduğunu düşünmüş, orada oturup debelenmiş, tuhaf hallere girmiş, kendine acımayı neredeyse zorbalığa vardırmıştı. Herkesin kendi dertlerinin olduğunu, bütün yapmanız gerekenin yüzeyi tırnaklarınızla kazımak olduğunu bile bile.

Ayrıca, Gösta'nın kaybı Mike'ınkinden daha büyüktü.

"Eee?" dedi Gösta, Mike odaya girer girmez. "Kimdi o, el ele tutuştuğunuz kadın?"

Mike adeta utanmıştı.

"Nur" dedi. "Ylva'nın eski çalışma arkadaşlarından biri. Kazara rastlaştık, bir kahve içtik. Sonra bize akşam yemeğine geldi ve işte..."

"Ve işte..." dedi Gösta kaşlarını kaldırarak.

Mike gülümseyerek karşılık verdi.

"Tebrik ederim" dedi Gösta. "Bunu hak ediyorsunuz. Gördünüz mü: Hayat geri geliyor."

"Evet, hakikaten geliyor" dedi Mike.

Gösta masasından bir kâğıt aldı, başka bir kâğıt yığınının üzerine koydu.

Dostça gülümseyerek, "Pekâlâ" dedi ve ellerini kavuşturdu. "Bugün ne hakkında konuşmak istersiniz? Yüreğinizin pır pır edişini mi?"

Mike güldü.

"O kadar belli mi?"

"O kadar belli."

"Asla bir daha böyle şeyler hissetmem sanmıştım."

"Hayat tuhaf."

"Geçecek diye korkuyorum desem yeridir" dedi Mike. "Ve hep geçer."

"Geçip başka bir şeye dönüşebilir."

"Tabii, elbette. Zaten öyle oluyor."

"Buyrun bakalım. Konuşacak bir şey yok."

"Ylva'yla iken böyle hissettiğimi bile sanmıyorum."

"Gerçekten mi?"

"Yok, böyle bulutların üstüne çıkmamıştım."

"Sanna bu konuda ne düşünüyor?"

Mike güldü ve sonra Gösta'ya baktı, yeniden ciddileşti.

"İnanılmazsınız" dedi. "Her zaman tam en kritik noktanın üstüne basıyorsunuz. Başlangıçta biraz temkinliydi. Ama değişim karşısında bu sıkça olan bir şeydir. Bence bu çok insani bir tutum, değişime temkinle yaklaşmak. Fakat şimdi her şey daha iyi. Geçen gece gelip yatakta aramızda yattı bile. Neredeyse yeniden bir aile olduk."

Gösta ve Marianne mutfak masasında oturmuş kahve içiyor ve pencereden dışarı bakıyorlardı. Masanın üzerinde, aralarında duran gazeteyi ikisi de okumuşlardı.

"Bilmiyorum" dedi Gösta, "Görünüşe bakılırsa... Bilmiyorum."

Karısında baktı.

"Böyle yaşamaya devam etmemiz gerektiğini mi düşünüyorsun?" dedi Marianne.

Şimdi hiçbir şey söylememe sırası Gösta'daydı. Taktik sebeplerden değil, söyleyecek bir şey bulamadığından. Karısının beklentilerini karşılayamazdı.

"Hoşuna gidiyor" dedi, sitem dolu bir sesle.

"Hayır."

"Evet, hoşuna gidiyor. Ve daha fenası, onun da hoşuna gidiyor. Amcık sizin bir çift olduğunuzu düşünüyor, ikinizin. Hiç intihar edecekmiş gibi görünmüyor. Ona tecavüz etmen gerek, onunla ihtiyaçlarını gidermen değil."

Gösta başını iki yana salladı.

"Kes şunu" dedi.

"Keseyim mi?"

Kocasına öfkeyle baktı. "Annika'nın gittiği yoldan gidecek. Bunu unuttun mu? Kendi canını kendisi alacak. Eğer kendi rızasıyla yapmazsa, o zaman ilmeği geçirmesine yardım etmemiz gerekecek."

Gösta sessizce oturuyordu. Marianne tavana baktı ve sakinleşene dek derin derin soludu.

En sonunda, "Bu durumu daha ne kadar sürdürmeye niyetlisin?" diye sordu. "Böyle devam edemez, bunu idrak etmek zorundasın. Şu ana kadar devam edebilmesi bile bir mucize. Ondan kendi keyfin için yararlandığını düşündüğüm için beni suçlayamazsın."

"Kes şunu!"

Gösta elini masaya vurdu fakat hareket zayıftı. Marianne üstünde yorum yapmamayı yeğledi, susarak kocasının konuşmasını bekledi.

"Ben de seninle aynı şeyi istiyorum" dedi. "Sadece nasıl olacağını kestiremiyorum. Uygulamada, demek istediğim."

Marianne omuz silkti.

"Fayans kaplı bir banyo" dedi.

Gösta derin bir nefes aldı ve pencereden dışarıya baktı. Marianne kocasını inceledi. Keyifsiz görünüyordu.

"Aman Tanrım" dedi. "Ödleklik etmenin hiç sırası değil."

Ayağa kalktı ve kahve fincanlarını götürüp evyeye koydu.

45

Ylva ekrana öyle yakındı ki resim bulanıklaşmıştı. Yarım adım geri çıktı ve yeniden odaklandı.

Nur evde Mike'la birlikteydi. Sanna'yla badminton oynuyordu, ağ olmadan. Heyecanları yeteneklerine baskın görünüyordu.

Nur şort ve bir bikini üstü giyiyordu; geldiğinde üzerinde olan giysileri değil. Sanna rahat ve mutluydu; Nur şakacı ve canlıydı. Sanki hem kendi evinde hem de henüz öyle değilmiş gibiydi.

Mike'la olan ilişkileri gelişiyordu. Nur kendisinin yerini almaya başlamıştı.

O sırada kapı vuruldu.

Ylva hemen durması gereken yere gitti, ellerini başının üzerine koydu, dudaklarını ileri uzattı, göğsünü öne çıkarmak için dirseklerini geriye çekti; tıpkı kendisinden istendiği gibi.

Makyajını yapmıştı ve hazırdı, iç çamaşırları ve yüksek topuklularıyla. Daha önceden kararlaştırılmış bir ziyaretti ve Gösta Lundin ne istediğini söylemişti.

Gösta kapıyı arkasından kapattı, yiyecek torbasını tezgâhın üzerine koydu ve sonra Ylva'nın yanına geldi. Dizlerinin üstüne çökmesini işaret etti ve Ylva derhal itaat etti.

Ylva sanki adam bir an önce içine girsin istiyormuş gibi yaparak inlemeye başladı. Gösta kemerini açtı ve fermuarını indirdi.

Ylva, adamın penisini tuttu ve ağzına soktu, sonra bir porno yıldızı havasıyla ojeli tırnaklarını gerdi. Adam hemen sertleşmişti. Ylva gözlerini yukarı çevirdi ve adamın hakir gören ifadesiyle karşılaştı. Gösta, Ylva'nın saçından tuttu ve başını öne arkaya hareket ettirdi.

"Amınla oyna, ıslak olmanı istiyorum.

Ylva elini külotunun içine sokup kendine dokundu, sürdüğü kayganlaştırıcıyı hissetti ve dersini aldığını belli etmek için inledi.

Derken, Ylva'nın ekranda olup bitenle ilgilendiğini fark etti Gösta. Acaba Ylva hâlâ hayaller kuruyor mu, umudu var mı, planlar yapıyor mu diye meraka kapıldı.

"Kocan bir süredir beni görmeye geliyor" dedi.

Ylva bakakaldı.

"Aylardır geliyor. Bir partide deli kadının biri senin kaybolmandan onu sorumlu tutmuş. Herkesin Mike'ın işin içinde olduğunu düşündüğünü iddia etmiş."

Gösta güldü.

"Komik. Senin kaybınla başa çıkabilmiş ama suçlamalara ve dedikodulara dayanamamış."

Bu yeni bilgi Ylva'nın başını döndürdü. Marianne'ın Sanna'dan Bir Mayıs çiçeği aldığını söylediği zaman hissettiği aynı berbat duyguydu. Mike, Gösta'nın hastasıydı; en mahrem duygularını onunla paylaşıyor, Ylva'yı hapiste tutan ve bir yıldır ona sistematik ve düzenli olarak tecavüz eden adama içini açıyordu. Ylva tek kurban değildi. Gösta ve Marianne'ın istismarları ailesine de bulaşmıştı.

Karnında bir el hissetti. Onu okşayan, memelerine doğru ilerleyen bir el. Ylva her şeyden çok adamın tecavüz ettikten sonra kendisine dokunmasından nefret ediyordu. Artık bitmiş olması gerekirken, yine de devam ediyordu.

Bu kez her zamankinden daha kötüydü.

Fakat her şeye rağmen, Ylva kendisinden bekleneni tam olarak yaptı, gözkapaklarını indirdi ve zevkle inledi.

Adam ellerini Ylva'nın bacaklarının arasına götürdü, ıslaklığı hissetti. Kayganlaştırıcı ve sperm.

"Uzun uzun konuşuyoruz, kocan ve ben. Bana büyük hayranlık duyuyor. Bana hiç birini kaybedip kaybetmediğimi sordu, bunun üzerine ona Annika'dan söz ettim. Anlaşılır nedenlerle fazla ayrıntıya girmedim. Kocan benim kaybımın kendisininkinden büyük olduğunu, kızını kaybetmeyi hayal bile edemediğini söyledi."

Gösta bir süre sessizce uzandı.

"Doğrusu ona katılıyorum" dedi ve Ylva'nın kalçasına hafifçe vurdu. "Dön, arkandan yapmak istiyorum."

Oltaya *Aile Haberleri Dergisi* gelmişti. Calle Collin'in son yaptığı işten memnun kalmışlar, yazı işlerinde düzenli bir iş önermek için Helsingborg'a çağırmaya karar vermişlerdi. Calle, *Sonra Her Şey Bitti* yazı dizisi konusundaki fikrini sunduğunda, mesele sağlama bağlanmıştı. Ängelholm'a uçak biletinin parası ödenmiş ve Calle oradan bir taksiye binerek Helsingborg'un güney yakasında bulunan gümüş grisi yayınevi binasına gitmişti.

Yazı işleri müdürü, Calle'ye etrafı gösterdi ve personel kantininde öğlen yemeği ikram etti. Önerilen yazı dizisinin konusu hayli hassas olduğundan, daha fazla ayrıntı istiyordu.

Calle birkaç bölüm sürecek giriş yazısının ardından, mümkün olduğu kadar okurların kendilerine ulaşması için çaba göstermeleri gerektiğini, herhangi bir şeyin peşine düşmelerine yahut eski ölüm ilanlarındaki isimlere bakmalarına ihtiyaç olmadığını söyledi. Ölen kişi bir aile mensubu yahut arkadaş olarak tasvir edileceğinden, bakış açısı farklılaşacaktı. Bir eşi, çocuğu, ebeveyni, kardeşi yahut arkadaşı yitirmenin ardından tutulan yasla ilgili olabilirdi. Onlar yazının tonunu mümkün olduğu kadar objektif tutacaklardı, içler acısı hikâyeyle bu tutumun zıtlığı yazının etkisini artıracaktı. Her bölüm, ölen kişinin kısa bir yaşam öyküsünü, ölümüne yol açan olayların

ayrıntılı bir dökümünü, söyleşi yapılan kişinin kaybettiği yakınıyla ilgili en çok sevdiği anısını ve sona eren hayata ilişkin birkaç ilginç ayrıntıyı içerecekti. Daha geleneksel haberlerde asla yer verilmeyen yahut yer verilmesi uygunsuz bulunan türden şeyler.

"Okuyucunun, dergiyi elinden bıraktığında, bu tür bir trajedininin her an, hepimizin ailesinin ve arkadaşlarının başına gelebileceğini anlamasını istiyorum" diye açıkladı Calle. "En yakınlarına ve en sevdiklerine güzelce, uzun uzun sarılma arzusu duymalarını istiyorum."

Yazı işleri müdürü sanki kinayeli konuşup konuşmadığın tartmak ister gibi Calle'nin yüzünü inceliyordu. Kadın, Calle'nin içtenliğinden emin olunca, kararlı bir baş işaretiyle onu onayladı.

"Bu fikir aklınıza nereden geldi?"

Calle ona Dörtlü Çete'den, geride yalnızca bir tanesi kalana kadar birer birer ölen eski zorbalardan söz etti.

"Aslına bakarsanız, hayatta kalan kız ve kocası burada Helsingborg'da yaşıyorlar. Onu arayıp neler biliyor bir bakabilirim diye düşündüm."

Calle, Ylva'nın evlilik soyadını vergi dairesinden almıştı. Sonra da adresini ve kocasının adını internetten bulmuştu.

"Yazı dizisi için mi?" diye sordu yazı işleri müdürü, dehşetle.

Calle, zorbaların ve korkunç ani ölümlerin, hayal edilen haberler arasında üst sıralarda yer almadığını anladı. Kadın, Calle'ye tekrar, şüpheleri yenilenmiş olarak baktı.

"Hayır, hayır" diyerek Calle onu rahatlattı. "Sadece bana tuhaf geldi. Dördünden üçü. Hayatları daha mı zor geçmişti? Ölümle cilveleşmişler miydi? Bu yazı dizisi önerimle doğrudan ilgili değil, sadece onunla yeniden karşılaşmak ilginç olur diye düşündüm. Bunca yıldan sonra. Son karşılaşmamızın üzerinden çok uzun zaman geçti."

Calle ışıl ışıl gülümsedi ama yazı işleri müdürü hâlâ şüpheciydi. Geçmişindeki zorbalarla kim yeniden görüşmek isterdi ki?

"Hemen şehrin dışında yaşıyormuş" diye devam etti Calle, tuhaf sessizliği doldurmak için. "Hittarp yahut o civarda bir yer."

"Aaa, ben de orada oturuyorum" dedi yazı işleri müdürü. "Arkadaşının adı ne?"

"Ylva" diye cevap verdi Calle. "Mike Zetterberg diye biriyle evli."

Yazı işleri müdürü gözleri kocaman açılmış, dehşet içinde Calle'ye bakakaldı.

Bir terslik vardı. Calle bu kadarını anladı. Fena halde bir terslik vardı.

46

Calle, sarı bir otobüste oturmuş Helsingborg'un merkezine gidiyordu. Öğrendiklerini sindirmekte zorlanıyordu, yüzü alev alevdi ve aklında zengin arkadaşı Jörgen Petersson vardı. Jörgen gerçekte kimdi sahiden? Mesele iş olunca, belli ki sert ve soğuk olabiliyordu. Zengin insanlar paralarından ibaretlerdi, banka hesap dökümleri kimlikleriydi. Kendilerini böyle tanımlıyorlardı. Fakat hayat ve ölümle oyun oynayabileceğine inanmak çok büyük bir adımdı.

Calle ön tarafa gidip otobüs şoförüyle konuştu.

"Özür dilerim, bir şey sorabilir miyim? Hittarp'a nasıl giderim?"

"219 numaraya binmeniz gerek" dedi şoför ağır bir Skåne aksanıyla.

"Nereden kalkıyor peki?"

"Şey, içindesiniz zaten."

"Yani bu otobüs Hittarp'a gidiyor mu?"

"Şey, ya öyle ya da bu 219 numara değil."

Calle anlamadı. Otobüs şoförü onunla kafa mı buluyordu?

"Yani Hittarp'a gidiyorsunuz?" diye ısrar etti Calle.

"Şey..."

"Anlamıyorum" dedi Calle. "Bir tür şaka filan mı bu?"

"Şey, size birazcık takıldım. Siz Stockholmlüler, şaka kaldırabilirsiniz değil mi?"

"Hittarp'a geldiğimizde bana söyler misiniz lütfen?"

Calle yeniden oturdu. Başkentin dışında asla yaşayamazdı.

"O piçle konuşmalıyız" dedi Gerda.

"Niçin?" diye sordu Karlsson.

Gerda omuz silkti.

"Belki gerçekten neler olduğunu anlatabilecek kadar olgundur."

"Çok tehlikeli" dedi Karlsson. "Adam aşık oldu ve bakması gereken bir kızı var. Neden hiç börek çörek yok? Sadece bu Allah'ın belası bisküviler, onlar da öyle kuru ki yutabilmek için insanın bir şey içmesi şart."

"Belki de o yapmamıştır" dedi Gerda.

"Kim? Neyi?"

"Şu zengin şerefsiz. Belki de masumdur."

Karlsson güldü.

"Tabii canım. Tam bir sütten çıkmış ak kaşık. Şu kadın ne demişti?"

"Kim?"

"Şu aktris."

"Neden söz ettiğini bilmiyorum."

"Biliyorsun" diye devam etti Karlsson. "Şu travestiye benzeyen sarışın. Eski siyah beyaz filmlerdeki."

"Rita Hayworth mu?"

"Onun sesi translarınkine benzemiyordu. Ondan önce, elleri belinde, çok ağzıbozuk olan."

Gerda başını iki yana salladı.

"Kesinlikle biliyorsun ya" dedi Karlsson. "M ile başlayan bir şey."

"Marilyn Monroe mu?"

"Hayır, Marilyn Monroe değil. Daha eski diyorum. İlk sesli filmler zamanı, aşağı yukarı."

"Hiçbir fikrim yok."

"Mae West."

"Ne olmuş ona?"

"O demişti?"

"Ne demişti?"

"'Sütten çıkmış ak kaşıktım ama küle düştüm.' Çok zekice değil mi?"

"Anlamadım" dedi Gerda.

"Sütten çıkmış ak kaşıktım, fakat... tamam mı? Yani artık değil."

"Bir zamanlar öyleymiş, öyle mi?"

"Bir zamanlar sütten çıkmış ak kaşıktım ama küle düştüm."

"Ne demek istiyor küle düştüm derken?"

"Ne anlama geldiğini biliyorum, sadece başka nasıl söylenebilir onu bilmiyorum."

Gerda başını salladı. "Peki."

Calle otobüsten indi. İlk gördüğü şey, ponilerini sürerek geçen ergenlik çağlarının başlarında iki kız oldu. Ardından tek bir araba yokuşu tırmandı. Evlerin aralarındaki boşluklardan Öresund ve Danimarka kıyılarını görebiliyordu.

Calle yolların adlarını okudu: Sperlingevägen, Sundsliden. İnternetten indirip bastığı haritayı çıkardı ve nerede olduğunu bulmaya çalıştı. Yaşlı bir kadın, bahçesindeki araba yolunda bulunan çakılları tırmıklıyordu. Calle başıyla selamladı kadını.

"Yardıma ihtiyacınız var mı?" diye sordu Stockholm aksanıyla.

"Hayır, teşekkür ederim. Sanırım nereye gittiğimi biliyorum."

Calle teşekkür anlamında bir elini kaldırdı. Kadın ona yeniden gülümsedi ve gülümsemesi bir şekilde Calle'ye tanıdık geldi. Ama dost yüzler genellikle öyledir.

"Nereye gidiyorsunuz?" diye sordu.

"Gröntevägen'e" diye cevap verdi Calle.

"Hemen şurası, çimenliğin öbür yanı. Belli birini mi arıyorsunuz?"

"Michael Zetterberg" dedi Calle.

"Şu siyah çatılı büyük beyaz evde oturuyor."

Kadın, evin bulunduğu yönü işaret etti.

Calle dönüp daha önce karşılaşıp karşılaşmadıklarını soracaktı; ama *Aile Haberleri Dergisi*'nin yazı işleri müdürünün biraz önce söylediklerinden sonra çene çalacak ruh hali kalmamıştı.

Ylva yaklaşık bir buçuk yıl önce kaybolmuştu. Dördünden üçü ölmüş ve dördüncüsü de kayıptı. Bütün bunların anlamı neydi? Aralarında bir bağlantı var mıydı, yoksa bütün bunlar tesadüf eseri miydi?

Calle kestirmeden gidip çimenliği geçme arzusuna direnerek yolu takip etti. Çimenlik muhakkak ıslaktı ve sonbahar havası için biraz ince kaçmalarına rağmen, görüşmenin şerefine en iyi ayakkabılarını giymişti.

Zetterberglerin evi büyüktü ve bahçe gayet bakımlı görünüyordu. Calle yaklaştığı zaman kış boyu dışarıda bırakıldığı anlaşılan bir trampolin, unutulmuş bir futbol topu ve teras kapısının yanına bırakılmış bir itme kızağı gördü.

Güzel, diye düşündü Calle kendi kendine. Müşkülpesent insanlara karşı dikkatli olmanız gerekirdi. En havalı evlerin ve dairelerin klor ve boşanma koktuğunu bilmesine yetecek kadar yazı yazmıştı iç dekorasyon dergilerine.

Bahçedeki araba yolu boştu.

Calle kapıya gitti ve zili çaldı. Evde kimse yoktu. Bir bakıma rahatlamıştı. Ylva'nın kocasına ne diyeceğine ilişkin hiçbir fikri yoktu.

Calle saatine baktı, beşi çeyrek geçiyordu. Son uçakta yer ayırtmıştı ki Ylva'yla röportaj yapabilsin. Derginin yazı işleri müdürüne söylediğinin aksine, söyleşiyi yazı dizinde kullanmayı elbette ki düşünmüştü. Okuldaki en yakın üç arkadaşını yitirmiş genç ve güzel bir kadın, bu tam okuyucuların istediği türden bir şeydi.

Ama şimdi Ylva'yla söyleşi yapması mümkün değildi. Öyleyse Calle'de de kocasıyla konuşurdu.

İyi de ne hakkında?

Huzursuz hissediyordu kendisini. Gerçekten insanların talihsizliklerinden beslenen bir parazit miydi? Zihnini boşaltmak için mahallede bir yürüyüş yapmaya karar verdi.

Her yerde evler vardı. Bir sürü villa ve devasa cam cepheli yeni evler.

Denize doğru yöneldi, tepenin sol tarafından kocaman geçişi engelleyen bir ev dikkatini çekti. Kıyıya vardığında, lifli çimentodan çatıların her şeye rağmen o kadar da kötü görünmediklerine karar verdi, sonra iki iskelenin bulunduğu yöne döndü. İçinde iskelelerden birinin üzerine çıkmak için güçlü bir arzu duydu.

İskelenin ucunda durdu. Sağında Kattegatt uzanıyordu, tam Danimarka kıyı çizgisinin karşısında; solunda ise Helsingborg ve Helsingör arasında çalışan feribot hattı. Onun da ötesinde Ven adasını görebiliyordu.

Asla Stockholm'ün dışına taşınmayacağına yemin edeli daha bir saat geçmemişti fakat şimdi acaba bu kararını gözden geçirse mi diye düşünüyordu. Gökyüzü sonsuz ve vaatlerle doluydu. Calle burada büyüyen insanların, ayrılmayı neden güç bulduklarını anlıyordu. Bir martı rüzgârda ustaca süzülerek geçti, sanki kahkahalar atarak onunla alay eder gibiydi. Calle döndü ve kendi ayak izlerini geriye doğru takip etmeye başladı.

Sahil boyunca kuzeye doğru ilerledi ve ardından uzun bir yokuşu tırmandı. En nihayet yolunu bulup Gröntevägen'e geri dönmeyi başardı, şimdi evin önünde park halinde bir araba vardı.

Calle tereddüte kapıldı. Ne soracaktı ki?

Adam kayıp karısının yasını tutuyordu. Gazete almak için dışarı çıktı ve asla geri dönmedi...

Nokta, nokta, nokta.

İyi bir haberdi, buna şüphe yoktu.

Fakat durum çok hassastı: Kadın ortadan yok olmuştu ve bu da kocayı kendiliğinden şüpheli haline getiriyordu. Erkek her zaman kötü kişiydi.

Bu konuya nasıl yaklaşacaktı?

Dörtlü Çete açısından elbette. Sadece kocanın önünde bu adı kullanmayacaktı.

Calle düşüncelerini bir yana itti. Bir plana ihtiyacı yoktu, o bir muhabirdi, haftalık bir dergide çalışan bir gazeteciydi, bundan daha fazla kaşarlanamazdınız. Ne yazık ki dünyanın geri kalanı bunu anlamıyordu.

Zili çaldı ve aceleyle gelen bir çocuğun hafif ayak seslerini duydu. Bir kız çocuğu kapıyı açtı ve merakla ona baktı.

"Merhaba, baban evde mi?"

"Evet."

Kız döndü ve mutfağa doğru koştu.

"Babacığım!"

Mike önlük giymişti ve bir kurulama beziyle ellerini kuruluyordu. Sorgulayan gözlerle tokalaşmak üzere kendisine elini uzatan ve karşı konulamaz sandığı bir gülümseme kuşanmış Calle'ye baktı.

"Benim adım Calle Collin. Merhaba."

"Merhaba" dedi Mike, ihtiyatla.

Karşısındakinin kim olduğundan emin değildi. Bir Yehova Şahidi mi?

Kızı dikkatle onları izliyordu.

"Ben Lidingö'deki Brevik okuluna gitmiştim" dedi Calle. "Ylva'yla aynı zamanda. Kaybolduğunu işittim ve acaba biraz konuşabilir miyiz diye düşündüm."

Mike aklını topladı. Bir iki saniye duraksadı, sonra silkindi.

"Tabii, elbette."

Ylva, Mike ve Sanna'nın akşamüstü eve geldiklerini gördü ve bir televizyon kanalına geçti. Gösta yalnızca birkaç ay önce bağlamıştı televizyon hattını. Televizyon en büyük lüksüydü

ve çoğu zaman televizyonu açık bırakıyordu. Açık TV ona arkadaşlık ediyordu ve odada biraz ses oluyordu, hiç yoktan iyiydi.

Öğleden sonra bu saatlerde eski sitkomlar gösteriyorlardı. Ylva stüdyodaki gülme seslerine bayılıyordu, içini ısıtıyordu o sesler.

Günlük ütüsünü yapmış, hatta birkaç şamdanı parlatmayı bile tamamlamıştı, başka bir deyişle epey iş başarmıştı.

Artık sonbahar iyiden iyiye gelmişti ve Ylva kaçış planlarını askıya almıştı. Tıpkı Gösta'nın dediği gibi, tam bir geri zekâlıydı. Adam, Ylva'nın cinsel performansından yeterince memnundu her şeye rağmen, bir defasında doğal bir yeteneği olduğunu, doğuştan becerikli olduğunu bile söylemişti.

"Ama tabii bol bol uygulama yapmanın etkisi de var."

Ylva adama teşekkür etmiş ve evi temizlemesine izin verecekler mi acaba diye sormak için gereken cesareti toplamıştı sonunda. İşleri çok iyi yapacağına söz vermişti.

Gösta bu konuda düşüneceğini söylemişti. Ylva eninde sonunda ona bu şansın verileceğinden emin olmuştu. Son zamanlarda Gösta çok cömertleşmişti; onu kitaplarla, yiyeceklerle şımartıyordu.

Bütün bunları kaçmaya çalışarak tehlikeye atmak için, gerçekten de hiç sebep yoktu.

"Durun, durun, durun." Mike ellerini öne uzattı.

Calle Collin konuşmayı bıraktı. Mike başlangıçta niyetinin çok genç ölen üç sınıf arkadaşıyla ilgili olarak Ylva ile söyleşi yapamak olduğunu fakat civarda oturan *Aile Haberleri Dergisi*'nin sorumlu yazı işleri müdürünün kendisine Ylva'nın bir yılı aşkın zamandır kayıp olduğunu söylediğini anlatmıştı.

"Demek gazetecisiniz?" dedi yüzünde kınayan bir ifadeyle.

"Haftalık dergiler için yazıyorum" dedi Calle. "Haber muhabiri değilim."

"Ve ölmüş insanlar hakkında yazmak istiyorsunuz?"

"Şey, evet... Hayır. Fakat..."

"Fakat ne?" dedi Mike. Yüzü kıpkırmızı olmuştu ve kızı endişeli bir yüz ifadesiyle ona bakıyordu.

"Ben sadece bu durumun biraz tuhaf olduğunu düşünüyorum" dedi Calle.

"Ne?" diye bağırdı Mike.

"Dörtlüden üçünün ölmüş ve dördüncüsünün de kayıp olması."

"Neden bahsediyorsunuz siz? Dörtlüden üçü de ne demek. Ne dörtlüsünün üçü?"

"Dörtlü Çete'nin üçü" dedi Calle ve utançla yere baktı.

"Dörtlü Çete mi?" diye sordu Mike, başını sallayarak.

Calle, Mike'la gözgöze geldi. Ya şimdi başaracaktı yahut bütün şansını kaybedecekti.

"Ylva bu üç çocukla tıkılırdı: Johan Lind, Morgan Norberg ve Anders Egerbladh. Dördü birlikte okulda terör estirirlerdi. Morgan, kanserden öldü. Anders, Stockholm'de cinayete kurban gitti. Johan, Afrika'da bir motosiklet kazasında öldü. Ben aralarında bir bağlantı olabilir mi diye merak ettim. Karınızın kaybolmasıyla."

Kız, babasına döndü, merakla ona baktı.

Mike'ın alnındaki damarlar atıyordu, göğsü inip kalkıyordu ve dudakları gerilmişti. Konuştuğunda sesi çok alçak, adeta fısıldar gibiydi.

"Sözünü ettiğiniz kişilerle ilgili hiçbir şey duymadım, dolayısıyla karımın hayatı üzerinde pek bir etki yapmadıklarını tahmin ediyorum. Ve eğer insanları huzur içinde yas tutmaları için rahat bırakmayacak olursanız, *Aile Haberleri Dergisi*'ndeki patronunuzu arayıp birkaç şey söyleyeceğim. Sanırım her halükârda yapacağım bunu. Şimdi evimden çıkıp gitmenizi ve bir daha asla karşıma çıkmamanızı istiyorum."

"Fakat, fakat, sadece..."

"Hemen."

Calle kalkıp çıktı.

48

Calle Collin başını uçağın camına yasladı, soğuk plastiğin tenine dokunuşunu hissetti. Uçak pistte ileri atılınca sırtı koltuğun arkalığına yapıştı. Uçakla çok sık seyahat etmezdi ve uçuşun bu aşamasında, zihni genellikle uçağın nereye düşeceği ve herkesin nasıl öleceği hakkında hızla değişen çeşitli senaryolarla meşgul olurdu. Senaryoların çoğunda uçak birden ortasından ikiye bölünür, sessiz, soğuk havanın emdiği yolcular boşlukta çaresizce süzülür ve yer onlara doğru müthiş bir hızla yaklaşırken ancak olası günahlarını düşünmeye fırsat bulabilirlerdi.

Fakat bu kez Calle'nin zihni bambaşka senaryolarla doluydu. Michael Zetterberg'in *Aile Haberleri Dergisi*'nin sorumlu yazı işleri müdürüyle görüştüğünü hayal ediyordu. Belki telefon ederdi yahut pazar yürüyüşü esnasında rastlaşırlardı. O zaman kadına olan biteni anlatırdı. Stockholm'den gelen çılgın bir muhabirin kendisini aradığını, Ylva'nın kaybolması hakkında konuşmak istediğini söylerdi. Ylva'nın okuldaki kızların en iyisi olmadığını ima ettiğini, ardından ölen birkaç sınıf arkadaşından bahsettiğini ve genel olarak hayli nahoş davrandığını söylerdi.

Üstüne üstlük bu kişi *Aile Haberleri Dergisi* için çalıştığını söylemişti. Bu doğru muydu?

Calle yazı işleri müdürünün Ylva'nın kocasını dikkatle dinleyişini, öfkesinin yükselişini, sonra kimden söz ettiğini bildiğini ve durumun tamamen kontrolden çıkmış olduğunu düşündüğünü söyleyişini, muhabirle derhal görüşerek bu saçmalığa bir son vereceğine içtenlikle ve kesinlikle söz verişini kolayca hayal edebiliyordu.

Calle'nin zihnini dolduran ikinci sahne, bu görüşmeyi takiben kendisiyle yapılacak telefon konuşmasıydı: Azar işitecek, sözleşmesi feshedilecekti. Üstüne dedikodular.

Şu Calle Collin nerelerde? İyi bir gazeteci ve düzgün biriydi. Anlaşılan şimdi her şeyi, tamamen kaybetmiş durumda.

Üçüncü düşüncesi, ki o sırada uçak Arlanda Havaalanı'na inmiş, kapılara yaklaşıyordu, Jörgen'di. Şu cepleri para dolu, kendi icat ettiği ilginç ve ekzantrik biri olduğu efsanesini beslemekten başka yapacak işi olmayan berbat herif.

Bütün bunlar onun hatasıydı. Her şey. Olanların arkasında kendisi olmasa bile.

Otobüsü beklemek yerine, Calle bir taksiye atladı.

"Lindingö lütfen."

Cep telefonunu açtı ve Jörgen'i aradı.

"Yoldayım, sana geliyorum" dedi Calle. "Konuşmamız gerek."

"Bugün buraya biri geldi" dedi Marianne.

"Buraya mı?" diye sordu Gösta.

"Buraya, bu sokağa. Bana Gröntevägen'i sordu. Mike'ı görmeye gidiyordu. Ona Michael diyordu."

"Peki."

"Gösta pek ilgilenmemiş gibiydi fakat gazetesinin üzerinden bakmaya devam etti.

"Eşcinseldi" dedi Marianne. "Onların yaşındaydı ve Stockholm aksanıyla konuşuyordu."

"Stockholm'den bir ibne öyle mi, kapat artık şu basın konusunu."

Marianne bıkkın bir vaziyette iç geçirdi.

"Adamda bir tuhaflık vardı" dedi. "Beni tanımasına adeta ramak kaldı."

"Kendisini sana tanıttı mı?"

"Elbette ki hayır."

"Herhangi bir şey söyledi mi?"

"Hayır."

"Eee, o halde."

Marianne ayağa kalktı, sinirlenmişti, gidip bulaşık makinesini doldurmaya başladı. Gösta ona fazla dikkat etmeden gazetesini okumaya devam etti. Kadın bulaşık makinesinin kapağını sinirle çarpıp kapattı. Gösta başını kaldırdı.

"Sonsuza kadar böyle devam edemeyiz" dedi kadın. "Neredeyse bitirdik işimizi, geriye yalnızca Ylva kaldı. Başladığımız işi bitirmek zorundayız ve bunu hemen yapmamız gerek."

49

Calle Collin taksi şoförüne parasını ödedi, kapıya gitti ve zili çaldı. Başını kaldırıp kameraya baktı. Dahili telefon cızırdadı.

"İçeri gel" dedi Jörgen ve kilit açıldı.

Calle kapıyı itip açtı ve eve girdi. Jörgen o daha varmadan ön kapıyı açmıştı bile.

"Bu onuru neye borçluyum?"

Calle eski okul arkadaşına dikkatle baktı.

"Ailen evde mi?"

"Elbette" dedi Jörgen.

"O zaman yürüyüşe çıkmayı öneriyorum."

Jörgen sebebini bilmiyordu ama bir baş işaretiyle onayladı.

"Dur ceketimi alayım" dedi.

Daha kapıdan çıkar çıkmaz, Calle arkadaşının yakasına yapıştı ve budanmış, bakımlı çite yasladı.

"Ne yaptın sen? Hepsini öldürdün mü?"

Jörgen dehşete düşmüştü. Hızla gözlerini kırpıştırıyor, altdudağı titriyordu.

"Tanrı aşkına, bırak yakamı. Neden bahsediyorsun sen?"

"Onları öldürdün" diye bağırdı Calle. "Hepsini."

"Kimi? Kimden söz ediyorsun?"

Jörgen ağladı ağlayacaktı. Calle ona tutundu.

"Anlamadığımı mı sanıyorsun? O kadar çok paran var ki kimin yaşayıp kimin öleceğine karar vermeye muktedir olduğunu sanıyorsun. Sırada kim var? Ben güvende miyim? Kimbilir, belki beni de öldürmek istiyorsundur ha?"

"Kapa çeneni Calle. Ben hiçbir şey yapmadım. Neden bahsediyorsun sen?"

Calle tir tir titriyordu, bedeni infilak edecek gibi gerilmişti. Jörgen hıçkırarak ağlıyor, sümüğü akıyordu. Calle onu çitin içine doğru daha da itti.

"Polise gideceğim, bundan emin olabilirsin" dedi. "Polise her şeyi anlatacağım."

"Ben, hi... hiçbir şey yapmadım" diye kekeledi Jörgen.

Calle onu bir kenara itti ve yürümeye başladı. Beş metre gitmemişti ki durdu ve geri döndü. Elini uzatıp arkadaşının ayağa kalkmasına yardım etti ve gözyaşları içinde ona sarıldı. Kol kola eve yürüdüler.

"*Brokeback Mountain** mi oynuyorsunuz?" diye sordu Jörgen'in karısı.

Calle güldü. "Hayır, benim hâlâ bazı standartlarım var."

Jörgen'in karısı dudağını ısırdı. "Benim aksime demek istiyorsun?"

Jörge özenle yanağından öptü karısını.

"Calle kıskanıyor seni, hepsi bu" dedi.

Üst kata çıkıp mutfakta oturdular. Calle, Jörgen'e kuzeybatı Skåne'de geçirdiği günden bahsetti ve Ylva'nın, yaklaşık on sekiz ay önce, ardında hiçbir iz bırakmadan kaybolduğunu anlattı.

"Ama öylece ortadan yok olmuş olamaz?" dedi Jörgen.

"Kocası öldürmüş olmalı" diye araya girdi karısı.

"Eğer suçlu olsaydı, beni kapı dışarı etmezdi. Suçun başkasında olduğuna işaret edecek her şeyi hoşnutlukla karşılardı."

Jörgen'in karısı içini çekerek kalktı.

"Siz ikiniz gerçekten de mankafasınız. Ölen bu insanlar arasında birlikte okula gitmiş olmaları dışında bir bağlantı yok."

---

* *Brokeback Dağı* iki kovboy arasındaki eşcinsel aşkı anlatan bir filmdir. (ç.n.)

"Dörtlü Çete" dedi Jörgen.

Karısı kafasına hafifçe vurdu.

"Kes şunu" dedi. "Calle'yi de bu işe sen sokmuşsun. Şimdi beni dinleyin, ikiniz de. Böyle devam edemezsiniz. Kendinize bir hobi bulun, çapkınlık yapın yahut başka bir şey."

"Evet, yapacak bir şeyler bulmam gerek" dedi Calle. "Çünkü artık iş bulamayacağım, orası kesin."

Kapı vuruldu ve Ylva görülebileceği şekilde, elleri başının üstünde durdu. Kapı açıldı. Gelen Marianne idi. Ylva, o olacağını biliyordu. Dünyaya açılan penceresi gündüz olduğunu ve dışarıda fazla bir şey olmadığını gösteriyordu. Gösta işteydi.

Marianne kapıyı kapattı ve odaya girdi. Elinde bir tabak vardı.

"Biraz artık yemek vardı" dedi.

Ylva ona doğru bir adım attı.

"Olduğun yerde kal" dedi Marianne elini kaldırarak.

Ylva olduğu yerde kaldı.

"Otur."

Ylva itaat etti.

Marianne, bakışlarını Ylva'nın yüzünden ayırmaksızın, yemek artıklarını tabaktan yere sıyırdı.

"Sence bu onurlu bir durum mu?" diye sordu.

Ylva cevap vermedi.

"Sen bir köpeksin. Ama ne tür bir köpek, asıl soru bu? Küçük, havlayan cinsten bir köpek mi, yoksa iri gürültücü bir köpek mi? Aslında çok da önemi yok, hepsi de iğrenç kokar. Bize hayli pahalıya mal oluyorsun, bunu söylemem gerek. Elektrik, yiyecek ve bilmem daha neler. Bu paraya değdiğin söylenemez. Hayır, sanırım yolun sonuna geldik. Sen de aynı fikirde değil misin?"

Ylva kafası karışmış bir halde kadına baktı.

"Aferin akıllı bir kız bu, zeki köpek, sahibenin ne söylediğini gayet iyi anladın. Sen de Annika'nın yaptığını yapmalısın.

Onun izinden git. En iyisi bu. Demek istediğim, bu yaşadığın hayat değil, öyle değil mi? Ne senin için ne başkası için. Ayrıca, daha iyisini hak etmediğini ikimiz de biliyoruz, sanırım bu konuda anlaşabiliriz."

Marianne bıkkınlıkla iç geçirdi.

"Bunu düşün" dedi.

Kapıya gitti, açtı ve geri döndü.

"Eğer ip yeterli değilse, sana ilaç da getirebilirim."

Başıyla yeri işaret etti.

"Devam et, yemeğini ye."

50

Mike aramış ve durumun acil olduğunu, gelip gelemeyeceğini sormuştu. Ve tabii ki zaman yaratmıştı Gösta.

Mike gizemli ziyaretten söz ettiğinde, "Anlatın bakalım" dedi.

Gösta onu dinlerken eğleniyormuş gibi gülümsüyordu, Mike gittikçe daha tedirgin olmaya başladı.

Kendini şımartılan bir çocuk gibi hissederek, "Neden gülümsüyorsunuz?" dedi.

"Ben de ciddi bir şey oldu sandım" dedi Gösta.

"Fakat ciddi bir şey bu, Tanrı aşkına."

"Hayır" diye karşılık verdi Gösta, "Ciddi filan değil. Nur'la işler nasıl gidiyor?"

"İyi, iyi. Ciddi bir şey değil derken ne demek istiyorsunuz?"

"Ben de sandım ki aşk hayatınız altüst oldu" dedi Gösta. "Ama bu anlattığınız piknik yerinde bir eşek arısı gibi. Rahatsız edici, evet, görmezden gelmek de zor ama hâlâ piknik yapmaya devam edebilirsiniz."

Mike biraz sakinleşmeyi bekledi, sonra o da güldü.

"Ama kabul etmelisiniz, tuhaf bir durum."

"Neymiş tuhaf olan? Karınızın bazı eski okul arkadaşlarının kanserden yahut kazada ölmeleri mi? Ylva'nın onlardan hiç söz etmediğini siz kendiniz söylediniz. Yakın arkadaş oldukları

bile uzak ihtimal. Öyleyse elimizde ne var? Üçü de aynı epey büyük okula gitmiş üç insan ölmüş. Sorunun ne olduğunu anlayamıyorum."

"Aynı sınıftaymışlar" dedi Mike. "Beni gören adam da o sınıftaymış."

Gösta hiçbir şey söylemedi.

"Polise gitmeli miyim?" diye sordu Mike.

"Ne için?"

"Adamı şikâyet etmek için. Bir dahaki sefere Sanna'ya yaklaşabilir."

Gösta bakışlarını tavana dikti, dudaklarını kenetledi ve düşünürken başını öne arkaya salladı.

"Bilemiyorum" dedi. "Gerçekten bir tehlike olduğunu düşünüyor musunuz?"

"Doğrudan bir tehlike olduğunu sanmıyorum" dedi Mike. "Söylemesi zor. Ama Sanna'nın başına bir şey gelirse, kendimi asla affedemem."

Gösta masasında öne doğru eğildi.

"Adamın adı neydi dediniz?"

"Calle Collin."

"Google'dan baktınız mı, neyin nesiymiş?"

"Çeşitli dergi ve gazetelere çok sayıda yazı yazmış. Tuhaf bir şeye rastlamadım."

"*Aile Haberleri Dergisi* için çalıştığını söylemiştin. Belki ilk olarak oradan biriyle konuşmalısınız, ne dersiniz?"

"Adı neymiş? Calle mi?"

Marianne sabırsızlıkla kızının eski yıllığını karıştırıyordu. Parmağı isim listesi üzerinde yukarıdan aşağıya hareket ediyordu.

"Calle, Calle, Calle. Johnsson mu?"

"Hayır, Collin" diye düzeltti Gösta.

"Burada" dedi ve yüksek sesle okudu: "Soldan üçüncü, ikinci sıra. İşte."

Fotoğrafı inceledi, emin olamıyordu, omuz silkti.

"Onu asla tanıyamazdım" dedi.

O sırada kapı çaldı. Gösta öne eğildi, pencereden baktı ve gelenin Mike olduğunu gördü.

"Aman Tanrım, gelen o."

"Eh, git de kapıyı aç o zaman" diye tısladı Marianne.

Gösta, önlem olsun diye bodruma inen kapıyı kapattı ve ön kapıya gitti. Kapıyı açtığında şaşırmış numarası yaptı. Mike elinde bir şişeyle kapıdaydı.

"Minnettarlığımın ifadesi" dedi.

"Ah, bunu yapmamalıydınız. Gerçekten hiç gerek yoktu."

"Evet, bana müthiş yardımınız oldu. Siz olmasınız nasıl başa çıkardım, hiç bilemiyorum."

Gösta şişeyi aldı, etiketine baktı ve beğeniyle kaşlarını kaldırdı.

"Tanrım. Eh, çok çok teşekkür ederim. Bu yeterinden fazla, tekrar teşekkürler. Sizi içeriye davet ederdim ama pek uygun bir zaman değil."

"Hayır, hayır, kaygılanmayın, benim de eve gidip Sanna için çabucak yiyecek bir şeyler hazırlamam gerekiyor" dedi Mike. "Sadece bunu size vermek istemiştim, başka bir şey değil."

"Teşekkür ederim" dedi Gösta yeniden.

"Hayır, asıl ben size teşekkür etmeliyim."

Mike el sallayıp ayrıldı. Gösta kapıyı kapattı ve mutfağa karısının yanma gitti.

Kadın, "Beni tanıdı" diyerek yıllıktaki fotoğrafın üzerine parmağıyla tık tık vurdu. "Tam olarak kim olduğumu çıkarabildiğini sanmıyorum ama çıkardığı zaman, hiç şüphe yok ki iki kere ikinin dört ettiğini anlayacaktır."

"Rahatla. Neden durumun gerçekte olduğundan daha kötü olduğuna inanmak istiyorsun? Birincisi, seni neden tanıyacakmış? Sen okul arkadaşlarından kaçının anne babasını tanırdın? Üstelik, sen onu tanımadın."

"Tanımadım çünkü o zamanlar çocuktu, şimdiyse bir yetişkin. Eminim ben de çok değişmişimdir ama aynı şekilde değil."

Gösta iç geçirdi.

"Seni tanımış bile olsa, neden Ylva'yla bağlantı kursun? Bir sebep yok ki. İlaveten, Mike onu kovmuş. Calle Collin'in onunla tekrar temas etmesi pek ihtimal dahilinde görünmüyor."

"Belki öyledir ama yine de tehlike var."

Marianne derin bir nefes aldı.

"Gösta, zamanı geldi. Gitmesi gerek. Eğer kendisi yapmazsa, sen yapmasına yardım etmelisin."

Ylva olan biteni ekrandan izlemişti.

Mike, Ylva'nın içinde bulunduğu eve doğru, elinde bir şişe şarapla yürümüştü. Çok geçmeden, eli boş, geri dönmüştü.

Kamera dış kapının önünü görmüyordu fakat neler olduğunu kestirmek çok engin bir hayalgücü gerektirmiyordu. Mike onlara bir şişe şarap vermeye gelmişti. Bu da Gösta'nın söylediğini teyit ediyordu. Mike, Gösta'ya güveniyor ve sözlerine önem veriyordu.

Şarap, belli ki yardımları için teşekkür etmeyi amaçlıyordu. Gösta'nın işi olmasına rağmen Mike'ı dinlediği için verilmişti. Banliyölerde işler böyle yürürdü, dostane bir harekete karşılık bir şişe şarap. Komşular arasında.

Ylva bunun kendisi açısından ne anlama geldiğini merak etti. Ne tür tehlikelere sebep olabilirdi? Gösta ve Marianne, hiçbir koşul altında, evlerine kimseyi davet etmezlerdi. Eşiği geçen herkes, onlar için bir tehditti. Yakınlık kurmaya çalışan bütün komşularıyla mesafelerini korumak zorundaydılar, onları neşeyle selamlayabilirlerdi ama hepsi o kadardı.

Gösta'nın kendisine olan ilgisi azalmıştı, Ylva bunun son derece farkındaydı. Gösta'nın kendisini artık istemediği gün, Ylva'nın sonu olacaktı.

Ylva daha duygulu inlemeye ve kendisini akla gelebilecek her yoldan ilgi çekecek hale getirmeye çalışıyordu ama Gösta bütün bunlara rağmen sıkılmış gibi görünüyordu. Ylva'ya ilk altı ayda gösterdiği türden ilgiyi, artık yalnızca ona zorla sahip olduğu zamanlarda gösteriyordu.

51

Kendilerini kaptırmamaları önemliydi. Her şeyi planlamaları, bütün seçenekleri iyice tartmaları gerekiyordu. Ylva'yı öldürmek sorun olmazdı. Her şeye rağmen, hâlâ bu adımı atması için onu ikna edebileceklerini düşünüyordu Gösta. Sadece gözünü açmaları, durumunu ve neye dönüştüğünü tam olarak anlamaya zorlamaları yeterli olurdu. O zaman yapacak yalnızca tek bir şey kaldığını görürdü.

Hayır, asıl sorun cesedi nereye atacakları ve kanıtları nasıl saklayacaklarıydı.

Eğer bir teknesi olsaydı onu denize atabilirdi. Ama o zaman da kimseler görmeden omzunda siyah bir çöp torbasıyla tekneye nasıl bineceği meselesi vardı. Bütün kıyı boyunca evler vardı. Daha korunaklı bir kıyı parçası bulmaya mecbur kalırdınız. Ve ormanda hangi zorlu yolu seçerse seçsin, daima mantar arayan, açık hava düşkünü birilerinin arabayı görmesi ve plakasını hatırlaması tehlikesi vardı.

Cesedi gömmek ağır işti ve bulunması ihtimali kuvvetliydi.

Ne diye cesedi saklamaya çalışmalıydı ki? En iyisinin mümkün olduğu kadar çabuk bulunması olduğuna şüphe yoktu. O zaman Mike cesedi gömebilir ve yas tutmayı bırakabilirdi. Başkalarının şüphelerinden kurtulurdu. Bu durum, Ylva'nın kayıp olduğu süre boyunca hayatta olduğunu öğrendiğinde, Mike'ın

epeyce bir yardıma ve terapiye ihtiyaç duyacağı anlamına gelse bile.

Onlar açısından en uygunu, cesedi tenha bir yol kıyısına atmaktı. Gösta, yerden ziyade, zamanı seçebilirdi. Gece, başka herhangi bir araba farı görünmezken. O anda hızla cesedi atabilir ve arabayı sürmeye devam ederdi. Her ne kadar ihtimal dahilinde değilse bile, olur da kendisinden şüphe edilirse, bir tanığı olmasını temin edecek şekilde, gerçek bir seyahatle bağlantılı bir şekilde yapılması gerekirdi bu işin.

Ceset siyah çöp poşetlerine sarılacaktı ki arabada herhangi bir iz kalmasın. Ylva'nın tırnaklarının içini güzelce fırçalamaları ve son günlerde içine boşalmaması gerekecekti. Sonuncusu Gösta adına biraz fedakârlık anlamına gelirdi.

O cesedi atarken, Marianne evde kalacak ve bodrumu temizleyecekti. Bütün yüzeylerin temizlenmesi ve mobilyaların uygun bir bateri ve elektrogitarla yer değiştirmesi gerekecekti.

Bir plan hazırlamalı ve tarihi kararlaştırmalıydılar.

Ylva olmadan hayatın nasıl olacağını merak ediyordu. Her şeyin bitmesi, şüphesiz, bir rahatlama sağlayacaktı. Fakat aynı zamanda oldukça üzücüydü.

Annika'nın öcünü almak, yaklaşık üç yıldır ikisi için itici güç olmuştu. Adaletin sağlanması mücadelesi ve öç almak, kalan hemen her şeyi gölgede bırakmıştı. Amaç belli ve hayat, bir bakıma, basitti.

Yakında sona erecekti, ardında bir uçurum gibi açılan bir boşluk bırakarak.

Canı ne zaman çekerse aşağı inip Ylva'yı sikebilmek ihtimali, Gösta'ya bir zenginlik duygusu vermişti. Fazladan bir boyut.

Yakında bu da tarih olacaktı.

Şarap çok mu az olmuştu? Elbette ki hayır! Ne de olsa şişeye yüz kronunun üzerinde para ödemişti. Belki Gösta viski ummuştu. Mike bunu düşünmüştü ama yılbaşı olmadığından öyle sert bir içki vermekte tereddüt etmişti.

Pöh. Bu düşünceyi bir yana itti. Mesele Gösta'nın memnun olup olmamasıyla ilgili değildi. Gösta'nın öyle mesafeli gibi davranmasının nedeni, Mike hâlâ hastası olduğundan, bir şekilde sosyal olarak mesafeyi korumak istemesiydi.

Bütün mesele buydu. Başka bir şey değil.

Mike'ın tedavisinin bittiği gün, yemeğe çıkabilirlerdi, dördü birlikte.

Gösta'nın karısı iyi birine benziyordu. Nur ve o kesinlikle iyi anlaşırlardı. Nur'la kim iyi anlaşmazdı ki zaten? Onu düşünmek bile Mike'ın yüreğinin pır pır etmesine yetiyordu. Handiyse kıkır kıkır gülecekti.

Tam o sırada, Tanrı'dan bir işaret gibi, Nur kapıdan girdi. Sanna onu karşılamak için hole koştu. Mike geride durdu, çocukça coşkusundan utanmıştı. Bundan daha iyisi olamazdı. Sırasını bekledi ve Nur'u dudaklarından öptü. Mantosunu aldı ve askıya astı.

"Güzel kokuyor" dedi Nur.

"Kıyma soslu" dedi Mike. "Kırmızı."

Nur anlamadı.

"Anlatması zor. Çok karmaşık bir tariftir."

Sanna oturma odasına girip gözden kayboldu, Mike kızının engin lego koleksiyonunu tüylü halının üzerine boşaltmış olduğunu fark edince, çok da memnun kalmadı. Birtakım parçalarının her zaman bir yerlerde kalacağını biliyordu.

Bir kadeh kırmızı şarap doldurdu ve Nur'a uzattı.

"Teşekkür ederim" dedi Nur, bardağı alarak.

Mike ona bakıp gülümsedi.

Nur neden gülümsediğini bilmiyordu.

"Sadece kendimi çok mutlu hissediyorum" dedi.

52

Gösta hiç acele etmedi, bütün repertuarını sırasıyla uyguladı. Ylva'nın inlemeleri ve kıvranmaları inandırıcılık sınırlarını zorluyordu ama Gösta'nın itirazı yoktu. İşini bitirince uzun bir süre Ylva'nın yanında, derin derin soluyarak, göğsü terli, uzandı.

"Bu işi kesinlikle iyi yapıyorsun" dedi.

"Teşekkür ederim."

"Mutlu musun?"

"Mutluyum" dedi Ylva.

"Mike ve Sanna da mutlular" dedi Gösta.

Ylva cevap vermedi. Ne Gösta ne de Marianne ailesinden kazara söz etmezlerdi, daima bir nedeni vardı.

"Bildiğin gibi, Mike artık Nur'la birlikte. Onu bu kadar mutlu gördüğüm olmamıştı. Sanna da aynı. Hiç kimse vazgeçilmez değildir, hele sen hiç değilsin."

Ylva hiçbir şey söylemedi.

"Eğer şimdi kapıyı çalacak olsaydın, bayağı bir gürültü kopardı tabii."

"Ben burada mutluyum" dedi Ylva.

"Öyle misin? Evet, neden burada olduğun düşünüldüğünde, gayet iyi anlamışsın."

"Seninle" dedi Ylva. "Ben seninle mutluyum."

Gösta güldü, yatağın kenarına oturdu ve külotunu giymeye başladı.

"Marianne yeterince keyfime baktığımı düşünüyor."

"Kıskanıyor."

Gösta gözlerini ona dikti. Ylva bakışlarını indirdi.

"Özür dilerim."

"Biz bir çift değiliz, sen ve ben. Sen sadece ucuz bir orospusun ve buraya gelip seni sikmek zahmetine girdiğim için minnettar olmalısın. Bunu iyiliğimden yapıyorum, anlıyor musun?"

"Biliyorum, teşekkür ederim. Özür dilerim."

"Senin binbir gece masalların sona eriyor, her şey çok sıradanlaştı. Seni istediğim kadar evirip çevireyim, hâlâ yalnızca üç deliğin var. Yarın yine geleceğim. Ve şaşırtılmak istiyorum. Anlıyor musun? Eğer bunu başaramazsan, o vakit başka bir şey düşünmemiz gerekecek."

Tıpkı Ylva'nın düşündüğü gibi, Mike'ın habersiz ziyareti ve getirdiği bir şişe şarap Gösta ve Marianne'ı endişelendirmişti. Bu özel hayatlarına zorla girilmesiydi, dış dünyanın yoluna devam ettiğinin, tuzağın kurulduğunun bir işaretiydi. Ve bu yüzden Ylva'dan kurtulmak zorundalardı. Yük haline gelmişti. O olmasa, saklayacak bir şeyleri yoktu; o olmasa evlerinin kapısını açabilir ve insanları içeri davet edebilirlerdi.

Marianne, Ylva kendisi yapsın istiyordu. Kefaret olarak. Gösta da öyle olsun istiyordu. Başlangıçtaki planları buydu.

Her ikisi de Ylva'nın durumunun umutsuzluğunun altını çiziyordu. Hayatta kalsa bile bir geleceği olamayacağını söylüyorlardı. Ylva bir fahişeydi ve asla başka bir şey olmayacaktı.

Ve elbette ki haklıydılar. Herkes neden kaçmadın diye soracaktı? Neden denemedin bile?

Fakat Ylva onlara intiharının vereceği tatmini yaşatmayı düşünmüyordu. Bunu asla yapamazdı. Uykudayken kendisini öldürmelerini umuyordu. Yahut zehirlemelerini ve böylece bilincini yitirmeyi. Yine de sonra kendisini ne yapacaklarını bil-

mek istiyordu. Ylva gömülmek isterdi. Mike ve Sanna'ya kesin bir şey vermek için, böylece hayatlarına devam etmeleri için serbest kalırlardı.

Keşke neler olacağını bilmeseydi. Ama öyle belliydi ki. Gösta onu son bir kere sikecekti. Birkaç gün ertelenmesini sağlamak umuduyla elinden gelenin en iyisini yapabilirdi. Ama anlamı yoktu. Bir dahaki sefere Gösta, Ylva'yı cansız bir şişme kadınmış gibi becermek zorunda kalacaktı; Ylva'yı o hale kendisi getirmişti.

Şimdi uyuması gerekiyordu. Yorgundu ve özgürlüğünün kısıtlanmadığı rüyaların tadını çıkarmak istiyordu. Uyandığında rüyalarını hatırlayacaktı.

Ylva yorganın altına girdi, elini uzatıp ayaklı lambaya ulaştı ve düğmesini kapattı.

Her şey karanlığa gömüldü.

53

Telefon geldiğinde, Calle Collin şaşırmadı, bu aramayı bekliyordu.

Aile Haberleri Dergisi'nin sorumlu yazı işleri müdürü merhaba dedi, işlerin nasıl gittiğini ve başkentte havanın nasıl olduğunu sordu. Stockholm dışındaki insanların kullanmakta ısrar ettikleri, zaman kaybına neden olan hoşbeş.

Hadi, sadede gel, diye düşündü Calle, beni bu eziyetten kurtar.

"Ve" dedi yazı işleri müdürü.

En nihayet.

"Baş editörü gördüm, bazı konuları tartıştık ve ikimiz de aynı fikirdeyiz. Aslına bakarsanız tamamen aynı fikirdeyiz."

Yok artık, bir tur daha mı? Ne diye doğrudan defolup gitmesini söyleyip konuyu kapatmıyordu?

"Ve..." diye devam etti sorumlu yazı işleri müdürü.

İşte geliyordu. Calle gözlerini yumdu, nefesini tuttu. En iyi ihtimalle hafta sonu tatillerinde ünlülerle aşağılayıcı anketler yapmasına izin verilecekti. *Paskalya tatilinde kimi öpeceksiniz? Noel'i nasıl kutluyoruz* ve *İçki içerken dinlemeyi en sevdiğim şarkı*. Bir zamanlar ünlü olmuş ve üzgün yüzlerini yeniden göstermek isteyen TV yıldızlarının peşinde, saatlerce telefon başında oturacaktı.

"Evet?" diyerek konuşmayı sürdürmeye çalıştı Calle.

"İntihar istemiyoruz" dedi sorumlu yazı işleri müdürü. "*The Friends Post*'un bulaşıcı olabileceği gibi basit bir gerekçeyle intihar hakkında yazmadığını biliyorum. Bizim okurumuz daha yaşlı ve umarız ki daha makuldür ama ne olursa olsun intihar hakkında yazmıyoruz çünkü fazlasıyla korkunç. İntiharın telafi edici bir yanı yok, neyse ki biz abonelik sistemiyle çalışıyoruz. Dolayısıyla intihar konusunda yazmıyoruz. Nokta."

"İ-İntihar yok, öyle mi?" diye kekeledi Calle.

Ylva'nın kocası kadınla konuşmamış mıydı? Hâlâ onunla çalışmakla ilgileniyorlar mıydı? Çok genç yaşta ölen insanlarla ilgili yazı dizisini hâlâ istiyorlar mıydı?

"Neden?" diye sordu sorumlu yazı işleri müdürü. "Aynı fikirde değil misiniz?"

"Evet" dedi Calle. "Kesinlikle. İntihar konusunda yazmayı hayal bile etmezdim. Asla."

"Güzel. Çok memnun oldum. O halde, söyleyebileceğim tek şey bol şans dilemek size. İlk bölüm, elimize ne kadar zaman içinde geçer dersiniz?"

Calle telefonu kapattığında öyle mutluydu ki müzik setinin sesini açtı ve dairesinde dans ederek dolaştı, ta ki karşı binadan birinin kendisini izlediğini fark edene dek.

Karanlık ve sessizlik, sanki evrenin boşluğunda yüzermiş gibi. Ylva handiyse mavi gezegenimizi uzaktan görebilecekti; dünya üzerindeki hiçbir şeyin öneminin olmadığı bir uzaklıktan. Bütün dünyevi uğraşlar anlamını yitirmişti. Ylva'nın yolculuğu yakında sona erecek, bir aptal ateşi –ignis fatuus– gibi sönüp gidecekti. Büyütecek bir şey yoktu, her saniye, her gün olan bir şeydi bu ve zamanın başlangıcından beri böyle olmuştu.

Hayatında bazı keskin dönüşler olmuştu. Çocukluğu gittikçe kötüleşmiş ve felaketle sonuçlanmıştı. Her şey bir oyun olarak başlamıştı ama sonuçları ağır olmuştu. Psikiyatrın çılgın kızı. Annika.

Ylva'ya hayat işte böyle olmalıdır dedirten o uzun ara dönem. Teknede geçirilen yazlar, Mike, Sanna'nm getirdiği mutluluk.

Ylva bütün bunlardan yorgun düştüğünde, oyalanmak için bulduğu eğlenceler.

Sanna annesi olmadan da gayet iyi idare edebilirdi, bunu biliyordu Ylva, bu bilgi ona acı verse bile. Annesinin anısı Sanna'nın zihninde büyük olasılıkla çoktan silikleşmişti. Mike'ın sesini, Sanna'ya onu hatırlatmaya çalıştığını duyabiliyordu.

Anneciğini hatırlıyor musun?

Ylva'ya vicdan azabı çektirecek hatıraları uyandırmaktan başka bir işe yaramayan bu hesaplı duygudaşlık ayakları, Sanna'da ise bir zamanlar olan ama uzun zaman önce hayatından çıkıp gitmiş bir insana karşı uzak duyguları canlandıracaktı.

Ylva kendini kızının gözünden hayal etmeye çalıştı. Sanna onunla ilgili neler hatırlayacaktı? Her şey olabilirdi. Ylva'nın fazla muzipleşip karnını gıdıkladığı, yastık savaşı yaptıkları bir anı. Belki onun hakkında iyi olmasını umut ettiği bir yorumu. Belki birlikte izledikleri bir filmi. Kesinlikle boğazdaki yüzmelerinden birini. Ylva suya atlıyordu. Ayak üstü ama diğer anneler merdivenden iniyorlardı suya. Hatta bir çoğu arkaları suya dönük iniyorlardı. Kırkının altındaki kadınlar arkaları dönük bellerine kadar suyun içine girdikten sonra sırtüstü yatıyor ve yaşlı kadınlar gibi bacaklarını iyice gererek suyla oynuyorlardı.

Ylva dünyaya armağanının bu olacağına karar verdi, bu anıyla yaşayacaktı. İskeleden suya atlayan ve merdivenleri yalnızca sudan çıkmak için kullanan anne olarak. Ylva mutluydu. Bu, ardında bırakmak için fena bir miras değildi.

Hayatının son dönemine saplanıp kalmak istemiyordu. Her ne olmuşsa olmuştu ve yakında sona erecekti. Konuya onların bakış açısından baksa bile, işlediği suçun kefaretini ödemiş ve herkesin içinde iyilik ve kötülük potansiyelinin bulunduğu düşüncesiyle uzlaşmıştı.

Elini uzattı, lambanın düğmesine bastı ve oda birden ayaklı lambadan gelen ışıkla yıkandı. Çişini yapmak üzere banyoya gitti, sifonu çekti ve yeniden yorganın altına girdi. Elini uzattı, düğmeye bastı, karanlık.

Düğmeye yeniden bastı, aydınlık.

Ve yeniden, karanlık.

Doğal olarak.

Elbette, doğal olarak.

54

Jörgen Petterson gerçek bir batakhane bulmuştu.

Çeyrek milyarlık para babası, "Üç tanesi yüz kron" dedi neşeyle altı birayı masaya dizerken.

Biralardan birini Calle'ye doğru itti.

"Birer tane alarak başlayamaz mıydık?" diye sordu Calle.

"Dert etme, ben ısmarlıyorum" diyerek onu rahatlatmaya çalıştı Jörgen.

"Aman ne iyi."

"Sadece bizi gidip gelmekten kurtaracak, nasıl olduğunu biliyorsun. Pekâlâ, söyle bakalım gelişmeler nasıl?"

Calle sorumlu yazı işleri müdürüyle yaptığı telefon konuşmasını, duyacağını sandığı azarlar kulak zarına hasar vermesin diye ahizeyi kulağından nasıl uzak tuttuğunu ve her şeyin sonunda nasıl tatlıya bağlandığını anlattı.

"Demek intihar hakkında kimse yazmaz zaten, öyle mi?" diye dalga geçti Jörgen.

"Hayır" dedi Calle. "Çünkü her zaman bunu okuyacak ve ilham alacak bir budala bulunur: *Ben de gazetelerde haber olmak istiyorum*."

"Bu yapacağım son şey bile olsa" diye dalga geçti Jörgen.

"Kesinlikle. Yazı işleri müdürünün bu konuya özellikle dikkat çekmek zorunda hissetmesi tuhaf. Biraz hayal kırıklığına uğradımı söylemem gerek."

"Ve bir anda gelişmeyi engele dönüştürdün" dedi Jörgen. "*Emil** kitaplarındaki Krösamaja kadar kötümsersin. Seni bir oda dolusu borsa simsarının arasına koysak ve hisse senetlerinin fiyatı yükselse, başını ellerinin arasına alır, 'önce yüzleri moraracak, sonra ölecekler'** diye ağıt yakarsın."

"Ama bu pek yakın gelecekte olmaz" dedi Calle.

"Tamamen aynı fikirdeyim. Şerefe."

"Şerefe."

Birinci biralarını bitirdiler, boş bardakları bir yana itip dolu birer bardak aldılar. Bardakları biberon gibi iki ellerinin arasında tutuyorlardı.

"Demek intihar bulaşıcı?" dedi Jörgen dalgın bir şekilde.

"Tıpkı deniz tutması gibi" dedi Calle.

"Şu bizim okuldaki, kendi canına kıyan kızı hatırlıyor musun?"

"Kimi?"

"Annika, psikiyatrın kızı."

"Ah, evet, hatırladım onu."

"Kıyıdaki kocaman beyaz evde otururlardı" diye hatırlattı Jörgen. "Tam burunda. Bisikletle ne zaman geçsek siyah köpekleri çit boyunca havalayarak peşimizden koşardı."

"Ah, o kız. Kendini asmıştı, öyle değil mi?"

"Sanırım. Kimse ayrıntılardan söz etmemişti. Hatırladığım kadarıyla annesi güzeldi."

"Benim ilgi alanıma girmiyor" diyerek burun kıvırdı Calle.

"Baba da fena değildi. Richard Gere tipinde biriydi."

"İşte şimdi sadede geldin."

"Kızlarıysa, öte yandan, hayli gösterişsizdi" diye ekledi filozofça.

"Aman Tanrım, ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu?"

"Kız belki de aşmıştı bu durumu, kim bilir? Ama asla annesi kadar seksi olmazdı sanırım. Kadını hatırlamıyor musun? Ma-

* Astrid Lindgren'in yazdığı bir dizi kitap. (ç.n.)

** Krösamaja, *Emil* kitaplarında çocukları korkutmak için, karahummaya yakalanacaklarını, "önce yüzlerinin moraracağını, sonra öleceklerini" söyler. (ç.n.)

halledeki bütün ergenlerin becermeyi hayal ettikleri anneydi. Araba yolundaki çakılları tırmıklardı."

Calle irkildi, kendi düşüncelerine daldı: Çakılları tırmıklamak. Hittarp'daki yaşlı kadın. Şu tanıdık görünen. Mike Zetterberg'in evini gösteren.

"Bütün oğlanlar arzuyla kadını dikizlemek için oradan geçerken köpek amma gürültü koparırdı" dedi Jörgen.

Kadın çakılları tırmıklıyordu. Her zaman yaptığı gibi. O idi, Annika'nın annesi.

Jörgen arkadaşının burnunun dibinde parmaklarını şıklattı.

"Calle? Hey? Beni duyuyor musun?"

Kordon ayaklı lambanın tabanına bağlıydı. Şu ayağınızla açık kapayabildiğiniz türden düğmelerdendi ve kordon düğmeden itibaren yaklaşık iki yüz santim uzunluktaydı. Ama Ylva lambayı genellikle eliyle kapatırdı, böylece yataktan çıkması gerekmezdi. Düğmeden duvara kadar da yaklaşık bir buçuk metre kablo vardı, çirkin görünmesin diye yatağın altına itilmişti.

Düğme kapalıyken lambaya elektrik gitmezdi.

Gösta ve Marianne onu yenmiş ve bir şok tabancasının yardımıyla buraya kilitlemişlerdi. Şimdi kendi ilaçlarını onlara tattırma sırası Ylva'daydı.

Ylva orospu değildi, o denize iskeleden atlayan anneydi.

Ylva yataktan çıktı ve mutfak kısmına gitti. Ortalık zifiri karanlıktı ama Ylva sınırlı yaşama alanını milim milim biliyordu. Makası ve bıçağı alıp yatağına geri döndü. Ayaklı lamba kapalıydı, o nedenle düğmeden öteye elektrik geçemezdi.

Çömeldi, kordonu buldu ve lambanın tabanına mümkün olduğu kadar yakın bir yerinden kesti. Bıçakla kabloların uçlarını açığa çıkarttı, kabloları aralarında birkaç santim mesafe kalacak şekilde büktü. Kordonun ucunu yeniden lambanın altına soktu.

Şu andan itibaren, hiçbir koşul altında lambayı açamazdı. Ta ki zamanı gelinceye kadar.

Mutfak tarafına geri gitti, makası ve bıcağı kurallara uygun olarak, görülebilecek şekilde tezgâhın üzerine, yerli yerlerine bıraktı. Eğer kuralları unutur yahut ihlal ederse ağır şekilde cezalandırılırdı.

Dolabı açtı ve yemek yemesi için kendisine verilen yegâne metal gereç olan çatalı aldı, yatağa geri döndü ve döşeğin altına sakladı.

Gösta'ya yepyeni bir deneyim yaşatacaktı, tamamen yeni bir deneyim.

"Hayır" dedi Calle Collin. "Hayır, hayır, yapma."

Altışar bira içmişlerdi ve fatura şimdilik dört yüz krondu. Üstüne bir kâse fıstık için yirmi kron daha. Calle süper zengin arkadaşının on krondan fazla bahşiş bırakmayacağından emindi.

"Tesadüf olması imkânsız" dedi Jörgen.

"Pöfff, peki" dedi Calle. "Aralarında ne gibi bir bağlantı var sence?"

"Bilmiyorum. Ama bir şeyden eminim, rastlantılara inanmam."

"Rastlantılara inanman gerekmiyor" dedi Calle. "Bizim orta sınıf dünyamız, ki umarım sırf çok daha fazla kazandığın için seni de dahil etmemde sakınca görmezsin, öylesine gülünç derecede küçüktür ki tesadüfler olur. Biraz paranoyaya kapıldığım ve moralimi düzeltmek istediğim zaman ne yapıyorum biliyor musun? Facebook'ta eski düşmanlarıma bakıyorum. Bütün piçler orada. Söz konusu kişinin bir fotoğrafını buluyorsun ve bir bakıyorsun, geri zekâlının bütün arkadaşları orada. Sonra iletilere bakıyorsun ve bir sürü yeni arkadaş görüyorsun. Ve sana söyleyeyim, başka bir yerden tanıdığın biriyle karşılaşmak için bunu defalarca yapman gerekmiyor. Bir şeyin üzerine tıklıyorsun ve hooop, çabucak yeni bir kişi ve bir dizi yeni arkadaş. İletilere ve bir tıklamaya bakıyor. Bütün dünya birbiriyle bağlantı halinde. Annika'nın anne babasının, başka varlıklı

insanlarla birlikte orada yaşamaları bir tesadüf değil. Sürü birlikte uçar. Başka düşüncelere sahip insanları dışarıda tutabilmek için. Tesüdüf de buraya kadar, teşekkürler."

"Aman Tanrım, sen sarhoşsun" dedi Jörgen.

"Sarhoş değilim."

"Pekâlâ, şey, o halde şunu bir düşün. Varsayalım ki pskiyatr ve ergenlerin rüyalarını süsleyen karısı, bir sebeple Dörtlü Çete'yi Annika'nın ölümünden sorumlu tuttular..."

"Dörtlü Çete diye bir şey yok. Ortaokuldayken bir süre arkadaştılar, evet zorbaydılar ve bir yere kapatılmaları gerekirdi, kesinlikle aynı düşüncedeyim; ama (bu dediğim büyük bir AMA) çete değildiler. Dokuzuncu sınıftan sonra asla bir arada görülmediler. Oğlanlardan biri okulu bıraktı, eğer doğru hatırlıyorsam. Jörgen, seni tuhaf para küpü, beni dinliyor musun sen?"

"Dinliyorum, dinliyorum."

"O zaman dinliyormuş gibi görün, öylece durup duvara bakma."

"Duvara bakmıyorum, düşünüyorum."

"O mühim düşüncelerinizin bir kısmını paylaşmanız mümkün olur muydu?"

"Haklı olduğumu düşünüyorum. Grup, Annika'nın intiharının ardından dağıldı. Sen ne dersen de zerre kadar umurumda değil, sanırım Ylva'nın kocasını arayacağım."

"O zaman benim de artık bir işim olmayacak demektir."

"Ben seni işe alabilirim, anılarımı yazarsın."

"Bu pek zor olmazdı: Uyan, piyagoyu kazan, yat aşağı."

"Onu arayacağım" dedi Jörgen.

"Hayır, aramayacaksın" diyerek tersledi Calle.

"Beni durdurmaya çalış bakalım."

"Jörgen, Allah'ın cezası, aklını başına devşir. İşimi kaybederim, anlamıyor musun? Şaka etmiyorum."

"Buyrun, ben Karlsson."

Başmüfettiş bakışlarını sayfadan ayırmadan cevapladı telefonu. Onun konumundaki biri için yerel gazeteyi okumak bir zorunluluktu.

"Evet, merhaba, benim adım Jörgen Petersson."

Stockholmlü, diye düşündü kendi kendine Karlsson.

"Ylva Zetterberg'in kaybolması davasına bakan kişiye ulaşmaya çalışıyorum" diye devam etti Jörgen. "Eğer doğru anladıysam, kendisi bir buçuk yıl önce kaybolmuş."

Timsah gözyaşları döken kıskanç kocanın öldürdüğü kayıp hoppa, diye düşündü Karlsson. Herif hâlâ serbestti. Ceset olmadan adamı cinayetle ilişkilendirmeleri mümkün olamamıştı.

"Aradığınız kişi benim" dedi Karlsson.

"Elimde ilginizi çekeceğini düşündüğüm bazı bilgiler var."

"Söyleyin bakalım" dedi Karlsson ve gazeteyi okumaya devam etti.

Elinde hakikaten ilgiye değer bilgi bulunan birini konuşturup ağzından laf almak gerekirdi; elinde hakikaten önemli bilgiler olan biri, *elimde ilginizi çekeceğini düşündüğüm bazı bilgiler var,* demezdi. Bu bir gerçekti, tıpkı mizah duygusuna sahip olduğunu yahut zeki olduğunu iddia eden insanların genellikle bunlara sahip olmaması gibi.

"Tamam" diye başladı Jörgen. "Ben Ylva'yla aynı okula gittim. Burada, Stockholm, Lidingö'de bulunan Brevik Okulu'na."

"Tamam."

Ben Liiiiiidingölüyüm, o yüzden benim söylediklerim önemli, diye yansıladı kendi kendine Karlsson ve gazetesinin sayfasını çevirdi. Kallbadhuset'in yakında açılacağına ilişkin haber dikkatini çekti. Zamanı gelmişti tabii. Bir yüzme havuzunun yenilenmesi ne kadar sürerdi?

"Ylva bir çetenin üyesiydi. O ve üç oğlan vardı çetede. Gerçekten belalı tiplerdi. Biz onlara Dörtlü Çete derdik."

"Vay be."

"Kulağa aptalca geldiğini biliyorum ama lütfen dinleyin beni."

"Dinliyorum."

"Erkeklerin hepsi öldü" dedi Jörgen.

Karlsson sinema seanslarını inceledi. Gösterimde olan ve görmek istediği bir film vardı ama adlardan hiçbiri tanıdık gelmiyordu. En iyisi her zamanki gibi DVD kiralardı.

"Bu hiç iyi olmamış" dedi.

"Hayır" dedi Jörgen, "şimdi Ylva da kaybolmuş. Bütün bunlar tesadüf olamaz gibi görünüyor."

"Hı hı."

Karlsson TV sayfasına gelmişti. Bir göz gezdirdi, fazla heyecan verici bir şey yoktu.

"Bütün bunlar sadece tesadüf olamaz" diye ısrar etti Jörgen.

"Bu bela herifler" dedi Karlsson. "Nasıl öldüler?"

"Biri üç yıl kadar önce kanserden öldü. Bir diğeri öldürüldü, üçüncüsü de yaklaşık bir yıl kadar önce Afrika'da trafik kazasında öldü."

"Hiç iyi olmamış" dedi Karlsson. "Ama aralarında ne bağlantı var, pek göremiyorum. Ergenken arkadaş olmaları dışında."

"Şey" dedi Jörgen, "bir kız vardı."

"Ylva mı?"

"Hayır, başka bir kız."

"Anlıyorum."

Tam bir geri zekâlı, diye düşündü Karlsson kendi kendine.

"Annika Lundin" dedi Jörgen.

"Annika, tamam."

"Annika intihar etmişti."

Karlsson cık cık etti ve gazetesini katladı. Sandalyesinde geri kaykılıp pencereden dışarı baktı.

"Ondan sonra Dörtlü Çete dağıldı, hepsi kendi yollarına gittiler."

"Neden sonra?"

"Annika intihar ettikten sonra. Siz beni dinlemiyor musunuz?"

"Dinliyorum."

"Güzel. Çünkü asıl ilginç olan, Annika'nın anne babasının, Gösta ve Marianne Lundin'in, Ylva'nın evinin karşısına taşınmış olmaları."

"Gösta ve Marianne ne?"

"Lundin" diye tekrarladı Jörgen. "Bunun bir tesadüf olduğunu sanmıyorum."

"Hayır, öyle olması pek muhtemel değil" dedi Karlsson esneyerek.

"Onlarla konuşmalısınız" dedi Jörgen.

"Kesinlikle" diye cevapladı Karlsson. "Size ulaşabileceğim bir telefon numarası var mı?"

Jörgen adama cep ve ev numaralarını verdi. Karlsson, numaraları yazıyormuş gibi yaptı.

"Yeni bir şey öğrenir öğrenmez sizi arayacağım" diye temin etti adamı Karlsson. "Aradığınız için teşekkür ederiz."

Ahizeyi yerine koydu. Sinema, diye düşündü. Görmek istediği şu filmin adı neydi?

Gerda neşeyle kapıyı vurdu ve Karlsson'un düşüncelerini böldü.

"Öğlen yemeğine ne dersin?"

Karlsson kalkıp ceketini giydi.
"Fena fikir değil."

Jörgen Patterson bütün dediklerinin kulağa ne kadar abartılı geldiğinin farkındaydı. Kendi zihninde her şey kristal berraklığındaydı, yalnızca sözlere dökünce kulağa çılgınca gelmeye başlıyordu. Başkomiser Lundinlerle konuşacağını söylemişti ama Jörgen telefonun ahizesini kaldıracağından bile şüpheliydi.

Eğer kim olduğunu ve neyi temsil ettiğini bilse polisin ona farklı muamele edip etmeyeceğini merak etti. Hiç şüphesiz öyle olurdu. Ama tutup adama banka hesabının dökümünü fakslayacak hali yoktu. Onun adına müdahalede bulunacak kimseyi tanıyor muydu? Polisin içinden kimseyi? Hayır. Tanıdığı tek hukukçu, sözleşlelerini hazırlattığı ticaret hukuku avukatıydı.

Eğer Calle Collin'in Facebook teorisi doğruysa bu avukatlar başka yolsuz hukukçuları tanıyor olmalıydılar, onlar da bir savcıyla arkadaş olabilirlerdi ve bu savcının da polisle arası iyi olabilirdi, birkaç saat telefon başında oturarak birine ulaşabilirdi. Ve tabii ki o ana kadar bütün itibarı beş paralık olur, komplo teroisi kulaktan kulağa yayılırdı.

Eğer Jörgen Petersson daha ileri gitmek istiyorsa, doğrudan Ylva'nın kocasıyla konuşması gerekirdi. Her ne kadar Calle'ye bunu yapmayacağına dair söz vermiş bile olsa. Ylva'nın kocası Jörgen'i dinleyecek tek kişiydi.

Jörgen yanlış taşın altına bakıyor olabilirdi, düşündükleri kulağa geldiği kadar delice olabilirdi ama cevaplanması gereken bir soru kalıyordu geride hâlâ. Ve bu soru doğrudan yalnızca Ylva'nın kocasına yöneltilebilirdi.

56

Ylva ekrana baktı. Mike, Nur ve Sanna'nın arabaya bindiklerini gördü. Sanna yeniden arka koltuğa geçmişti ama bundan memnun görünüyordu. Tereyağını ekmeğine sürmesi sonsuz zaman alan, yemeğini bir salyangozdan daha yavaş yiyen, kurdelesi mükemmel şekilde bağlanmadıkça ve iki ucu eşit uzunlukta olmadıkça mutlu olmayan bir kız evlatla sabahın alışılmış işleri ne kadar sıkıntısız olabilirse, o kadar rahat görünüyorlardı.

Muhtemelen bu onları son görüşü olacaktı. Onları ekrandan son kez görüyordu, bu kesindi. Üzgün değildi. Artık her şey yolundaydı. Yeterinden fazla.

Televizyonu kapattı, yatağa uzandı ve gözlerini yumdu. Planını tekrar gözden geçirdi. Eğer yaptığına bir plan denebilirse tabii, emin değildi. Karar verdiği şeyi yapmaya niyetliydi, ondan sonra ne olacaksa olurdu, sonucu kontrol etmesine imkân yoktu.

Su dolu bardak, kordon, döşeğin altındaki çatal.

Asla birine vurmamıştı, ne yapacağını bilmiyordu. Çatalı aldı ve sivri uçlarına dokundu. Pek keskin değildi. Çarşafı kaldırdı ve çatalı döşeğe sapladı. Çatal döşeği delmedi bile.

Gözler, diye düşündü, gözlerini hedef almalıydı.

Çatalı yeniden döşeğin altına koydu, çarşafları düzeltti, banyoya gitti ve aynada kendine baktı. Şimdi başka biriydi, on altı ay evvel sürüklenerek bu bodruma indirilen kişi değildi. Acaba Mike kendisini tanır mıydı, merak etti.

Ylva mutfağa geri gitti, buzdolabına baktı. Bir şeyler yemesi ve dinlenmesi gerekiyordu.

Ne olursa olsun, bu esaretinin son günü olacaktı.

Mike, Nur'a doğru eğildi ve onu dudaklarından öptü.

"Akşama görüşürüz."

"Tamam. Hoşça kal."

Nur arabadan indi, kapıyı kapattı ve kaldırımdan tekrar el salladı. Mike vitese taktı ve dikiz aynasından Nur'un işyerine girip gözden kaybolduğunu görerek arabayı sürdü.

İçi sımsıcaktı, kendisini mutlu hissediyordu.

Bu mutluluk hali öğlen yemeğine kadar devam etti. Ve ardından yerini melankoliye bıraktı.

Bu değişikliğe sebep olan özel bir şey olmamıştı. Kötü bir haber almamıştı, hava durumuyla ilgili kötü bir tahmin işitmemiş yahut hoşnutsuz bir çalışan coşkusuna gölge düşürmemişti. Ruh hali kan şekerinin aniden düşmesiyle, tatsız bir anıyı hatırlamakla yahut zor bir görevle de ilişkili değildi. Olağan bir ruh hali değişimiydi ve Mike bu değişimi hoşnutlukla karşıladı. Eğer sabahki sevinçten havalara uçan hali devam edecek olsa çok geçmeden gözden düşebilirdi. Ya öyle olurdu ya da bu tür içten davranışların şüpheyle karşılanmadığı Norveç'e göçmek zorunda kalırdı.

Bir rapor açtı ve okumaya başladı. Üç çeyrek saat sonra kalın dosyayı masaya bıraktı, gözlüklerinin altından burnunun kemerini ovuşturdu ve okuduklarından hiçbir şey öğrenmediğini anladı. Elindeki, şirkete küçük bir servete mal olduğu halde hiçbir şey söylememeyi başaran şu uzun soluklu raporlardan biriydi; bunların tek yararı, korkak orta düzey yöneticilere işler ters gittiğinde suçlayacak bir şey sağlamaktı.

Mike saate baktı ve suçluluk duymadan eve gidebileceği bir zaman olduğunu gördü. Arabadan Nur'u aradı ama Nur'un hâlâ bitmemiş işleri vardı, bu yüzden otobüsle gelecekti.

"Görüşürüz öyleyse" dedi. "Akşam yemeğini ben yaparım."

Mike süpermarkete gitti ve ilham verecek bir şeyler bakınanarak, amaçsızca dolaştı. Et, hmm. Balık, ı-ıh. Tavuk, yine mi? Vejetaryen, brokoli turtasından başka birşey yok mu?

Gösta da süpermarketteydi ve çeşit bulmanın gittikçe ne kadar zorlaştığı konusunda kısaca lafladılar.

Rokfor sosu ve kızarmış domuz pastırmalı spagetti yapacaktı. Ve salata. Mike ihtiyacı olan şeyleri aldı ve kahvaltılık bir şeyler ekledi.

Okula varınca arabayı parketti ve serbest zaman evine gitti. Sanna'yı kulüpte göremedi, öğretmen kendisine şaşırmış gibi bakıyordu. Mike'ın kalbi çarpmaya başladı ve kendini bir an için bir boşlukta buldu ama sonra Sanna'nın müzik derslerine başladığını anımsadı. Gülümsedi ve akortsuz ezgilerin dışarıya süzüldüğü bir sınıfın kapısına doğru yürüdü.

Hafifçe kapıya vurup içeri girdi.

Üç... kör... fare... La-la-la. Gör... bak...

Mike'ın kızı için bir konser salonu tutmasına çok vardı daha.

"Bravo" diyerek alkışladı. "Kulağa güzel geliyor."

"Daha iyi yapabilirim" dedi Sanna.

"Bence gayet güzeldi. Hazır mısın?"

Müzik öğretmenine baktı, öğretmen başıyla nazikçe onayladı.

"Pekâlâ, o halde teşekkür edip vedalaşalım."

"Teşekkür ederim" dedi Sanna.

"Rica ederim" diye cevapladı öğretmen. "Haftaya görüşürüz."

Sanna hoplaya zıplaya sınıftan çıktı ve arabaya doğru koştu.

"Önde oturabilir miyim?"

"Tatlım, sadece birkaç yüz metre gideceğiz. Oturma yastığının yerini değiştirmeye değmez."

"Tamam."

Nasıl? Mike şaşkındı. İtiraz etmeyecek miydi? Sanna hiç söylenmeden arkaya geçti ve flütünü çalmaya devam etti. Onu teşvik edecek bir şeyler söylemek istedi Mike. Ama ne diyebileceğini bilmiyordu.

"Flüt çalmak eğlenceli mi?"

"Evet" dedi nefes nefese Sanna ve üflemeye devam etti.

Üç... kör... fare.

Ylva makyajını yapmış, giyinmiş, hazır bekliyordu. Saçlarını at kuyruğu yapmıştı. Gösta gelirken saçını çekmeyi seviyordu. Bir tür hayvani coşku gösterisi.

Gösta'nın hoşlandığı gibi görünüyordu. Ama bu kez kayganlaştırıcı kullanmamıştı. Bugün içine giremeyecekti, bugün olmaycaktı, bir daha asla olmayacaktı.

Kapıyı vurduğunu duyunca, derin bir nefes aldı ve her şeyin yerli yerinde olup olmadığını kontrol etti. Su dolu bardak duvarın dibindeydi.

Belirlenmiş yerinde durdu, ellerini başına koydu, göğsünü ileri çıkartmak için dirseklerini geri çekti ve dudaklarını ileri uzattı.

Adam kapıyı açtı. Elinde bir şişe şampanya ve iki kadeh vardı.

Bıçağın, makasın, su ısıtıcısının ve ütünün tezgâhın üzerinde, yerli yerinde olduklarını kontrol etmek, Ylva'nın silahsız olduğunu ve aptalca bir şeye kalkışmayacağından emin olmak için, otomatik olarak sağına baktı.

"Kutlama yapabiliriz diye düşündüm" dedi, şişeyi havaya kaldırarak.

Ylva elleri sırtında yere diz çöktü.

Her şeyi planlamış, defalarca prova etmişti. Planından sapma riskini göze alamazdı.

Adam şişeyi evyenin yanma koydu, kapıyı kilitledi ve Ylva'ya baktı.

"Bekleyemez misin?"

Ylva yavaşça başını salladı, gözleri hâlâ yerde, ağzı açıktı.

"Eh, kendine hâkim olman gerekecek" dedi ve şişenin ağzındaki altın renkli folyoyu çıkartıp tıpayı tutan teli açmaya başladı.

Ylva dizlerinin üstünde, adamın mantarı bir patlama sesiyle çıkarışını ve bardakları dolduruşunu izledi.

Yanma geldi, tepeden Ylva'ya baktı.

"Seni azgın küçük fahişe. Al bakalım."

Kadehin birini uzattı.

"Bunu hak ettin" dedi.

Ylva bardağı aldı ve ağzını doldurdu ama içkiyi yutmadı. Bardağı yere, yanına koydu ve adamın pantolonunun düğmelerini açmaya başladı. Adamın sikini ağzına aldı ve şampanyayı, er bezlerini gıdıklasın diye, yavaşça taşaklarından aşağı boşalttı.

Bardakta kalanı ağzına doldurdu ve adamın çamaşırını çekip aşağı indirdi. Gösta ona izin verdi çünkü iç çamaşırının ıslanmasını istemiyordu. Pantolonunu ve külotunu çıkardı, hatta Ylva'nın çoraplarını çıkarmasına bile izin verdi.

Ylva bu giysileri bir yığın halinde yatağın üzerine koydu ve yeniden ağzına aldı adamın sikini. Ylva hevesle bardağı yeniden doldursun diye yukarı kaldırırken, hava kabarcıkları ağzından taşıyor, Gösta'nın bacağının iç tarafına doğru akıyordu. Bardağı doldurdu, sonra şişeyi doğrudan Ylva'nın yüzüne ve sikinin köküne boşaltmaya başladı.

Döşeme gittikçe ıslanıyordu ve Gösta bu sıvı birikintisinin ortasında dikiliyordu. Ylva'nın planı işe yarıyordu. Şampanya da su kadar iş görürdü. Önemli olan ıslak olmasıydı.

Ylva bakışlarını kaldırıp adama baktı ve kendisine sanki parasını ödediği ve canının istediği her şeyi yapabileceği bir orospuymuş gibi baktığını gördü. Bu çok iyi tanıdığı bir bakıştı ve daima cinsel şiddet gösterileceğine işaret ederdi.

Ylva ağzını tekrar doldurdu. Bardağı yere bıraktı ve ellerini arkasında kenetledi. Adam saçının at kuyruğunu yakaladı ve onu kendisine doğru daha da çekti. Ylva öğürmemek için kendini zor tuttu ve bu çok hoşuna gidiyormuş numarası yapmaya devam etti.

Arkasından iki eliyle kordonu tutmuştu. Gösta saçını bırakır bırakmaz, saçını bırakır bırakmaz...

57

Telefonun çalması hoş bir avuntu oldu. Sanna oturma odasında akortsuz notalarla flütünde tekrar tekrar aynı melodiyi çalıyordu ve Mike kızına durmasını söylemeye kıyamıyordu.

Ekranda *bilinmeyen numara* yazıyordu. Mike arayanın Nur olduğunu tahmin etti, işten arıyor olmalıydı. Oturma odasının kapısını kapattı ve telefonu açtı.

"Merhaba" dedi yumuşak bir sesle.

"Eee, merhaba" dedi karşıdaki şaşkın ses. "Benim adım Jörgen Petersson. Michael Zetterberg'le görüşmek istiyordum."

"Benim" dedi Mike daha güçlü bir sesle.

"Umarım uygunsuz bir zamanda aramıyorum?"

"Hayır, hayır, hiç de değil fakat telefonda alışveriş yapmam."

"Öyle bir sebeple aramıyorum" dedi Jörgen.

Mike bir anda midesinde bir düğüm hissetti.

"Beni dinleminizi istiyorum" dedi Jörgen, "Ve lütfen söylemem gerekenlerin hepsini dinlemeden telefonu kapatmayın."

"Mike bir sandalyeye çöktü.

"Ne istiyorsunuz?" diye sordu.

"Ben karınızla birlikte Brevik Okulu'na gitmiştim" diye açıkladı Jörgen.

"Karım kayıp" dedi Mike sert bir sesle. "Neden beni rahat bırakmıyorsunuz?"

"Sadece bir soru" diye devam etti Jörgen. "Ylva, Gösta ve Marianne Lundin hakkında ne demişti?"

Mike hiçbir şey anlamadı.

"Gösta ve Marianne Lundin'in bir kızları vardı, o da bizimle aynı okula gidiyordu" diye devam etti Petersson. "Annika intihar etti. Ylva'nın okulda birlikte takıldığı çocukların hepsi öldüler. Ben aralarında bir bağlantı olduğunu düşünüyorum. Sanırım karınızın, bir şekilde, Annika'nın ölümüyle bir ilgisi vardı; demek istediğim, Gösta ve Marianne Lundin'in onu Annika'nın ölümünden sorumlu tuttuklarını sanıyorum. Michael, orada mısınız? Michael?.."

Gösta, Ylva'nın at kuyruğunu bıraktı. Ylva başını arkaya attı ve kordonu arkasından çekti. Ucu açık kabloları adamın parlak sikine dokundurdu ve dümeyi açtı.

Bir alev çıktı, boğuk bir çıtırtı oldu ve her yer karanlığa gömüldü.

Ylva ne beklediğini bilmiyordu ama beklediği kesinlikle sigortanın atması değildi.

"Allah kahretsin, lanet olsun, lanet olsun!"

Gösta'nın sesi endişe yüklüydü ve Ylva onun sırtı duvara dayalı yere çöktüğünü duydu. Adam derin soluklar alıyordu ve Ylva yanan etin kokusunu duyuyordu.

"Seni geberteceğim, seni Allah'ın belası orospu."

Ylva, döşeğin altını araştırıp çatalı buldu, sımsıkı tutarak adamın yüzüne saplamaya başladı. İlkinde adam onu durdurmayı başardı ama ikincisinde çatal yanağının kıkırdağına saplandı.

Ylva yatağın üzerine zıpladı, adamın pantolonunu çekti ve anahtarı bulmak için ceplerini karıştırmaya başladı.

"Ben orospu değilim" diye bağırdı, adamın bulunduğunu tahmin ettiği tarafa doğru karanlıkta tekme sallayarak. "Ben

denize atlayan anneyim. Beni duyuyor musun, seni sapık piç? Ben denize atlayan anneyim."

Anahtarları buldu ve kapıya koştu. Elleri titriyor, anahtarı deliğe sokamıyordu. Adamın büyük çaba göstererek, soluk soluğa ayağa kalkmaya uğraştığını duydu. Zamanında başaramayacaktı.

"Senin boynunu kıracağım, beni duyuyor musun?"

Yavaş yavaş, güçlükle ona doğru ilerliyordu. Bıcak ve makas tezgâhın üzerindeydi. Ylva kararsızdı. Kapı mı yoksa bıçak mı?

Mutfağa doğru iki adım attı, bıçağı kaptı ve önünde tuttu karanlığın içinde. Anahtarlar sağ elindeydi, bıçak sol elinde. Bu doğru değildi. Bıçak sağ elinde olmalıydı, anahtarlar sol. Sol kolunu iyi kullanamadığı gibi yeterince güçlü de değildi.

Adamın nefes alıp verişini, çıngıraklı kahkahasını duyabiliyordu. Kapıya ulaşmasına imkân yoktu. Ayağa kalkmıştı adam ve ondan güçlüydü.

"Yaklaşıyorum" dedi. "Bu da her zamanki gibi sona erecek. Saklanamazsın."

Ylva tezgâhın yanında, sessizce solumaya çalışarak durdu. Adam sadece birkaç metre ötedeydi. Şimdi sessizce durmuş dinliyordu, tıpkı Ylva gibi.

"Mutfakta mı saklanıyorsun? Orası saklanmak için pek iyi bir yer değil. Mutfak daracık ve kapalı, orada saklanacak yer bile yok."

Adam ona doğru iki adım attı.

"Seni mutfakta sikmiş miydim hiç? Sanırım şimdi bunu yapacağım, seni mutfakta sikeceğim. Mutfakta kırık su ısıtıcısıyla sikeceğim seni, duyuyor musun?"

Aralarında birkaç metre vardı. Ylva nefesini tutup bekledi. Ellerindekileri değiştirmek, bıçağı sağ eline almak zorundaydı. Ama ses çıkarıp yerini belli etmeden bunu yapması imkânsızdı. Yalnızca bir şansı vardı ve bıçağın derine saplanması önemliydi, böylece ardından gelemezdi.

Çömeldi. Eklemleri hafifçe çıtırdadı.

"Vay, vay, vay, çıtırdayan yaşlı dizler ha? Demek mutfaktasın, tam düşündüğüm gibi. Gelip seni ele geçireyim diye. Tam hoşuna gittiği şekilde sikeyim diye."

Ayakların sürüyerek yaklaştı. Ylva adamın yaklaştığını hissetti. Başının üstünden bir şey geçti ve şampanya şişesi arkasında duvara çarparak paramparça oldu.

Dikkat dağıtıcı bir ses çıkarmak için anahtarları kapıya doğru savurdu, bıçağı sağ eline aldı ve doğrulup ayağa kalktı. Bıçağı adamın göğsüne sapladı. Geriye çekti ve bir daha sapladı.

"Dibine kadar" diye bağırdı. "Nasıl oluyormuş? Dibine kadar."

Bıçağı üçüncü kez sapladı ve orada bıraktı. Adam yere düştü.

Ylva ayaktaydı, sendeleyerek kapıya doğu gitti, kapının etrafını yokladı, anahtarları buldu. Elleri titremiyordu. Anahtarı kilide soktu ve çevirdi.

58

Mike ateşi çıkmış gibi ve hasta hissediyordu kendisini. Aklından birbir türlü düşünce geçiyordu. Anlaşılmayı beklemeden, idrak edemeyeceği bir hızla geçiyordu düşünceler, çember halinde etrafında dönüp sataşan okul çocukları gibi. Mike ne yana evirip çevirirse çevirsin, varsayımlar ve sorular oradaydı, onu geriye itip ringe yaslamaya hazır bekliyordu.

Bir başka çatlak olmalıydı bu da öyle olmalıydı. Önceki hafta evine gelip kendisine tebelleş olan şu haftalık dergi muhabiriyle işbirliği içinde biri. Boku etrafa sıvamaktan zevk alan hastanın teki, sırf kısa bir süreliğine ölümün huzurunda olmak için. Ölüm cazipti, buna şüphe yoktu. Kafadan çatlakları, balın arıları çektiği gibi çekiyordu. Tıpkı yakınlarını tsunamide kaybeden insanları telefonla arayıp sevdiklerini hayatta olduğunu ve yakında eve döneceğini söyleyenler gibi.

Ama yine de... Gösta'nın bir kızı vardı. Çok genç yaşta ölmüştü. Gösta kızının hakkında konuşmak istememişti. Bu gayet anlaşılır bir şeydi. Özellikle de Gösta ve Mike'ın karşılıklı rolleri dikkate alınırsa.

Ylva, Gösta ve Marianne Lundin hakkında ne söylemişti?

Ne demek istiyordu? Ylva'yı Gösta ve Marianne ile ilişkilendirmek nereden çıkmıştı. Ylva kaybolduğunda onlar burada

bile yaşamıyorlardı, daha sonra taşınmışlardı. Yoksa tam o sıralarda mı? Aynı sırada.

Fakat ne zaman olursa olsun, Ylva yeni taşınan komşularıyla karşılaştığından asla söz etmemişti.

Ayrıca bu çatlak herif neden Gösta ve Marianne Lundin'i bu meseleye karıştırmak istesindi? Onların kim olduğunu nasıl bilebilirdi.

Mike anlamıyordu. Sonra bir anda dank etti.

Bir hasta.

Elbette. Telefon eden adam Gösta'nın hastalarından biriydi. Mike ve Gösta'yı konuşurken tesadüfen görmüş ve hasta zihininde paralel bir dünya yaratmıştı.

Öyle olsa gerekti. Başka bir açıklaması yoktu.

Mike derin bir nefes verdi. Hâlâ siniri bozuktu, neredeyse titriyordu. Kızaran gözlerini öfkeyle kırpıştırdı. Ama duyduğu rahatlama bir cuma akşamı içkisi gibi, bütün bedenine yayıldı.

Yavaş yavaş dış dünyaya açıldı, görüntü ve seslerle dolmasına müsade etti. Sesler oturma odasındaki blok flütten geliyordu.

Üç kör fare, üç kör fare... la-la-la... bak nasıl koşuyorlar.

Piyanodaki "Für Elise"nin, blok flütteki eşdeğeri.

Gitardaki "*Smoke on the Water*"ın blok fütteki...

Mike, Gösta'ya ilk rastladığı zamanı hatırladı, komşu olduklarını ilk anladıkları anı. Gösta, Sundsliden'deki eve taşınmıştı, bodrumu yeniden yaptırmış ve bir müzik stüdyosu inşa etmek için dünyanın parasını harcamışlardı. Gösta gitar çalıyormuş gibi yaparak Deep Purple'ın "*Smoke on the Water*" şarkısından bir bölümü mırıldanmıştı.

Belli ki kinaye yapıyordu ama *o denli* kinaye yapmış olabilir miydi?

Aklına gelenlerle yeniden asabı bozulmaya başladı. Mike düşündüklerini sindirmekte zorlanıyordu.

Gösta'ya dergiden gelen geri zekâlının üç ölü adamdan söz ettiğini anlatmıştı. Gösta tam anlayamadığını söylemişti. Üç

ölü, demişti. *Bunun üstünde konuşulacak bir yanı yok. Aynı okula gitmiş üç insanın genç yaşta ölmüş olmasının.*

Üç...

Ama üç kişi değildiler: Ylva ile birlikte dört kişiydiler. Mike ve Gösta, Ylva'dan her zaman ölüymüş gibi söz ederlerdi. Ne Mike ne de Gösta, Ylva'nın geri geleceğini anmıyordu. Ama Gösta dört dememişti, üç demişti.

Muhtemelen sadece bir hataydı; ama yine de.

Mike bu rahatsız edici düşünceyi zihninden atmaya çalıştı, suyu açtı, akıtıp iyice soğumasını bekledi ve sonra doğrudan musluktan su içti.

Her neyse kontrol etmesi yeterince kolaydı.

Oturma odasının kapısını açtı.

"Hey, tatlım, çok güzel çalıyorsun. Ne düşünüyorum biliyor musun?"

Sanna başını iki yana salladı.

"Bence Gösta ve Marianne'a gitmeliyiz, hani Sundsliden'deki beyaz evde oturan insanlar. Gösta'nın bir müzik stüdyosu var. Belki senin flüt çalışını kaydedebiliriz. Daha sonra dinleyebilir ve ne kadar çok şey öğrendiğini görebilirsin. Bu hoşuna gider miydi?"

Ylva anahtarı çevirdi ve ilk kapıyı açtı. Öyle kolaydı ki, bunu daha önce neden yapmadığını anlayamıyordu. Diğer anahtarı aldı ve sırtında soğuk bir şey hissetti. Aynı şeyi tekrar hissetti.

Ylva derin bir soluk almaya çalıştı ama ciğerlerinin ancak yarısı havayla doldu. Soluk verdiğinde ağzına kan geldi. Akciğerlerinden biri delinmişti. Kendini de şaşırtarak, ciğerini patlayan bir balonmuş gibi düşündü. Akciğerlerinin balona benzediğini düşünmemişti. Akciğerler et parçalarıydı, süngerimsi ve mide bulandırıcı, tıpkı vücudun içindeki çoğu şey gibi, balon değildi.

Anahtarı çevirdi ve iki numaralı kapıyı da açtı. Merdivenlerden aşağı, bodruma hafif bir ışık sızıyordu. Gösta arkasında yerde yatıyordu, yeniden ayağa kalkacak gücü kalmamıştı. Çatal hâlâ yüzüne saplıydı, hemen gözünün altına. Mutfak bıçağı elindeydi.

Ylva adamın duyduğu nefretin, bıçağı kendi bedeninden çekip çıkaracak, ayağa kalkacak ve ona iki kere saplayacak kadar güçlü olmasına şaşırmıştı. Bu durum Ylva'yı endişelendirmiyordu ne korkuyordu ne de öfkeliydi ama hakikaten şaşırmıştı.

"Biz çocuktuk" dedi, ağzı kanla dolu. "Çocuktuk."

Merdivenlere doğru sendeleyerek ilerledi. Ağzından gelen kan çenesinden sızıyor, sutyeninden karnına, külotuna ve bacaklarına doğru akıyordu. Trabzana tutundu, bütün gücünü topladı ve birer birer, büyük bir güçlükle, merdivenleri tırmanmaya başladı.

Sesler duydu, enfes kokularla dolu serin havayı hissetti. Akciğerlerini bu havayla doldurmak istedi, ikisini de; ama hemen öksürmeye başladı. Işık güçlendi. Gerçek gün ışığı, güneşten gelen kör edici ışık.

Sadece birkaç basamak kalmıştı.

59

Mike kızının elini tuttu.

"Acelemiz mi var?" diye sordu Sanna.

"Hayır, hayır. Acelemiz yok. Sadece yemekten önce yaparız diye düşündüm. Nur yakında gelir. Ona da güzel bir sürpriz olur, öyle değil mi? Ona özel bir disk yaparız."

"O da nedir?"

"Ses kaydı. Tekrar tekrar çalabilirsin. Canın ne zaman isterse."

"Bilgisayardaki gibi."

"Kesinlikle."

Çimenlikten, kestirmeden gittiler, çimenler ıslaktı. Mike kapıyı açıp Sanna geçsin diye tuttu, Marianne'ı mutfak penceresinden gördü ve selamlamak için elini kaldırdı. Onlar daha evin kapısına varmadan, kadın kapıyı açmıştı bile.

"Gösta evde değil" dedi.

"Ah, çok yazık" dedi Mike ve ellerini kızının omuzlarına koydu. "Sanna blok flüt çalmaya yeni başladı. Ben de düşündüm ki stüdyonuzda ilk çabalarını kaydetmeme izin verirsiniz belki."

"Stüdyo mu?" Marianne anlamamıştı.

"Müzik stüdyosu" dedi Mike. "Bodrumdaki."

"Ah, evet. Hayır, korkarım bu mümkün değil."

Mike kafası karışmış bir halde gülümsedi. Marianne ağırlığını öbür ayağına geçirdi.

"Gösta stüdyosu konusunda çok hassastır. Kimsenin içeriye girmesini istemez. Orası ona aittir."

"Anlıyorum, anlıyorum."

Mike kararsızlığa kapılmıştı, nasıl yaklaşacağını bilemez haldeydi.

"Pekâlâ" dedi ve gülümsedi çünkü aklına yapacak başka bir şey gelmiyordu. "Yine de teşekkürler."

Bu söylediğinin kulağa kinayeli geleceğini umuyordu.

"Gösta'nın kötü bir niyeti yok" dedi Marianne.

"Hayır, hayır, anlıyorum. Onu aradığımı iletin lütfen."

"İletirim."

Mike gidecekmiş gibi döndü fakat son anda fikrini değiştirdi.

"Kızınız" dedi.

Kadın derhal tepki gösterdi. Mike bunu gözlerinden anlayabiliyordu. Fakat öylesine inanılmazdı ki o anda her şeyi anlamış olmasına rağmen, konuşmaya devam etti.

"Ylva'yla aynı okula gitmiş" dedi ve bütün parçaların yerli yerine oturduğunu hissetti.

O kaçığın söylediği her şey doğruydu, her bir kelimesi, tek tek doğruydu.

Marianne hiçbir şey söylemedi. Kadının yüzü soğuk ve ihtiyatlıydı, hiçbir duygusunu ele vermiyordu.

Bodrumdan bir ses geliyordu.

"Ben bodruma iniyorum" dedi Mike ve Marianne'ı geçip yürüdü.

O anda Sanna ölü beyazlığında, neredeyse çıplak, kanlar içinde birinin merdivenlerin başında belirdiğini görüp çığlık attı.

Mike olduğu yerde kaldı. Kadının teni plastik gibi görünüyordu, adeta saydamdı. Gerçek görünen yegâne şey, ağzından bedenine akan kandı. Kadın kolunu kaldırdı, ileriye uzattı.

Mike bütün bu zaman zarfında onun kim olduğunu biliyordu; fakat ancak kadının kolunu kaldırma biçimini görünce karısı olduğunu anladı.

60

Mike, Ylva'ya doğru koştu, kolunu omzuna doladı ve evin dışına çıkmasına yardım etti. Kapıda durdular. Ylva'nın daha ileri gidecek gücü yoktu. Mike çakılların üzerine oturdu, Ylva'nın başını dizine koydu ve onu salladı. Sanna belli bir uzaklıkta duruyor, yaklaşmaya cesaret edemiyordu.

"Özür dilerim" dedi Ylva.

Mike başını iki yana sallayarak, "Beni affet" dedi.

Ylva etrafına bakarak kızını aradı.

"Sanna" diye seslendi Mike. "Gel, bak annecik."

Elini kaldırdı, acele etmesini işaret etti. Sanna ikircikliydi. Kanlar içindeki kadın onu korkutuyordu. Kırmızı dişler, gri saçlar, porselen beyazı ten. Kaçmak istiyordu, görmek değil.

Ylva kolunu hafifçe kaldırdı.

Sanna yanına geldi, çömeldi.

"Flüt çalabiliyorum" dedi. "Duymak ister misin?"

Her yerde kan vardı ve ambulans personeli asıl yaralının kim olduğunu anlamakta güçlük çekiyordu. Mike giysilerindeki kanın Ylva'dan geldiğini söylediğinde, hızla Ylva'yı muayene ettiler, bir sedyeye yatırdılar ve ambulansa taşıdılar. Hipnotize olmuş gibi bakan bir grup komşu çekilip yol verdi.

Mike, Sanna'yı elinden tuttu ve peşlerinden ambulansa git-

ti. Görevliler Ylva'nın yüzüne bir oksijen maskesi taktılar ve şoför direksiyona geçti.

Ylva, "Üç Kör Fare" yi dinlerken bilincini kaybetmişti. Mike, Ylva'nın dudaklarında gülümsemeye benzer bir şey görür gibi olmuştu.

Dışarıdan yüksek sesler geliyordu. Mike, ambulansın penceresinden Gösta ve Mairanne'ın mutfağından yükselen alevleri gördü. Perde tutuşmuştu, alevler tavanı yalıyordu.

"Evde kimse var mı?" diye sordu ambulans şoförü.

Mike cevap vermedi. Sağlık görevlisinin Ylva'nın yüzüne takılı maskeye bağlı lastik bir pompaya basışını izledi, solumasına yardım ettiklerini biliyordu. Ambulansta olduklarını ve ambulansın yokuş yukarı hızlandığını, kızının elini tuttuğunu biliyordu. Ama yine de her şey üzerinden akıp gidiyormuş gibiydi.

Sağlık görevlisi şoförün sorusunu yineledi: "Evde kimse var mı?"

"Var" diye cevapladı Sanna.

Ambulans şoförü acil durum panosundaki telsizle durumu bildirdi. Sağlık görevlisi deli gibi uğraşıyordu. Oksijen veriyor, iğneler yapıyor, bir şeyler söylüyordu. Her şey sanki bir filmde olup bitiyormiş gibiydi.

Mike ölüme bu kadar yakın çalışmanın tuhaf bir iş olduğunu düşündü. Gereksizce dramatik diye düşündü. Görevli mütemadiyen konuşuyor, şoföre hastanın durumunu bildiriyordu. En sonunda saatine baktı. Yüksek sesle ve net olarak saati söyledi. Mike bunun ne önemi olduğunu anlayamadı.

Ylva çok uzun bir zaman boyunca ölü olacaktı artık.

61

Biri Mike'ın kanlı giysilerini aldı ve ona üzerinde belediye logosu olan, kısa kollu, pamuklu, beyaz bir gömlek verdi. Bir bekleme odasına alınmışlardı. Sanna babasının dizinde, Nur yanlarındaki sandalyede oturuyordu. Üçü el ele tutuşmuşlardı, kimse konuşmuyordu.

Bekleme odasının zemini marley kaplıydı, yeşil kaplamalı sarı ahşaptan mobilyalarla döşenmişti.

Sanna öne uzandı ve masadan bir resimli roman aldı. Mike'a uzattı. Mike yüksek sesle kızına okudu.

Bamse ile Lille Skutt ve bir kavgaya karışan ama en sonunda affedilip gruba geri kabul edilen aptalın biri hakkında bir hikâyeydi. Mike bir sonraki hikâyeyi okuyarak devam etti, gerçi kızı gerçekten dinliyor mu, yoksa yalnızca sesini mi duymak istiyor emin değildi. Sanna gergin bir şekilde ayağını aşağı yukarı sallıyordu.

Kapı açıldı ve hepsi gelen hemşireye baktılar

"Şimdi hazır" dedi kadın.

Koridorda yürüdüler. Kadın bir kapının önünde durdu ve hazır olduklarından emin olmak için dönüp baktı.

Nur, Mike'a baktı.

"Bilmiyorum ki benim..."

"Evet," dedi Mike ve elini sıktı. "Lütfen."

Hemşire kapıyı açtı ve onları içeriye aldı.

Ylva yatakta, üzerine omuzlarına kadar bir battaniye örtülmüş, yatıyordu. Başı huzurlu bir şekilde yastığın üzerindeydi. Gözleri kapalıydı ve kanlar yıkanmıştı. Solgun, neredeyse porselen beyazı teni loş ışıkta daha az ürkütücüydü.

Nur geride durdu ve Mike'la Sanna'nın gidip yatağın yanındaki sandalyelere oturmalarını izledi.

Birkaç dakika sonra Mike'ın sırtı inip kalkmaya başladı, karısının ölü bedeninin üzerine kapandı. Sanna elini uzatıp babasını teselli etti.

En sonunda kalktılar, gözleri kızarmış ve şişmişti.

Nur kollarını açtı ve ikisine birden sarıldı.

62

Karlsson kahveyi tattı ve okumayı henüz bitirdiği habere geri döndü. Anlaşılması ve ezberlenmesi gereken çok fazla gerçek vardı. Bilgilerden bir kısmı kendisi için yeniydi ve eşi dostu daha çok şey anlatması için üzerine geleceklerdi, sanki kendisi seyirlik bir DVD'ymiş gibi.

Üstelik ya başına üşüşenlere bilgi verecek ya itibarı beş paralık olacaktı. *Bilgin yok mu? Bilgilerin güncel değil mi? Bilmen gerekir, polissin sen. Hem soruşturmanın başında sen yok muydun?*

Gerda karşısında, elinde aynı gazete oturuyordu. O da aynı yazıyı okuyordu, aynı sebepten.

"Aman Tanrım, ne hasta piçlermiş bunlar."

"Hem de nasıl."

"Kadın o bodrumda ne kadar kalmış?"

"Bir buçuk yıldan fazla."

"Bütün bu zaman zarfında kocası da o herif tarafından tedavi ediliyormuş öyle mi? İnsan tahmin etmesi gerekirdi diye düşünüyor."

"Yaa."

"Şüphelenmemiş olması tuhaf."

"Kimin? Adamın mı?"

"Evet."

"Hem de çok tuhaf."

"İmkânsız gibi bir şey."

"Bizim elimizden bir şey gelmezdi."

"Ne yapabilirdik ki? Bunu nasıl tahmin edebilirsin?"

Gerda yazıyı okumaya devam etti.

"Herif çoktan ölmüş müymüş?"

"Adam mı? Öyle olmalı. Ciğerlerinde duman bulunmamış. Yangını çıkaran kart tavuğun aksine."

"Demek Ylva öldürmüş herifi?"

"Evet."

"İyi etmiş."

"Gerçekten iyi etmiş."

"Ama daha önceden yapmamış olması tuhaf."

"Büyük ihtimalle fırsat bulamamıştır."

"Tabii. Ama ne olursa olsun."

Karlsson başını salladı.

"Allah'ın cezası sapık."

Gerda onayladı. Biri kapıyı çaldı. İkisi birden başlarını kaldırdılar. Bir meslektaşları yüzünde kocaman bir sırıtma, elinde açılmış gazete dikiliyordu.

"Bunu gördünüz mü?"

Gazeteyi masaya fırlattı ve ıslık çalarak uzaklaştı. Gerda, Karlsson'la aynı anda okuyabilmek için masanın öte yanına geçti.

Ylva yok yere öldü; polis önemli ipuçlarını görmezden geldi.

Haber Karlsson'un bir fotoğrafını içeriyor ve birkaç gün önce yaptığı telefon konuşmasından bahsediyordu.

"Bu zırvayı da kim yazmış?" diyerek başlığın altına baktı Karlsson. "Calle Collin mi? Calle Collin de kimin nesiymiş?"

63

Sanna mızıldanarak babasının bir kere daha yüzmeye ikna etmişti. Oslo'ya giden altı otuz feribotunun dalgasında yüzmek istiyordu. Feribot Kopenhag'dan saat beşte ayrılıyor ve altıyı yirmi geçe Hittarp'ın karşısından geçiyordu. Dalga on dakika sonra kıyıya ulaşıyordu. Dalgalar büyük değildi ama güvenilirdi ve tam zamanında gelirdi.

Mike'ı ikna etmek zor olmamıştı. Mızıldanmanın karşılığının olması gerektiğine inanırdı. Çocukların ellerinde bir şeyleri etkilemek için başka ne vardı? Üstelik altı buçuk dalgalarında çocukken kendisi de yüzmüştü ve bu kızına aktarmak istediği bir gelenekti.

Oraya zamanında varmışlar ve Sanna hemen suya atlamıştı. İskelede oyalanmak istememişti. İstediği suydu, dalgalar fazladan armağandı. Nur kıyıda oturuyordu.

"İşte geliyor dalgalar" dedi Mike ve haliçi gösterdi.

Sanna hızla merdivene doğru yüzdü ve yukarı çıktı. Hazır vaziyette bekleyerek babasına baktı.

"Sen yüzmeyecek misin?"

"Elbette yüzüyorum" dedi ve şortunun iplerini çekiştirdi.

"Hazır mısın?"

"Evet."

"Hadi, doğru düzgün bir dalış görelim bakalım" diye seslendi Nur.

Sanna gözleri yavaşça yaklaşan dalgalara dikili, durdu. Babasının karnına hafifçe vurdu.

"En büyüğüne, tamam mı?"

"Tabii ki."

"Şimdi."

İskelenin ucuna doğru koştular ve suya atladılar.

64

Annika davet edildiği için, onu tanıdıkları için, öyle mutlu ki. Oysa varlığının farkında bile olmadıklarını sanırdı. Dörtlü Çete pencerenin pervazına tünemiş, cama yaslanmış, aşağıdaki herkese tepeden bakıyordu. Egemen olanların daima oturduğu, kaybedenlerin, ezilenlerin gitmeye bile cesaret edemedikleri yerler. Kim olduğunu biliyorlardı çünkü Ylva arkasından seslenmiş, onunla birlikte spor salonuna yürümüş ve hatta onu evine davet etmişti. Parti yahut ona benzer bir şey olmayacaktı, sadece takılacaklardı. Televizyon mu? Televizyon yoktu. Siktirsindi televizyon. Hayır. Hayır.

Ama daha da tuhafı konuşacak bir şeylerinin olmaması, Ylva'nın ağzından lafların kerpetenle çıkması, ta ki oğlanlar anne babalarının dolaplarından aşırdıkları içkilerle gelene kadar; ondan sonra Ylva durmadan konuşuyor ve dördü içiyor, garip garip hareketler yapıyor, gülüyorlar filan ve Annika da gülmeye çalışıyor ama o zaman neye güldüğünü soruyorlar, Annika'nın bir açıklaması yok ve Ylva diyor ki Annika oğlanlara memelerini göstermeliymiş, Annika nedenini anlayamıyor ve Ylva diyor ki cesareti yok mu, yoksa oğlanların daha önce meme görmediğini mi sanıyor ve oğlanlar da Annika'nın memelerini onlara göstermesi gerektiğini düşünüyorlar ve Annika belki de en iyisi kalkıp gitmesi diye düşünüyor ama sadece

şaka ediyorlar Annika'yla, şaka kaldıramıyor mu Annika, sonra bardağını içkiyle dolduruyorlar ve şimdi Annika da katılıyor onlara yeniden, hep birlikte gülüyorlar ve sonra Ylva diyor ki Annika memelerini kesinlike göstermeliymiş oğlanlara, hadi ama, bir açıp kapatacaksın ve herkes Annika'ya bakıyor, çok kolay, sadece şöyle bir bakacaklar ve Annika bluzunu kaldırıyor, sonra yine aşağı indiriyor ama oğlanlardan biri ben göremedim ki diyor, diğer ikisi biz de göremedik diyorlar ve yeniden tutturuyorlar ve Ylva diyor ki artık fark etmezmiş, nasılsa bir kere göstermiş, bıraksınmış baksınlar ve Annika bluzunu kaldırıyor ve öyle tutuyor ve oğlanlardan biri memelerine dokunmak istiyor, sırf hissetmek için ama Annika istemiyor, oh bu kadar sıkıcı olma ama ve Annika oğlanı bırakıyor dokunsun, sonra öbür oğlanlar da dokunuyorlar, güzel memeleri olduğunu söylüyorlar, kendilerini iyi hissediyorlar ve Annika bluzunu tamamen çıkartıyor ve oğlanların birini öpüyor ve hepsi gülüyorlar ve daha çok içiyorlar ve Annika bluzunu giymek istiyor ama Ylva bunun yerine pantolonunu da çıkarması ve kukusunu göstermesi gerektiğini düşünüyor ama Annika kukusunu göstermek istemiyor, hadi ama neden, ne önemi var ki ama Annika istemiyor, Ylva saçmaladığını söylüyor, sanki kukunu göstermekte yanlış bir şey varmış gibi ama canın nasıl istiyorsa öyle yap Annika diyor ve oğlanlar gülüyorlar ve Ylva diyor ki kukun sadece tüylü bir üçgen, memelerini göstermen çok daha kötü ve oğlanlarla birlikte saunaya gittiklerini, birlikte kaldıklarını, görülecek ne varsa zaten gördüklerini anlatıyor ve bunda bir tuhaflık olmadığını söylüyor, hayır diyor oğlanlar, o zaman siz başlayın diyor Annika ama onlar Annika zaten soyunmaya başladığı için onun giysilerini çıkarmasının daha iyi bir fikir olduğunu söylüyorlar ve sadece bir göstersin yeter ve bütün dikkatler bir kez daha Annika'nın üzerinde toplanıyor ve dostça gülümsemeler ve cesaret veren baş işaretleri ve hiç tuhaf değil ki ve tamam, Annika pantolonunun düğmesini açıyor ve alkışlıyorlar ve çok eğlenceli ve fermuarı indiriyor ve

çıplak göğsünü baştan çıkarıcı bir edayla hareket ettiriyor ve oğlanlar el çırpıyor ve Ylva onu eğlenceli buluyor ve Annika pantolonunu dizlerine indiriyor, baş parmağını kültonunun lastiğine geçiriyor, yuvarlayarak indiriyor, izin veriyor tüylerine bir göz atsınlar ve nasıl çığlıklar atıyorlar, daha fazla, daha fazla ve Annika külotunu indiriyor ve hepsini gösteriyor onlara ve çok başarılı hissediyor kendisini Annika, belki daha sonra bu yaptığından pişman olacak ama şu anda her şey muhteşem ve çok güzel ve bunları sonsuza kadar hatırlayacak ve içinde taşıyacak ve külotunu yeniden çekiyor ama onu yuhalıyorlar ama o kanepeye geri oturuyor, kotunu tutuyor ve doğru düzgün giymek için poposunu kaldırıyor ama oğlanlardan biri tutup çekiyor ve gülüyorlar ve şakalaşıyorlar ve Annika oğlana bırakmasını söylüyor ama sadece şaka yapıyor ve oğlanlardan biri ona güzel olduğunu ve müthiş bir vücudunun olduğunu söylüyor ve onu gerçekten öpüyor ve memelerini okşuyor ve Annika ötekilerin kotunu çektiklerini hissediyor ama karşı çıkamıyor ve külotu hâlâ üzerinde ve her şey güzel ve rahat aynı zamanda ve onu öpen oğlan elini aşağıya doğru indiriyor ve Annika'nın külotunun üzerine koyuyor, eli yumuşak ve güzel ve belki de böyledir diye düşünüyor çünkü başka bir şey bilmiyor ve birinin pantolonunun çıkardığını hissediyor ama onu öpen oğlan değil ve Annika öpüşmeyi bırakıyor ve şaşkınlıkla Ylva'ya bakıyor ve oğlanın pantolonu ve boxerı şimdi ayak bileklerinde ve oğlan ayaklarını sürüyerek yaklaşıyor ve Annika artık kimseyi öpmüyor ve öpmek de istemiyor ama kimse onu dinlemiyor ve ortalık sessizleşiyor ve artık kimse gülmüyor ve oğlan zorla içine giriyor ve çabucak geliyor ve öteki oğlan bekliyor ve Ylva yanlarında oturmuş seyrediyor ve üçüncü oğlan da içine giriyor ve sonuncu olduğu için şikâyet ediyor çünkü artık Annika genişlemiş ve yaptığı şey sikini bir kova ılık suya sokmaya benziyormuş ve hepsi gülüyorlar ve sonra artık söyleyecek başka bir şey kalmadığından pantolonlarını çekiyorlar, ilikliyorlar ve bardaklarında kalanları içiyorlar ve Anni-

ka dertop olmuş otururken birer birer giysilerini giymeye çalıyor ve Ylva diyor ki belki de en iyisi Annika'nın artık gitmesiymiş ve eğer kimseye bir şey söyleyecek olursa, nasıl bir orospu olduğunu ve aynı gece üç oğlanla sikiştiğini herkese anlatırlarmış.

Ylva, döşeğin altını araştırıp çatalı buldu, sımsıkı tutarak adamın yüzüne saplamaya başladı. İlkinde, adam onu durdurmayı başardı ama ikincisinde çatal yanağının kıkırdağına saplandı. Ylva yatağın üzerine zıpladı, adamın pantolonunu çekti ve anahtarı bulmak için ceplerini karıştırmaya başladı.

"Ben orospu değilim" diye bağırdı, adamın bulunduğunu tahmin ettiği tarafa doğru karanlıkta tekme sallayarak. "Ben denize atlayan anneyim. Beni duyuyor musun, seni sapık piç? Ben denize atlayan anneyim."

Hans Koppel, *O Asla Geri Gelmeyecek* adlı romanında büyük bir aile dramına tanık ediyor okuru... Mike ve Ylva Zetterberg, kızları Sanna'yla birlikte, İsveç'in bir sayfiye kasabasında mutlu mesut yaşamaktadır. Arada bir uç veren, Ylva'nın zor geçmiş çocukluğundan kaynaklandığı düşünülen kimi sorunlar dışında mutluluklarını gölgeleyecek hiçbir şey yoktur. Ancak Ylva günün birinde kocasına o akşam iş arkadaşlarıyla birlikte dışarı çıkacağını, iş arkadaşlarına ise eve gideceğini söyleyerek ortadan kaybolur. Mike'ın umutsuz bekleyişi, polisin ve çevrenin, vaktiyle kocasını aldatmış bir kadının ortadan kaybolma hikâyesinden beslenen önyargılı bakışları altında cehenneme dönerken, aylar geçmesine rağmen Ylva geri dönmez.

Ylva'nın ortadan kaybolmasına neden olan korkunç olaylar zincirini örten yoğun sis perdesi ancak Stockholm'de eski günlerden bahseden iki okul arkadaşının, "gizemli" milyoner Jörgen Patterson ile marjinal gazeteci Calle Collin'in, okul günlerini ve herkese kök söktüren "dörtlü çete"yi yâd etmeye başlamasıyla aralanacaktır: Ylva'nın da üyesi olduğu "dörtlü çete" yıllar önce büyük bir suç işlemiştir ve bundan zarar görenler intikam peşine düşmüştür.

O Asla Geri Gelmeyecek son derece etkileyici, bir o kadar da başarılı bir psikolojik gerilim romanı. Daha en başından Ylva'nın aslında ölmediğini ve evine bir taş atımı mesafede tutulduğunu biliyoruz bilmesine ama gerilim ve heyecan kitabın son sayfasına kadar dinmiyor. Suça, kin ve nefrete, intikama, kefare kısacası insanın kanını kaynatan ve akıtan, sinirlerini geren ve boşaltan şeylere dai sürükleyici hikâyesiyle bu roman, okura tam anlamıyla uykusuz bir gece vaat ediyo

AYRINTI YAYINLARI • EDEBİYAT
ISBN: 978-975-539-745-0
9 789755 397450

64849
ANR

20 TL